P. G. WODEHOUSE

TALÁLT PÉNZ

EURÓPA KÖNYVKIADÓ
BUDAPEST, 1992

FORDÍTOTTA

GY. HORVÁTH LÁSZLÓ

A FEDÉLRAJZOT
ÉS AZ ILLUSZTRÁCIÓKAT

HEGEDŰS ISTVÁN

KÉSZÍTETTE

KÖTETÜNK A KÖVETKEZŐ KIADÁS ALAPJÁN KÉSZÜLT:
P. G. WODEHOUSE
MONEY FOR NOTHING
BERNHARD TAUCHNITZ, LEIPZIG
COPYRIGHT BY THE TRUSTEES OF THE WODEHOUSE ESTATE

HUNGARIAN TRANSLATION © GY. HORVÁTH LÁSZLÓ, 1992

VIDÁM KÖNYVEK

EURÓPA KÖNYVKIADÓ, BUDAPEST
FELELŐS KIADÓ OSZTOVITS LEVENTE IGAZGATÓ
SZEDTE ÉS NYOMTA AZ ALFÖLDI NYOMDA
FELELŐS VEZETŐ GYÖRGY GÉZA
KÉSZÜLT DEBRECENBEN, AZ 1992. ÉVBEN
A NYOMDAI RENDELÉS TÖRZSSZÁMA: 7763.66-14-2 FELELŐS
SZERKESZTŐ BORBÁS MÁRIA
A SOROZATOT BORBÁS MÁRIA SZERKESZTI
MŰSZAKI SZERKESZTŐ KÁLLAY JUDIT
MŰSZAKI VEZETŐ MIKLÓSI IMRE
ISBN 963 07 5441 X
HU ISSN 0139-4029

ELSŐ FEJEZET

AMELYBEN BEMUTATUNK EGY
SZERELMES FIATALEMBERT

I

Völgyi-Rudge festői falva szunyókált a nyári verőn. Keskeny főutcáján az élet látható jelei egy gerincét a Jubileumi Vályú sarkán köszörülő macskára, a felforrósodott ablakpárkányokon mélylélegzési gyakorlatokat végző néhány légyre, valamint egy kis csapat filozofikus elmére korlátozódtak, akik hátukat a Carmody Címernek vetve várták, hogy ez a műintézmény kinyisson. Rudge főközlekedési útvonalán sohasem követik egymást viharos gyorsasággal az események, ám az idegennek az a benyomása, hogy a Broadwayre, a Piccadillyre vagy netán a Rue de Rivolira tévedt, a legkevésbé egy meleg júliusi délután két órakor támad.

Ha elég kitartóan keresik, Völgyi-Rudge-ot a pásztori Anglia ama nyájas szegletén találhatják, ahol Gloucestershire szürke épületkövét Worcestershire ódon piros téglája váltja fel. Csöndesen - majd azt mondtam, ájulatba zuhanva - fészkel az apró Skirme folyócska mentén, ügyet se vetve a világ zajára, álmosan beérve román kori templomával, tizenegy kocsmájával, 3541-es léleksz.-ával - hogy az útikönyvet idézzük -, s a haladás irányába tett egyetlen erőfeszítése Chas. Bywater, Patikus, áruháza.

Chas. Bywater viszont maga a villanyosság. Chas.

Bywater sohasem nyugszik, ő akkor is dolgozik, amikor mások alszanak. Rudge általánosságban véve hajlamos ebéd után visszavonulni a hátsó szobába, zsebkendőt borítani az arcára, és ejtőzni egy kicsikét. Nem úgy Chas. Bywater. Történetünk első

pillanatában például, vagyis tehát ebben a percben is csupa tetterő és tüsténkedés: csak az imént adott el sikeresen Meredith Wyvern ezredesnek egy üveggel Brophy Páratlan Elixírjéből (állítólag jó szúnyogcsípésre).

A bevásárlás végeztével Wyvern ezredes távozni szeretett volna, Mr. Bywater azonban olyan ember, aki az üzletet szívesen fűszerezi könnyed csevegéssel. Mi több, az ezredes ma tette be először a lábát a boltjába az óta a szenzációs eset óta, amelyre két héttel ezelőtt került sor fenn a kastélyban, és Chas. Bywater, másodállásban a falu fő-fő pletykahordója, égett a vágytól, hogy végére járjon a történteknek.

Nagy vonalakban persze ismerte már az esetet. A Carmody család ősi fészkének, Rudge Hallnak szép régi parkjában számos olyan fa áll, amelyeket még valamikor Erzsébet királynő idejében ültettek. Ez egyben azt is jelenti, hogy időről időre egyik vagy a másik tántorgó veszedelmet hoz az arra járó fejére, úgyhogy szakembereket kell hívni, akik aztán dinamittal kezes tönkké szelídítik őket. Nos, úgy tetszik, két héttel ezelőtt is felrobbantották a kastély valamelyik Erzsébet-kori tölgyét, s vele együtt, mint Rudge értesült, kicsi híján Wyvern ezredest és Mr. Carmodyt. A két barát éppen arra sétált, amikor a robbantómester meggyújtotta a zsinórt, s bizony alig hogy ép bőrrel megúszták.

Ennyiben közismert volt a történet faluszerte, meg is rágták esténként apróra a tizenegy kocsma tizenegy söntésében. Chas. Bywaternek azonban, ki képzett orral és valami hatodik érzékkel is meg volt áldva, mely oly sokszor tette lehetővé, hogy a dolgok mélyére ásson, ha zajlottak az események a fő- és köznemesség felső világában, Chas. Bywaternek tehát, ki tudja, miért, az volt az érzése, hogy más, több is van emögött. Úgy döntött hát, megadja kuncsaftjának a lehetőséget, hogy kipakoljon.

- Meleg napunk van, ezredes úr - jegyezte meg.
- Hörr - morrantotta Wyvern ezredes.
- Szalad föl a barométer.
- Hörr.

- Még a végén beköszönt a jó idő.
- Hörr.
- Örülök, hogy jó egészségben látom, ezredes úr, az után a kis baleset után - mondta Chas. Bywater, kivágva a tromfot.

Wyvern ezredesnek, lévén kissé ideges természetű, eredeti szándéka az volt, hogy megkérdi Mr. Bywatertől, hogy az ördögbe nem képes egy üveg Brophy-féle Elixírt csomagolópapirosba csavarni és körültekerni egy darab madzaggal úgy, hogy ne menjen rá az egész délutánja; ezekre a szavakra azonban letett tervéről. Elénk mályvaszínűre válva, két burjánzó szemöldökét az orra tetején eggyé ugrasztva, megsemmisítő tekintettel meredt a boltosra.

- Kis baleset? - mondta. - Kis baleset?
- Csupán arra céloz...
- Kis baleset!
- Csupán arra cé...
- Ha kis baleseten - mondta fuldokló torokhangon Wyvern ezredes - ön csodával határos megmenekülésemet érti, amikor az a hájas bandita ott fenn a kastélyban le akart mészárolni, örvendenék, ha megválogatná a szavait. Még hogy kis baleset! Seregek ura!

Alig van fájdalmasabb dolog e világon, mint amikor rádöbbenünk, hogy elidegenedett egymástól két jó barát, kik hosszú évek óta együtt taposták nagy nyájasan az élet ösvényét, osztoztak bánatban-örömben egyaránt, ugyanegy véleményt vallottak hitről, politikáról, szivarokról, borokról s az Ifjabb Nemzedék Züllöttségéről; Mr. Bywater reakciója is, hallván, hogy Wyvern ezredes Mr. Lester Carmodyt, Rudge Hall urát, csak két kurta héttel ezelőtt még szívbéli jó cimboráját hájas banditának titulálja, a megrendült szomorúság kellett volna legyen. Korántsem ez volt a helyzet. Mi több, egészen keresztényietlen boldogság öntötte el. Elejétől fogva tudta ő, hogy több van a dolog mögött, mint ami nyilvánosságra került, úgyhogy szinte csattogtak a fülei, miközben most a részletekre várt.

Ezek pedig áradtak gáttalanul, és Mr. Bywater, mohón habzsolva őket, kezdett rájönni, hogy beszélgetőpartnerének tényleg van némi oka a morcosságra. Ugyanis, mint Wyvern ezredes igen logikusan kifejtette, ha az ember húsz éve barátja egy illetőnek, és éppen az illető parkjában sétálgatnak, amikor egyszerre figyelmeztető kiáltás harsan, ők felnéznek, és konstatálják, hogy a közvetlen szomszédságukban mindjárt egy töltet dinamit robban, nos, akkor az ember joggal várhatja el az illető férfitól, hogy ha férfi, hát legyen férfi. De azt nem várja tőle semmiképpen, hogy derékon ragadja az embert, és villámgyorsan maga és a veszélyforrás közé lökje, úgyhogy amikor a robbanás bekövetkezik, az ember a tulajdon képébe kapja az egészet, az illetőnek meg a haja szála se görbül.

- Hát-hát - mondta Mr. Bywater, még egy hüvelykkel följebb rántva a füleit.

Wyvern ezredes folytatta. Azt, hogy éppen Chas. Bywatert választotta volna-e bizalmasául, ha olyan helyzetben van, hogy alaposan meghányhatja-vetheti magában a kérdést, nem tudjuk. Nem volt olyan helyzetben. A lepecsételt palackot nem érdekli, kinek a keze húzza ki a dugót - ő csak habzani akar: és Wyvern ezredes egy ilyen palackra hasonlított. Leánya, Patrícia idegenben lévén, nem volt alkalmas hallgatósága, s ő emiatt már két hosszú hete a kínok kínjait szenvedte. Kipakolt Chas. Bywaternek.

Mr. Bywater előtt megelevenedett a jelenet. Olyan világosan látott mindent, mintha csak ott lett volna maga is - a robbantóbrigád rádöbbenésétől, hogy emberi lények kószáltak be a veszélyzónába, egészen addig a talán még feszültebb pillanatig, amikor, odarohanva, hogy szétszálalják a földön heverő kupacot, szem- és fültanúi lettek, amint Wyvern ezredes felemeli a hátsó fertályát Mr. Carmody arcáról, és precízen kifejti nézeteit az illető úr jelleméről. Magában Mr. Bywater úgy vélekedett, hogy Mr. Carmody nagyfokú eszélyességet árult el ez alkalomból, rácáfolva némely rosszmájú teóriákra, miszerint Anglia földbirtokossága jobbadán szellemi fogyatékosokból áll. Mindazonáltal teljes együttérzése a sértetté volt. Wyvern ezredessel bizony csúnyán elbántak, méltat-lankodása

teljességgel jogos. Persze, hogy ennek ellenére helyes-e hajdani barátját berezelt Antikrisztusnak elhordani, az már az ő lelkiismeretére tartozik.

- Be fogom perelni - zárta beszámolóját Wyvern ezredes, villámló tekintettel méregetve Pringle Piros Pasztillájának reklámplakátját.

- Hát-hát.

- Azt a dagadt rablógyilkost csak a pénz érdekli, és én az utolsó fillérjét is kivasalom belőle, még ha a Lordok Háza elé kell is vinnem az ügyet.

- Hát-hát - mondta Mr. Bywater.

- Meg is halhattam volna. Kész csoda, hogy életben vagyok. Lelkiismeretes esküdtszék ötezer fontnál alább nem taksálhatja a káromat. Ha volna még igazság Angolhonban, mehetne követ törni a vén poltronja.

Mr. Bywater semleges hangokat hallatott. A szerencsétlen eset mindkét szereplője állandó kuncsaftja volt, egyiket se szerette volna elveszíteni azzal, hogy állást foglal az ügyben. Remélte, hogy az ezredes nem kéri ki a véleményét.

Wyvern ezredes nem kérte ki. Mintegy hatperces összefüggő szónoklattal könnyítve magán, ráébredt, hogy talán kissé óvatlanul volt közlékeny. Köhintett egyet, és témát váltott.

- Hol van már az az izé? - kérdezte. - Seregek ura! Még most sincs kész? Miért telik maguknak három órába, hogy bogot kössenek egy madzagra?

- Készen van, ezredes úr - felelte Chas. Bywater sietve. - Parancsoljon. Egy kis fület is csináltam rá, hogy az ujját beleakaszthassa.

- Tényleg jó ez a micsoda?

- Állítólag kitűnő, ezredes úr. Köszönöm szépen, ezredes úr. Lekötelez, ezredes úr. Alászolgája, ezredes úr.

Az ellene elkövetett merény felidézésétől fortyogva, Wyvern ezredes az ajtóhoz masírozott, kilökte, és vad dühvel elhagyta a helyiséget.

A következő másodpercben iszonyú ricsaj remegtette meg az álmos nyári délután békéjét. Nagy részben szenvedélyes vonításból és csaholásból állt, a kisebbik részt pedig egy nyugállományú hadfi fölháborodottan megemelt hangja tette hozzá. Chas. Bywater elfehéredett, és a felső polcról a megnevezés sorrendjében a következőket emelte le: egy csomag géz, egy üveg árnika és egy félkoronás (avagy nagyméretű) doboz Csillapít-Ó, bevált ellenszere vágásoknak, égési sebeknek, csaláncsípésnek és kutyaharapásnak. Chas. Bywater híve volt az idejében való felkészülésnek.

II

Miközben Wyvern ezredes Chas. Bywater bizsergő fülébe zúdította gondjait, egy golfruhát és Rugby-nyakkendőt viselő fiatalember tért be Rudge főutcájába. A kastélyban honos John Carroll volt az, Mr. Carmody unokaöccse. Kutyája, Emily társaságában dohányt vásárolni ruccant le a faluba, úticélja ezért ugyanaz a sokoldalú intézmény volt, amely az ezredest Brophy Elixírjével látta el.

Mert ne hagyják ám becsapni magukat avval a „Patikus"-sal, amit Mr. Bywater a neve mellé biggyeszt. Csupa szerénység az, nem egyéb. Merő szeszélyből hívja magát patikusnak ez a nagy ember — a valóságban sokkal mélyenszántóbb egyéniség. Chas. a falu üzletközpontja, kapható nála minden, a kristálypohártól az egérfogóig. Több bolt is árul a faluban olyasmit, amit dohánynak nevez, de az igazi pipás ezen csak kacagni tud. Azért a fajta dohányért, ami olyan kellemesen mar bele az ember szájpadlásába, Mr. Bywaterhez kell menni.

John lassú, tűnődő léptekkel haladt a Fő utcán - a nagydarab, izmos fiatalember kellemes arcvonásai belső borúról árulkodtak. Reménytelenül szerelmes lévén, a lelke kissé dúlt volt, és Völgyi-Rudge délutáni kábasága ír és balzsam volt sebeire. Révült álmodozásából ugyanaz az irtózatos lárma riasztotta fel, amely úgy megrázta Chas. Bywatert.

Ennek a kalamajkának az okai pedig egyszerűek és könnyen elmagyarázhatok. Emily kutyának azon alkalmakkor, amikor John

levitte Rudge-ba, hogy segítsen neki dohányt vásárolni, szokása volt, hogy leküzdhetetlen mohóságának engedve előrerohant Mr. Bywater boltjához, ahol azután orrát az ajtóhoz nyomva, izgatott szimatolással várt, míg valaki ki nem nyitotta. Morbid előszeretettel viseltetett ugyanis a pemetefű-cukorka iránt, és a tapasztalat arra tanította, hogy ha leül, és vágyakozva lesi nedves, borostyánsárga szemével, Mr. Bywatertől előbb vagy utóbb kaphat kettőt-hármat. Ma is, szokása szerint előresietve, éppen szimatolni kezdte az ajtót, amikor az hirtelen kicsapódott, és orron vágta. Emily fájdalmas csahintással ugrott hátra, az ajtón pedig kilépett Wyvern ezredes a brophys üvegével.

Efféle ügyekben van egy bizonyos etikett, amihez minden józan ítéletű kutya ragaszkodik. Ha az emberek Emily lábára hágtak, elvárta tőlük, hogy azonnal babusgatni kezdjék, és ugyanezt a procedúrát látta volna helyénvalónak akkor is, ha ajtókkal vágják orron. Várta tehát, hogy Wyvern ezredes jóvátegye otrombaságát, ám elképedve kellett tapasztalnia, hogy annak még a szimpla bocsánatkérés sincs szándékában. Az ezredes szó nélkül elhúzott mellette, és Emilyben ekkora tahóság láttán felhorgadt a nő.

- Egy pillanat! - jegyezte meg fenyegetően. - Egy pillanat, ha szabad kérnem! Hová siet, jó uram? Álljon már meg egy szóra, ha nem esik nehezére.

Az ezredes, aki még mindig az ellene elkövetett merényen rágódott, észrevette, hogy egy szőrös dög áll előtte, és a képébe vicsorog.

- Félre az útból! - üvöltötte.

Emilyn úrrá lett a hisztéria.

- Valóban? - sikította. - Mit képzel, ki maga, maga tuskólábú? Csak úgy jár-kél, orron vágja a hölgyeket, mintha bizony Angolhon királya volna, s ráadásul még...

- Takarodj, fickó!

- Ki az ördögöt nevez maga fickónak? - Emily a huszadik századi leányok szabadszájúságával és szókincsével is meg volt áldva. - A magafajták az okai ezeknek az újmódi tüntetéseknek meg

munkáskövetelésekben. Ismerem a fazonját. Elnyomók, kizsákmányolók. És hadd mondjak még valamit...

Ezen a ponton az ezredes elkövette azt a hibát, hogy bele akart rúgni Emilybe.

Nem volt az valami ügyes rúgás, még csak nem is súrolta, de elégnek elég volt. Rádöbbenve, hogy hiába minden szó, Emily úgy döntött, a tettek mezejére lép. Bevezető hadmozdulatként éppen elkapta az ezredes bal nadrágszárát, amikor John a harcvonalba ért.

- Emily!!! - mennydörögte John a végletekig megbotránkozva.

Kiváló tüdeje volt, és most csúcsteljesítményen működtette. Ha egy fiatalember azt látja, hogy a szeretett lény atyját elevenen akarja felfalni egy walesi terrier, nem kíméli a hangját. Mintha csak a végítélet harsonájából szakadt volna ki a szó - és Wyvern ezredes, mint akit darázs csípett, elejtette a brophys üvegét. Az üveg a járdára pottyanva nagyot pukkant, Emily pedig, akinek egy kis bunyó sohasem volt ellenére, de a bombákat ki nem állhatta, behúzta a farkát, és eliszkolt. A Carmody Címer felől álmos, elhaló kurjongás jelezte, hogy elhaladt eme második otthon előtt, és már azon is túl jár.

John változatlanul fel volt dúlva. Az ember, ha Wyvern ezredesre néz, nem is hinné, hogy vonzó leánya lehet, mégis ez volt a helyzet, és John modorába éppannyi aggodalom és alázatosság vegyült, mint a legtöbb fiatalemberébe vonzó leányok atyjai előtt.

- Nagyon sajnálom, ezredes úr. Remélem, nem esett baja, ezredes úr.

A sértett, fagyos hallgatásba burkolódzva, olyan tekintettel mérte végig, amelynek láttán edzett kiképző őrmesterek konyultak le hajdan, akár a hervadt rózsaszál, majd visszamasírozott az üzletbe. Chas. Bywater riadt arccal állongott a pult mögött. John a háttérben téblábolt.

- Kérek még egy üveggel abból az izéből - vetette oda az ezredes.
- Szörnyen sajnálom - mondta John.
- A másikat elejtettem odakint. Rám támadt egy vad eb.
- Iszonyúan sajnálom.

- Nem volna szabad hagyni ezeket a dögöket szabadon garázdálkodni.
- Rettenetesen sajnálom.
- Kész életveszély a közösségre és bosszúság az egyes emberre nézve - mondta Wyvern ezredes.
- Hát-hát - mondta Mr. Bywater.

A társalgás lankadni látszott. Chas. Bywater, felfogva, hogy nem most van ideje a csomagolópapírral való szeretetteli bíbelődésnek és a madzaggal való álmodozó játszadozásnak, olyan rekordot állított fel Brophy Páratlan Elixírjének körültekerésében, amit csak jövendő századok patikusai dönthetnek meg. Wyvern ezredes kikapta a kezéből és elviharzott, John pedig, aki kitárta előtte az ajtót, de köszönetet nem kapott érte, visszatámolygott a pulthoz, s alig hallható hangon két uncia Különleges Keveréket kért.

- Hát-hát - mondta Mr. Bywater. - Máris, John úrfi.

Wyvern ezredes távoztával mintha sötét felleg vonult volna el a patikus horizontjáról. Újra a régi, bájos-csacsogós önmaga lett. Átadva Johnnak a dohányt, de útra nem bocsátva, mégpedig azon egyszerű módon, hogy visszatartotta a visszajárót, máris elmerült a társalgás örömeiben.

- Az ezredes mintha egy kissé ideges lenne, uram.
- Megkaphatnám a visszajárót? - kérdezte John.
- Én úgy látom, egészen megváltozott az óta a szerencsétlen közjáték óta ott fenn a kastélyban. A kedélye se az a régi, napsugaras kedély.
- Megkaphatnám a visszajárót?
- Fölöttébb sajnálatos eset - sóhajtotta Mr. Bywater.
- A visszajárót.
- Amint a lábát betette, már láttam, hogy nem a régi önmaga. Meg volt rendülve. A szeme, ahogy az emberre ránézett. Mondtam is magamban: „Az ezredes meg van rendülve!"

John, akinek egészen friss keletű emlékei voltak arról, ahogy az ezredes az emberre ránézett, egyetértett. Utána pedig megkérdezte, hogy megkaphatná-e a visszajárót.

- Biztosan hiányzik neki Wyvern kisasszony - mondta Chas. Bywater, elnéző mosollyal söpörve félre a kérdést. - Ha az embert olyan sokk érte, mint az ezredes urat - ha meg van rendülve, ugye, érti, mire gondolok? -, akkor szereti a szeretteit maga körül tudni. Ez csak logikus - jelentette ki Mr. Bywater.

John menni akart, de olyan volt a természete, hogy senkitől sem bírt elszakadni, aki Patrícia Wyvernt szóba hozta. Valamivel közelebb lépett a pulthoz.

- No de sebaj, hamarosan itthon lesz - mondta Mr. Bywater. - Úgy tudom, már holnap.

John testén mintha sok száz voltos áram szaladt volna végig. Pat Wyvern olyan régóta volt távol, hogy John abba a fajta apátiába zuhant, amiben néha már arra kellett gondolnia: nem is látja soha többé.

- Micsoda!

- Ahogy mondom, uram. Tegnap tért vissza Franciaországból. Kellemes volt az útja. Jelenleg Londonban, a Curzon Street-i Lincoln Hotelban tartózkodik. Úgy tervezi, hogy holnap, a háromórás vonattal jön haza. Kitűnő egészségnek örvend.

Johnnak eszébe se jutott kétségbe vonni az információ pontosságát vagy meglepődni részletességén. Tudta, hogy Mr. Bywater egyik lánya a postahivatalban dolgozik.

- Holnap! - nyögte ki.

- Úgy van, uram. Holnap.

- Kérem a visszajárót - mondta John.

Tűkön ült. Szabad levegőre és nyílt térre vágyott, hogy ezt a csodálatos hírt megemészthesse.

- Nem kétséges - mondta Mr. Bywater -, hogy ő majd...

- Kérem a visszajárót - mondta John.

Chas. Bywater, elkapva John tekintetét, engedelmeskedett.

III

Chas. Bywater boltajtajától Rudge Hallba úgy jut az ember, hogy végigmegy a Fő utcán, éles balkanyarral rátér a Folyó közre, átkel a ráérős sodrú Skirme kőhídján, mely itt vánszorog tova, hogy a Severnbe csöpögjön, továbbhalad az úton, mígnem Wyvern ezredes csinos kis házának kapujához ér, azután átmászik egy kerítésgrádicson, és nekivág a mezőnek. Akkor már csak egy perc, és ott van a parkban, s a fák közt már tünedeznek is elő a Carmodyk ősi fészkének magas kéményei és piros falai.

A tájat, ha éppen nem dinamitot robbantanak nyugállományú katonatisztek orra alatt, béke és nyugalom lengi be. John szemében mindig is különleges vonzerővel bírt. Ama tizennégy esztendő során, amióta Wyvernék Rudge-ba költöztek, Patnek, legalábbis ami Johnt illeti, sikerült kitörölhetetlenül rányomnia egyénisége bélyegét az egész vidékre. Szinte minden centiméterének volt valami köze a lányhoz. Fatönkök, amiken barna harisnyás lábát lógázva ült; fák, amik alatt vele együtt keresett menedéket nyári zivatarok elől; kapuk, amiken átmászott, mezők, amiken szaladgált, tüskés bokrok, amiknek sűrűjébe beküldte őt madártojásért - ilyesmikkel találkozott a tekintete, amerre csak nézett. Még a levegő is szinte megéledt a lány kacagásától. S hiába, hogy tudta: ez a kacagás többnyire gúnykacaj volt, és ellene irányult, John szemében ez sem csökkentette Tündérország e mérföldjének csáberejét.

A park közepe táján mentegetőző, hát-te-meg-hová-a csudába-tűntél modorban csatlakozott hozzá Emily, és együtt kocogtak tovább, míg a ház sarkán befordulva az istállóudvarra nem értek. Johnnak, aki néhány esztendeje már mint jószágigazgató felügyelt nagybátyja birtokára, az istálló fölött volt a lakrésze, úgyhogy arrafelé vette útját, otthagyva Emilyt, hadd ugrálja körül Boltot, a sofőrt, aki a Dex-Mayót mosta.

Nappalijába érve beleroskadt egy nyugszékbe, és megtöltötte pipáját Mr. Bywater Különleges Keverékével. Majd lábát az asztalra téve, keményen és kitartóan bámulni kezdte Pat fényképét, amely a kandallópárkányon állt.

Csinos arc nézett vissza rá - olyan, amelynek báját még a divatos modern fényképész, az a fajta, aki a legjobban valami szürke ködben szereti ábrázolni az embert, hogy az arcvonások többségének nyoma vesszen, sem tudta teljes egészében elrejteni. A kissé ferde vágású szemekben csintalan kifejezés ült, az ívelt ajkak ha mégoly illedelmesen is, de szórakoztató titkokat ígértek. Az orrnak megvolt az a vonzó, ugyanakkor kihívó tulajdonsága, ami az enyhe turcsiság sajátja. Egyszerre provokált és húzta fel magát.

Ez volt a legfrissebb fénykép Patről, három hónappal ezelőtt kapta tőle, amikor a lány elutazott a család Le Touquet-i barátaihoz. És most hazajön...

John Carroll azok közé a megbízható személyek közé tartozott, akiknek hűsége sohasem inog meg. Mindig is szerelmes volt Patbe, és mindig is szerelmes lesz belé, noha azt magának is be kellett ismernie, hogy a lány igen kevéssé bátorította. Volt ugyan egy időszak, amikor ő tizenöt, a lány pedig tízéves lévén, Pat azzal a fajta rajongással vette körül, amivel egy kislány adózik a nagyfiúnak, aki billegtetni tudja a füleit, és nem fél a tehenektől. Ám azóta gyökeresen megváltozott a magatartása. Modora manapság hol egy gyermekkertésznőére emlékeztetett, akinek nehéz felfogású csemete van a gondjaira bízva, hol pedig egy esetlen, de azért szeretetre méltó kutya tulajdonosáéra.

Mindazonáltal John szerette. És most hazajön...

John hirtelen kiegyenesedett a székben. Lassú észjárású ember lévén, csak most fordult meg a fejében, milyen is lesz a helyzetnek állása, amikor Pat hazajön. Hiszen itt van ez az istenverte háborúság Lester bácsi meg az öreg ezredes között - a lány nyilván az ellenség közé sorolja őt, szóba se áll vele, talán még rá se néz.

A velő is megfagyott a csontjaiban a gondolatra. Úgy érezte, tennie kell valamit, méghozzá gyorsan. Az ihlet, ami különben ritkán látogatta, azt is megsúgta neki, mi legyen ez a valami. Fel kell mennie Londonba még ma délután, Pat elé tárni a tényeket, és a könyörületességére bízni magát. Ha meg tudja győzni róla, hogy ő teljes szívével ezredespárti, Lester bácsikáját pedig Hasfelmetsző

Jack egyenes ági leszármazottjának tekinti, talán rendbe jönnek a dolgok. Ha egyszer az agy nekilódul, ki tudja, hol áll meg! A következő pillanatban John Carrollnak olyan gondolata támadt, olyan vadonatúj és lélegzetelállító, hogy sípolva kapkodta utána a levegőt.

Mi lenne, ha megkérné Patet, hogy legyen a felesége?

IV

John csak ült ott, és a feje búbjától a lába körméig bizsergett mindene. Lehullt a hályog, és most már tisztán látta, hol követte el élete legnagyobb baklövését. Bármilyen forrón szereti is Patet, jobban utánagondolva ezt sohasem adta a tudtára. Márpedig efféle helyzetekben a kimondott szó sokat jelent.

Talán ezért is nevette mindig a lány - mulattatta egy olyan férfi látványa, aki szemmel láthatólag szerelmes belé, ám évről évre képtelen fennhangon is kommentárt fűzni érzelmei állapotához.

Szilaj hullámokban öntötte el Johnt a tettrekészség. Megnézte az óráját. Mindjárt három. Ha kihozza a kétülésest és tüstént útnak indul, hétre Londonban lehet, épp idejében, hogy elvigye a lányt vacsorázni. Lesietett az istállóudvarra.

- Lökje félre az útból azt a kocsit, Bolt - mondta John, kikerülve Emilyt, aki csuromvizes volt, és mindenáron fel akart ugrani rá. - Kihozom a kétülésest.

- A kétülésest, uram?

- Igen. Londonba megyek.

- Nincs benn, John úrfi - mondta a sofőr azzal a búbánatos elégedettséggel, amit rendszerint arra tartogatott, hogy közölje gazdájával: lemerült az akkumulátor.

- Nincs benn? Hogyhogy nincs benn?

- Hugó úrfi vitte el egy órája, uram. Azt mondta, átmegy meglátogatni Mr. Carmodyt az Egészségre Felbe. Azt mondta, sürgős a dolog, és magának biztosan nem lesz ellene kifogása.

Johnnal megfordult az istállóudvar. Nem először átkozta el életében könnyelmű unokatestvérét. „Biztosan nem lesz ellene kifogása!" Ekkora hülyeség is csak Hugótól telik.

MÁSODIK FEJEZET

EGÉSZSÉGRE FEL

Van valami ezekben a visszataszító szavakban, hogy Egészségre Fel, ami valahogy ismerősen cseng. Az ember úgy érzi, hallotta már őket. Aztán eszébe jut. Napilapok levelezési rovatában szoktak újra és újra felbukkanni.

A MODERN ÉLET ÉS A STRESSZ

A *Times* szerkesztőjének Tisztelt Uram!

Utalva a rovatában nemrégiben publikált levelekre, melyeknek tárgya a Modern Élet és a Stressz, nem tudom, tisztában vannak-e olvasóik azzal, hogy van Worcestershire grófságban egy intézmény, melynek kifejezett célja a stressz megszüntetése. Az Egészségre Felben (azelőtt Graveney-kastély) doktor Alexander Twist, a közismert amerikai orvostudor és testkultúra-szakértő felügyelete alatt mindazok számára, akiknek a modern élet velejárói túlságosan megterhelték a fizikumát, ideális környezetben, korai keléssel, egészséges testgyakorlással és spártai életmóddal teszik lehetővé a felépülést, azt, hogy renyhe szöveteik újra megerősödjenek.

Doktor Twist büszkén hirdeti, hogy Új Embert farag a Régiből.

Kiváló tisztelettel stb.

„MENS SANA IN CORPORE SANO"

NAGYEVŐK VAGYUNK?

A *Daily Mail* szerkesztőjének Tisztelt Uram!

A rovatában a fenti tárgyról publikált levelek eszembe juttatják doktor Alexander Twistnek, a közismert amerikai orvostudornak és

testkultúra-szakértőnek egy megjegyzését. „A nagyevés — jelentette ki nyomatékosan doktor Twist - korunk átka."

Az Egészségre Felben (azelőtt Graveney-kastély), worcestershire-i testkultúra-intézményében egészséges testgyakorlás és spártai életmód járja, és mint értesültem, doktor Twist a legreménytelenebb esetek többségével is csodát művel.

Doktor Twist büszkén hirdeti, hogy Új Embert farag a Régiből.

Kiváló tisztelettel stb.

„MÉRTÉKET MINDENBEN"

HOZZUK VISSZA A GARDEDÁMOT?

A *Daily Express* szerkesztőjének Tisztelt Uram!

A gardedámnál sokkal égetőbb szükség van manapság egy Felügyelőre ama középkorú férfi mellé, aki „kijött a formából".

A worchestershire-i Egészségre Felben (azelőtt Graveney-kastély), ahol doktor Alexander Twist, a közismert amerikai orvostudor és testkultúra-szakértő éppen ilyen eseteket kezel, csodákat művelnek egyszerű életmóddal és könnyű, de rendszeres testgyakorlással.

Doktor Twist büszkén hirdeti, hogy Új Embert farag a Régiből.

Kiváló tisztelettel stb.

„ÉBERSÉG"

Az ilyen és hasonló levelek, noha aláírásuk kellemesen változatos, egytől egyig ugyanazon toll - doktor Twist tolla alól kerültek ki, és azon osztály tagjai között, amely sosem türtőzteti magát, ha megszólal a gong, mégis folyton egészségesebb máj után vágyakozik, elszórt, ám meglehetős érdeklődést keltettek az Egészségre Fel iránt. Egymás után iratkoztak be a kuncsaftok a doktorhoz, aki így ezen a nyári délutánon egy nem kevesebb mint tizenegy fős csoportra tekinthetett le dolgozószobája ablakából, amint ugrókötéllel szökdécseltek megbízható és lelkiismeretes segédje, Flannery obsitos kiképző őrmester felügyelete alatt.

Sherlock Holmes - de jobb napjain még doktor Watson is - egy pillantással fel tudta volna mérni, melyik ezek között a bebugyolált alakok között Mr. Flannery. ő volt ugyanis az egyetlen, aki nem kidagadt, hanem behorpadt a dereka körül. A többi mind a férfiaknak abba a fajtájába tartozott, akiket hajdanán Július Caesar szeretett volna látni a kíséretében. Közöttük is első volt vastagságban, izzadtságban és általános levertségben Mr. Lester Carmody, Rudge Hall ura.

Az, hogy Mr. Carmody több fejhosszal vezetett boldogtalanságban e kis mártírcsapat előtt, annak volt köszönhető, hogy az ő elkeseredettségét, szenvedő felebarátaival ellentétben, nemcsak testi, hanem lelki okok is magyarázták. Már vagy századszor egzecíroztatta azon az eszét, mibe kerül neki ez a higiénikus procedúra.

Harminc guinea hetenként, gondolta Mr. Carmody, felszökkenve a levegőbe. Négy font tíz naponként... három shilling és kilenc penny óránként... teljes háromnegyed penny percenként... Az efféle meditálás olyan volt a számára, mintha tőrt forgatnának a szívében. Lester Carmody ugyanis semmit sem szeretett annyira, mint a pénzt - talán csak a kiadós ebédet.

Doktor Twist elfordult az ablaktól. Egy cselédlány jött be, névjegyet hozott tálcán.

- Kéretem - mondta doktor Twist, megvizsgálva a névjegyet. És hamarosan egy szürke flanelöltönyt viselő, fürge mozgású fiatalember lépett a szobába.

- Doktor Twist?

- Úgy van, uram.

A vendég ezen mintha meglepődött volna. Úgy rémlett, lenyűgözőbb jelenségre számított, és most azon töpreng, hogy ha az Egészségre Fel tulajdonosa tényleg Új Embert tud faragni a Régiből, miért nem ragadja meg a lehetőséget, hogy valami változást önmagán is előidézzen. Doktor Twist ugyanis kicsi volt és göthös. Orra lapos, arca határozottan majomszerű, tekintete alamuszi. És a bajszát viaszkozta. Mindez azonban nemigen érdekelte a vendéget.

Ha valaki mindenáron viaszkozni akarja a bajszát, az csak rá és a Teremtőjére tartozik.

- Nevem Carmody - mondta. - Hugo Carmody.

- Igen. Megkaptam a névjegyét.

- Beszélhetnék a bácsikámmal?

- Persze, ha tud várni egy kicsit. Most éppen - magyarázta doktor Twist az ablak felé mutatva - el van foglalva.

Hugo odament az ablakhoz, kinézett rajta, és elképedt.

- Szent Habakuk! - kiáltotta.

Tátott szájjal bámult le a csoportra. Mr. Carmody és sorstársai mostanára félretették az ugrókötelet, és igen kellemetlennek látszó hajolgatásokat és nyújtózásokat végeztek, fejük fölé lendítették a kezüket, és fájdalmasan tekeregtek a jobb híján derekuknak is nevezhető valami körül. Olyan látványt nyújtottak, ami bárki unokaöccsét megdöbbentené.

- Meddig kell ezt csinálnia? - habogta Hugo.

Doktor Twist az órájára nézett.

- Mindjárt befejezik. Utána hideg zuhany, masszázs, és ebédig már szabadok.

- Hideg zuhany?

- Igen.

- Azt akarja mondani, hogy maga az én Lester bácsikámat hideg zuhany alá tudja zavarni?

- Bizony.

- Jóságos ég!

Tiszteletteljes kifejezés költözött Hugo arcára, amint a férfiak eme parancsolójára meredt. Aki rábírja Lester bácsit, hogy forró napsütésben csomóra kösse magát, s ráadásul még a hideg zuhany alá is becsalogatja, az előtt le a kalappal.

- De, gondolom - mondta -, mindezek után jól megtömik a bendőjüket, mi?

- Az ebéd egy vékony ürüszelet félig főtt zöldséggel és vajazatlan pirítóssal.

- Slussz?
- Slussz.
- És mit isznak hozzá?
- Vizet.
- És rá egy kis portóit?
- Nem, uram.
- Nem kapnak portóit?
- De nem ám.
- Úgy érti... tényleg... nem kapnak portóit?
- Egy cseppet sem. Ha a bácsikája nem nyakalt volna annyi portóit, nem is kellett volna beiratkoznia a Egészségre Felbe.
- Jut eszembe - mondta Hugó -, maga találta ki ezt a nevet?
- Hogyne. Miért kérdi?
- Hát, nem is tudom. Gondoltam, megkérdem.
- Apropó - mondta doktor Twist -, van önnek cigarettája?
- De mennyire. - Hugo degeszre tömött tárcát varázsolt elő. - Egyik oldalán török, másikon virzsínia.
- Nem kérek. Csak azt akarom mondani, hogy ha majd a bácsikájával találkozik, ne feledje, hogy nem szabad dohányoznia.
- Nem szabad doh...? Úgy érti, masnira köti Lester bácsit, belöki a hideg zuhany alá, száraz ürün és vizén tartja, és ráadásul bagózni se engedi?
- Úgy bizony.
- Hát, én csak annyit mondok - jelentette ki Hugo -, kutyának való élet ez.

A kapott információtól főbe kólintva ide-oda botorkált a szobában. Nem kedvelte különösebben a nagybátyját: idősb Mr. Carmody eljárása, aki semmi költőpénzt nem adott neki, és álló éven át Rudge-ban tartotta bezárva, már önmagában is elég lett volna, hogy elejét vegye bármiféle ragaszkodásnak - de ezt a sok szörnyűséget talán mégsem érdemelte.

Eltűnődött a nagybátyján. Komplex jellem. Aki annyira utálja a költekezést, mint Lester Carmody, az minden logika szerint

egyszerűen kellene hogy éljen, meleg tejen meg őrölt fűrészporon, mint az amerikai milliomosok. Igazán a sors iróniája, hogy a pénzügyi fukarságon kívül még az asztali örömökben tanúsított mértéktelenséggel is megveretett.

- Úgy látom, befejezték - mondta doktor Twist, kipillantva az ablakon. - Ha szót akar váltani a bácsikájával, most megteheti. Remélem, nem rossz híreket hozott.

- A rossz hírt, attól tartok, én fogom kapni. Bizalmasan megsúghatom - mondta Hugó, akinek nem voltak titkai felebarátai előtt -, hogy egy kis pénzt akarok tőle kérni.

- Valóban? - élénkült meg doktor Twist.

Ami pénzzel kapcsolatos, az mindig is érdekelte a közismert amerikai orvostudort és testkultúra-szakértőt.

- Igen - mondta Hugo. - ötszáz fontot, hogy precíz legyek.

Mindezt egy kissé leverten adta elő, mert ismét az ablakhoz érve abban a helyzetben volt, hogy jól megnézhette magának a nagybátyját. És a testi erőlködés, valamint a lelki feldúltság oly bősszé tette ez utóbbi ábrázatát, hogy Hugo ifjúi friss reményei, amelyekkel az expedíciónak nekivágott, máris vészesen sorvadoztak. Ha Mr. Carmodyt megüti a guta - és úgy látta, erre van némi esély -, akkor ő, Hugo örököl, mint legközelebbi rokon; de ha ez nem következik be, készpénzre aligha számíthat.

- Persze - folytatta -, nem megvágni akarom, vagy ilyesmi. A pénz tulajdonképpen az enyém. Tudja, az apám hagyott rám néhány ezrest, de fölöttébb óvatlanul Lester bácsit tette meg hagyatékkezelőnek, úgyhogy a vén dögvész nélkül nem férhetek a tőkémhez. Egy londoni cimborám nemrégiben azt írta, bevesz a felével az újonnan alapítandó mulatójába, ha kiköhögök ötszáz fontot.

- Értem.

- És én most azt kérdezem magamtól - mondta Hugó -, hajlandó lesz-e Lester bácsi tejelni. Ezt kérdezem magamtól.

- Amennyire Mr. Carmodyt megismerhettem, nem hiszem, hogy ez az erőssége.

- Abszolúte semmi tehetsége hozzá - hagyta rá borúsan Hugo.
- Hát, sok szerencsét - mondta doktor Twist. - De nehogy cigarettával próbálja megvesztegetni.
- Mi?
- Cigarettával. Megvesztegetni. Egy-két napi kúra után ezek a pupákok majd meghalnak egy koporsószögért.

Hugo meglepődött. Erre nem is gondolt; de most, hogy felhívták a figyelmét... hm, nem is rossz ötlet.

- És ne tartsa fel sokáig. Mielőbb zuhany alá kell kerülnie.

Hugónak ragyogó ötlete támadt.

- Nem mondhatnám esetleg, hogy könyörgésemnek és esdeklésemnek hála, ön elengedi a mai hidegzuhany-adagját?
- Nem.
- Pedig ez segítene - biztatta Hugo. - Lehet, hogy éppen ez adná meg a kezdő lökést.
- Sajnálom. Zuhanyoznia kell. Ha az ember tornagyakorlatokat végzett, és jó habosra izzadta magát...
- Mellőzze a részleteket - mondta hidegen Hugo. - Már a gondolatától rosszul vagyok. Egye fene, majd a tapintatomra és az elbűvölő modoromra hagyatkozom. De azért nem bánnám, ha nem egy ilyen idegtépő tortúra után kellene üzleti ügyekkel terhelnem.

Megigazította a kézelőjét, lerángatta a mellényét, és határozott léptekkel kisietett a szobából. Olyan emberből szándékozott pénzt kicsikarni, aki egész életében arra spórolt, hogy egyszer majd fösvény lesz, és e jellemficam mellett még azt a felforgató nézetet is vallotta, hogy fiatalemberekre minél kevesebb pénzt kell rábízni. Hugó derűs optimista volt, napsugaras kedély, az a fajta, aki harsány dalra fakad a fürdőkádban, de vérmesen most nem bizakodott. Ám a Carmodyk természete buldogtermészet. Úgy döntött, hogy belevág.

Ha megmozgathatja petyhüdt izmait, felnyithatja hermetikusan elzáródott pórusait, és felrázhatja a máját, mely rég azt hitte, hogy már obsitra tették - elméletileg az ilyesmi pezsgő életörömmel tölti el az embert. Ám a gyakorlatban nem mindig van ez így. Hogy Lester Carmodyról nem sugárzik a jókedv, azt mindjárt látni lehetett az

arckifejezésén, amint Hugó jódlizására hátraperdült. Hiába húzott le immár tíz napot az Egészségre Felben, Mr. Carmody szembeötlően nem tett még szert boldog kiegyensúlyozottságra.

Mi több, unokaöccsét fedezve fel a könyökénél, akinek húsz mérfölddel arrébb kellett volna lennie, a szívbéli szeretet édes érzése se járta át.

- Hogy a pokolba kerülsz ide? - Ezek voltak üdvözlő szavai. Szederjes képe egy pillanatra eltűnt egy lepedőnyi zsebkendő mögött, és amikor újra felbukkant, már heveny aggodalom honolt rajta. - Csak nem - kérdezte reszketeg hangon -, csak nem a Dex-Mayón jöttél ?

Olyan gondolat ez, amely a legerősebb embert is megrogyasztaná. Rudge Halltól az Egészségre Félig húsz mérföld az út, és ugyancsak húsz mérföld az Egészségre Feltől vissza Rudge Hallba. A Dex-Mayo, ez a bélebödön jószág tíz mérföldenként öt liter benzint vedel, öt liter benzinért pedig manapság nem átallanak egy shilling hat és fél pennyt kérni. Negyven mérföld az annyi, mint - nem számolva az olajat, a motorkopást, a kerekek használódását -, az több mint hat shilling; súlyos ár egy olyan unokaöcs társaságáért, akit kölyökkora óta utál az ember.

- Nem, dehogy - sietett megnyugtatni Hugo. - John kétülésesét vettem kölcsön.

- Á - mondta megkönnyebbülten Mr. Carmody.

Szünet következett, amelyben Mr. Carmody szaporán lihegett, Hugo pedig csillapító, tapintatos, alázatos és eredményre vezető szavakat keresgélt. Magában ki is próbált néhány nyitómondatot.

(- Milyen pompás színben vagy, bácsikám.

- ?

Nem, ez nem az igazi.

- Nocsak, bácsikám, honnét ez a babapopsiszín? Nem, nem, *nem!* Ez a lehető legrosszabb hangütés. Megvan! Ez az. „Legényes." Ez a célravezető.)

- Milyen legényesnek látszol, bácsikám - mondta Hugo.

Mr. Carmody olyan hangot hallatott, mint amikor vízibivaly húzza ki a patáját a mocsárból. Lehet, hogy kedélyesnek szánta, lehet, hogy nem. Hugo nem tudta volna megmondani. Megértő fiatalember volt azonban, s egykettőre átlátta, micsoda ostobaság volna azt várni, hogy az emberi jóság teje gejzírként törjön fel egy száztíz kilós nagybácsiból, aki az imént mindenféle hajolgatásokat meg nyújtózkodásokat végzett. Türelmesnek és nyájasnak kell lenni vele - elő kell adni a Részvevő Unokaöcsöt.

- Bár elég izzasztó egy dolog lehet - folytatta. - Úgy értem, ez a folytonos-hajolgatás meg nyújtózkodás, a hideg zuhanyról és a sovány ürürről nem is beszélve. Próbára teszi az embert. Felzaklatja. Meggyötri. Szerintem csodálatos, hogy egyáltalán kibírod. Hihetetlen. Hiába, a Jellemerő. Ez az. A Jellemerő. Sokan már az első nap megfutamodtak volna.

- Futamodtam volna én - mondta Mr. Carmody -, ha az az átkozott doktor nem előre kéri a pénzt.

Hugo elkedvetlenedett. Lett volna még mondanivalója a Jellemről, de úgy érezte, ezek után nincs értelme.

- Mindenesetre nagyon legényesnek látszol. Nagyon legényesnek. Hihetetlenül legényesnek. Fantasztikusan legényesnek. Elképesztően legényesnek. - Abbahagyta. Ezzel nem megy sokra. Úgy döntött, egy tigrisugrással a lényegnél terem. Próba szerencse, aki mer, az nyer. - Mit is akarok mondani, Lester bácsi, én tulajdonképpen üzleti ügyben kereslek.

- Igazán? Már azt hittem, csak egy kis összefüggéstelen makogásra szottyant kedved. Miféle üzleti ügy?

- Ismered az én Fish nevű barátomat?

- Nem ismerem a te Fish nevű barátodat.

- Na látod, ő az én barátom. Úgy hívják, hogy Fish.

- Mi van vele?

- Éjszakai mulatót akar nyitni.

- Fütyülök rá - jelentette ki Mr. Carmody.

- Nem messze a Bond Streettől, London szórakozónegyedének szívében. A neve az lesz, hogy Ihajcsuhaj.

Mr. Carmody ezt az információt nem kommentálta egyébbel, csak egy újabb bivalymegszemélyesítéssel. Arca kezdett veszíteni szederjes jellegéből, még az is elképzelhető volt, hogy pár perc múlva lehiggad.

- Ma reggel levelet kaptam tőle. Azt mondja, beszállhatok a felével, ha leszurkolok ötszáz ficcset.

- Akkor nem fogsz beszállni a felével - jövendölte Mr. Carmody.

- De hiszen nekem van ötszázam. Úgy értem, ennél sokkal többet is kezelsz a számomra.

- A kulcsszó - mondta Mr. Carmody - az, hogy kezelek.

- De hát csak nem sajnálod tőlem ezt a semmiséget, amikor egy abszolúte nyerő üzletről van szó? Ronnie Fish mindent tud az éjszakai mulatókról. Jóformán lokálokban él, amióta az egyetemet befejezte.

- Egy fityinget se kapsz. Nem tudod, mi a hagyatékkezelő kötelessége? A hagyatékkezelőnek az a kötelessége, hogy bombabiztos értékpapírokba fektesse a pénzt.

- Egy lokálnál, amit Ronnie Fish vezet, bombabiztosabb nincs is.

- Örülnék, ha abbahagynád a hülyéskedést, és mehetnék zuhanyozni.

- Ide figyelj, bácsikám, meghívhatnám Ronnie-t Rudge-ba, hogy elbeszélgess vele?

- Nem hívhatnád meg. Nem óhajtok beszélgetni vele.

- Jól kijönnél Ronnie-val. A nagynénjét bolondokházába csukták.

- Ezt ajánlólevélnek szántad?

- Nem, csak gondoltam, megemlítem.

- Na, hát nem jöhet Rudge-ba.

- Ide süss, bácsikám. A lelkész most már bármelyik nap beállíthat, hogy fölkérjen engem, szerepeljek a faluünnepen. Ha Ronnie itt lenne, előadhatnánk a vitajelenetet a *Julius Caesar-ból,* mert az minden pénzt megér. Cambridge-ben is fel szoktunk lépni vele a Dohányosok Klubjában, és irtó sikerünk volt.

De Mr. Carmody szíve még erre sem csábult el.

- Nem hívom meg a barátaidat Rudge-ba.

- Na jó - mondta Hugo, aki tudott veszíteni. Csalódott volt, de nem csodálkozott. Erezte ő végig, hogy az Ihajcsuhaj egy merő álom. Vannak, akik alkatilag képtelenek megválni ötszáz fonttól, és Lester bácsi is közéjük tartozik. De talán egy kisebb összeg erejéig hajlandó lenne, és erre a kisebb összegre Hugónak múlhatatlan szüksége volt.

- Akkor ezt félre is tehetjük - mondta -, de volna itt még valami, amire szeretnék egy-két szót vesztegetni, ha nem bánod.

Mr. Carmody azt felelte, hogy de, bánja.

- Nagy bunyó lesz ma este az Albert Hallban. Eustace Rodd és Cyril Warburton húsz menetet csinál végig a váltósúly bajnoka címért. Nem tudom, felfigyeltél-e rá - mondta Hugó, belemelegedve a szívének oly kedves témába -, milyen furcsa ez manapság ezekkel a bokszolókkal. Alig néhány esztendeje még mindet úgy hívták, hogy Böhöm meg Bazi meg Fasírt meg ilyesmik. Manapság meg egytől egyig Claude-ok meg Haroldok meg Cuthbertek. És ha arra gondolsz, hogy a nehézsúlyú világbajnokot, nem viccelek, úgy hívják, hogy Eugene, hát ez bizony döbbenetes fejlemény. De elég az elégből, a nagy helyzet az, hogy ez a két pofa húsz menetet csinál végig ma este, ehhez szólj.

- Mi ez a bárgyú fecsegés? - érdeklődött Mr. Carmody.

Dühödten méregette ifjú rokonát. Hosszú esztendők együttlakása alatt úgy találta, Hugó kitartóan az idegeire megy, és ez ma még feltűnőbb volt, mint máskor.

- Csak arra akartam rámutatni, hogy Ronnie Fish küldött nekem egy belépőt, és gondoltam, ha leguberálnál tíz ruppót az alkalmi költségekre, úgymint szállás, reggeli satöbbi... akkor meg lenne oldva a probléma.

- Jól értem? Fel akarsz utazni Londonba egy bokszmérkőzésre?

- Úgy van.

- Hát nem fogsz felutazni. Nagyon jól tudod, hogy az ilyesmit egyszer s mindenkorra megtiltottam. Mert mi történt, amikor utoljára, merő lágyszívűségből, elengedtelek? A rendőrkapitányságon töltötted az éjszakát.

Hugo egy kézlegyintéssel intézte el a múltat.

- Az az ügy sajnálatos félreértésen alapult, és véleményem szerint az Utókor megfellebbezhetetlen ítélete az lesz, hogy nem is én voltam a hibás, hanem a rendőr. Elképesztő, hogy újabban miféle népséget vesznek fel a Testületbe. Ezt már többször megfigyeltem. Azonkívül nem fog még egyszer előfordulni.

- Nem is.

- Szóval, jobban meggondolva, leszurkolod a tíz ruppót?

- Még annál is jobban meggondolva, eszem ágában sincs.

- De bácsikám, van fogalmad róla, hogy mit jelentene, ha mégis megtennéd?

- Én úgy magyaráznám, hogy aggkori érelmeszesedésben szenvedek.

- Azt jelentené, hogy úgy érezhetném, bízol bennem, Lester bácsi. A bizalom hiányánál nincs rettenetesebb. Kérdezz meg bárkit. Az ilyesminek jellemgyengülés a vége.

- Legyen - mondta a kérges szívű Mr. Carmody.

- Ha felmehetnék Londonba, részletesen el tudnám magyarázni Ronnie Fishnek, miért nincs módom beszállni az Ihajcsuhajba.

- Magyarázd el levélben.

- Oly nehéz az ilyesmit körültekintően megfogalmazni.

- Akkor ne tekints körül benne - mondta Mr. Carmody. - Nem mégy Londonba, punktum.

Már fordult is el, mint aki tudja, az efféle beszélgetéseket csak így lehet hatékonyan berekeszteni, amikor földbe gyökerezett a lába. Hugó ugyanis, mint mindig, ha kutyaszorítóba került, és át kellett gondolnia a dolgokat, elővette a cigarettatárcáját.

- Oa! - mondta Mr. Carmody.

Legalábbis így hangzott. Önkéntelen mozdulatot tett, ahogy az éhhalálra ítélt kap a kenyér után, és Hugó felvidulva ébredt rá, hogy közel a megoldás, a tizenegyedik órában végre üzleti alapokra helyezheti a tárgyalást.

- Egyik oldalán török, másikon virzsínia - mondta. - Tíz ruppóért az egészet megkapod.

- Úgy vélem, ideje zuhanyozni, Mr. Carmody - szólalt meg doktor Twist, aki észrevétlenül mögéjük lopózott.

Az Egészségre Fel tulajdonosának elég kellemetlen hangja volt, de Mr. Carmody fülében sohasem recsegett még ennyire kellemetlenül. Fukarság ide, fukarság oda, sokért nem adta volna, ha most hozzávághat egy fél téglát. Épp ebben a pillanatban jutott ugyanis arra a Machiavellihez méltó elhatározásra, hogy kiüti Hugo kezéből a cigarettatárcát, és felmarkol a potyadékból, amennyit csak tud - erre tessék, lemondhat a tervéről.

Egy gyötrött lelke legmélyéről feltörő sóhajjal Lester Carmody sarkon fordult, és elindult a ház felé.

- Nem lett volna szabad ilyet művelnie - mondta doktor Twist szemrehányó fejcsóválással. - Nem, uram. önnek nem volt joga így megkínozni ezt a szegény embert.

Hugo és bácsikája gondolatai ritkán találkoztak, de most éppen az hasított belé, ami Mr. Carmodyt kísértette meg az előbb. Úgy érezte, hozzá kéne vágni doktor Twisthez egy fél téglát. De mire meg tudott szólalni, már békés és üzleties húrokat pengetett.

- Mondja, nem volna kölcsönbe egy tízese?

- Nem - felelte tömören doktor Twist.

Hugo úgy látta, örök talány, hogy miért sújtja a világot egy ilyen alakkal a Teremtő.

- Na, akkor én megyek is - mondta komoran.

- Tényleg?

- Tényleg.

- Remélem - mondta doktor Twist, miközben ifjú vendégét a kocsihoz kísérte -, nem haragszik, amiért leteremtettem a koporsószögek miatt. Tudja, a bácsikája még arra gondolt volna, hogy sutyiban a kezébe nyom egy szálat, és a csalódás megőrjítette volna. Márpedig szisztémámnak részét képezi, hogy a páciensek derűs gondolatokat forgassanak elméjükben.

- Mi?

– Derűs gondolatokat forgassanak elméjükben. Tudja, ép testben ép lélek. Én így látom.

Hugo elhelyezkedett a kormánykeréknél.

– Tisztázzuk ezt - mondta. - Maga arra számít, hogy az én Lester bácsikám derűs gondolatokat fog forgatni az elméjében?

- Csakis.

- Sok szerencsét kívánok! - mondta Hugo.

Rálépett az önindítóra, és tűnődve gördült végig a kétülésessel a behajtón, örült, amikor a bokrok végre eltakarták a szeme elől doktor Twistet, mert az ilyen alakot jobb hamar elfelejteni. Egy másodperc múlva pedig egyenesen határtalan lett az öröme, az első kanyar után ugyanis egy kövér, vörös képű, verejtékező ember ugrott ki az egyik rododend-ronbokorból. Lester Carmodynak igyekeznie kellett, és nem volt hozzászokva a loholáshoz.

– Phű! - zihálta, elállva az utat.

A megkönnyebbülés hullámai öntötték el Hugót. Mégse csukott még be minden bolt a vásárban.

– Ide azokkal a cigarettákkal! - lihegte Mr. Carmody.

Hugo egy pillanatig eljátszott az ötlettel, hogy felveri az árat. De nem volt üzér természet. Hugo Carmody: a Becsület Mintaképe.

– Tíz ruppó - mondta -, és a tiéd.

Agónia rántotta görcsbe Mr. Carmody szederjes képét.

- Öt - felelte rábeszélőleg.
- Tíz - mondta Hugo.
- Nyolc.
- Tíz.

Mr. Carmody némi tusakodás után döntött.

- Rendben. Ide vele. Gyorsan.
- Egyik oldalán török, másikon virzsínia - mondta Hugo.

A rododendronbokor ismét megreszketett egy súlyos test elhaladásától; a madarak ismét örömódáikat zengték a környező fákon; és Hugo, zsebében két ropogós ötfontossal, tovazúgott az országúton.

Olyan derűs gondolatokat forgatott elméjében, hogy még doktor Twistnek se lett volna gáncsoskodnivalója. Úgy dalolt, akár tavasszal a kenderike.

HARMADIK FEJEZET

HUGO JÓ CSELEKEDETE

- Igen, uram - közölte Hugo Carmody az érdeklődő világgal, amint körülbelül negyven perc múlva befordult a kétülésessel Rudge Hall istállóudvarára -, ő az én kedvesem. Nem, nem medve sem. Kedvesem. Ő az én kedvesem. Trallala, trallala...

- A fene essen beléd - mondta John unokabátyja, hirtelen előbukkanva a semmiből. - Szállsz ki rögtön!

- Szevasz, John - mondta Hugo. - Nahát, itt vagy, John? Ide hallgass, John, épp most látogattam meg a családfőt az Egészségre Felben. Fogalmam sincs, miért nem hordanak oda kíváncsi turistákat különvonatokon. Fantasztikus látvány, nekem elhiheted. Nagydarab, kövér alakok mindenféle hajolgató- meg nyújtózó gyakorlatokat végeznek. Tonnányi emberanyagok szökdécselnek ugrókötéllel. Felette szórakoztató, csupa móka és kacagás, nincs benne semmi

groteszk vagy undorító. Csomagoljon szendvicseket, és a kölyköket otthon ne felejtse. És tudod, mi a legjobb az egészben, John...?

- Nem érdekel. Máris késésben vagyok miattad.
- Mihez képest?
- Londonba megyek.
- Tényleg? - mosolyodott el Hugo e szerencsés véletlenen. - Én is. Nem bánom, elvihetsz.
- Nem viszlek.
- Csak nem fogok az autód után loholni?
- Nem jössz Londonba.
- Mibe fogadjunk?
- Akkor ülj vonatra.
- A nehezen szerzett zsozsómon, aminek minden pennyjére szükségem lesz a nagyvárosi hejehujához? Egy frászt!
- Hát velem nem jössz, az biztos.
- Miért?
- Mert nem akarom.

- John - mondta Hugo -, te valamit titkolsz előttem. Engem nem tudsz becsapni. Neked valami célod van Londonban. Mi az?

- Ha annyira tudni akarod, Pattel fogok találkozni.
- Mi az isten csudájának? Holnap itt lesz. Reggel beugrottam Chas. Bywaterhez cigarettáért - és milyen jól tettem, a kutyafáját! -, mellesleg a te számládhoz írattam, és ő mondta, hogy holnap a háromórás vonattal érkezik.
- Tudom. De én még ma este találkozni akarok vele.

Hugo átható tekintettel méregette unokabátyját. Fejében rendszerezve a tényeket, levonta a végkövetkeztetést.

- John - mondta -, ez csak egyvalamit jelenthet. Száz mérföldet hajtasz egy rozoga kocsiban - mellesleg a bal első kerék elég lapos, én a helyedben fölpumpálnám -, hogy találkozz egy lánnyal, akivel holnap úgyis találkozhatnál, nem kéne hozzá több leleményesség, mint hogy kimenj eléje a háromórás vonathoz. A lelkiállapotod pedig olyan, hogy még az én társaságomat is hajlandó vagy nélkülözni. Mi

több, szende pír borítja az orcádat. Mindent értek. Végre elhatároztad, hogy megkéred Pat kezét. Igazam van, vagy nincs igazam?

John mély lélegzetet vett. Nem az a fajta ember volt, aki közszemlére teszi legbensőbb érzelmeit, és szívbéli titkait másokkal megosztja. Hugó hasonló helyzetben nagydobra verte volna szerelmét, mint valami operett hőscincére; fecsegve járta volna körbe a barátait, s ha ezekből kifogy, galléron ragadja a kertészt is. De Johnt más fából faragták. Vágyálmait ilyen csupasz szavakba öntve hallani olyan érzés volt a számára, mintha forgalmas csomóponton tépték volna le róla az alapvetőbb ruhadarabokat.

- Ne is vitázzunk tovább - folytatta Hugo. - Ha így áll a helyzet, természetesen veled kell mennem. Majd szólok egy jó szót az érdekedben. Előkészítem a talajt.

- Te - hápogta John -, ha a közelünkbe mersz jönni, ha csak húsz mérföldre meg mersz bennünket közelíteni ...

- Pedig bölcsebb lenne. Ismered magadat. A szíved arany, de a szád kuka. Ha magadra hagyatkozol, el fogod baltázni.

- Maradj ki ebből - mondta John olyan mély és rekedt hangon, ami azt sejtette, hogy sürgős szüksége lenne a Chas. Bywater által forgalmazott és Emily kutya által kedvelt pemetefű-cukorkára. - Ajánlom, hogy maradj ki ebből.

Hugo vállat vont.

- Ahogy parancsolod. Hugo Carmody - mondta kissé mereven - nem az az ember, aki rátukmálja magát felebarátaira. Pedig tudod jól, hogy az én pártfogásom döntő lehet. Helyesen-e vagy tévesen, ez most mindegy, de Pat mindig fölnézett rám, amolyan bölcs bátynak tekintett, és, hogy szavamat rövidre fogjam, csüggött ajkamon. Nagy segítségedre lehetnék. De mivel ilyen fenemód önálló vagy, hát csak rajta, ám egyvalamit ne feledj - ha majd mindennek vége, és keserű könnyeket ontasz és az elpuskázott lehetőségen nyavalyogsz, énhozzám ne gyere vigaszért.

John felment, és becsomagolta az útitáskáját. Alaposan és körültekintően csomagolt. Majd ledübörgött a lépcsőn, és bosszúsan

konstatálta, hogy Hugo még mindig ott rontja az összképet az istállóudvaron.

De Hugo nem azért volt ott, hogy kellemetlenkedjen. Kizárólag azért volt ott, hogy az őrangyalt helyettesítse.

- Felpumpáltam a kereket - mondta Hugo -, feltöltöttem a tankot, egy kis olajat is csurrantottam bele, és ellenőriztem a motort. Úgy fog szaladni, mint a kiscsikó.

John szíve megenyhült. Kedélye felderülvén, immár olyan lelkiállapotba került, hogy eszébe jutott: tulajdonképpen mindig is kedvelte unokaöccsét.

- Kösz. Igazán rendes tőled. Na, viszlát.

- Viszlát - mondta Hugo. - Isten áldása kísérje széptevésedet, fiam.

Felszabadulva ama korlátozások alól, amelyeket a dűlőutak vápái és bukkanói rónak egy könnyű kétülésesre, John azzal ünnepelte meg kiérkezését a Londonba vezető főútra, hogy jókora talpát a gázpedálra helyezte, és le se vette róla. Máris késésben volt, és úgy döntött, ellenőrzi azt az általános véleményt, amit maga is osztott, hogy tudniillik a Widgeon Seven, ha meghajtják, ötvenre is képes. Az Anglia e részén oly gyönyörű tájra ügyet se vetett. Gépiesen - egy-két centiméterrel - kerülve ki a szekereket, s álmodozón rémítve halálra a döbbent kutyákat és csirkéket, már kinn is volt Worcestershire-ből és benn is volt Gloucestershire-ben, mire istenigazában elhelyezkedett az ülésen.

Csak amikor a Blenheim Parkot szegélyező hosszú fal beúszott a látótérbe, döbbent rá, hogy mindjárt Oxfordba ér, és ott megállhatna egy csésze jól megérdemelt teára. Elégedetten szögezte le magában, hogy időt nyert.

Elvitorlázott a Mártírok Emlékműve előtt, s lassan araszolva a forgalomban, megállt a Clarendon bejáratánál. Merev tagokkal szállt ki a kocsiból, és nyújtózott egyet. Nyújtózkodás közben megpillantott valamit a szeme sarkából. Hugó volt az, az unokaöccse, aki épp a pótülésről kecmergett le.

- Szép menet volt - jegyezte meg dicsérőleg Hugo. - Egész jó időt futottál.

Csak úgy áradt belőle a kedvesség és az elégedettség minden teremtett lénnyel. Mintha észre se vette volna, hogy John sajátos tekintettel méregeti, és szemlátomást mondani akar valamit.

- De jól fog most esni egy kis frissítő - jelentette ki Hugo. - Poros egy hely ez a pótülés. Mellesleg, felhívtam Patet, mielőtt elindultunk. Nem kell sietni. Ebédmeghívása van, este meg színházba megy.

- Mi? - üvöltött sebzett vadként John.

- Semmi baj. Ne hergeld föl magad. Éjjel negyed tizenkettőkor találkozunk vele a Mustároskanálban. Én a bokszmeccsről egyenesen odamegyek, és rendezünk egy kis családias murit. Még mindig tag vagyok, úgyhogy beviszlek benneteket. Mi több, ha minden klappol az Albert Hallban, és Cyril Warburton feleannyit ér, mint ahogy hiszem, és valami fogadó kedvű idegen tűrhető oddszot ad, a számlát is én állom.

- Nagyon kedves!

- Igyekszem, John - mondta Hugo szerényen. - Igyekszem. Nem kell mindent a kiscserkészekre hagyni, ez az én jelszavam.

NEGYEDIK FEJEZET

AGGASZTÓ JELENETEK EGY LOKÁLBAN

I

Egy ember, akit a nagybátyja úgy szakít el Londontól, mintha csak egy éticsigát rántana ki gombostűvel a házából, és hónapokra bebörtönzi Worcestershire mélyén, óhatatlanul elveszíti a kapcsolatot a nagyváros örvényszerűen változó éjszakai életével. Semmi sem fluktuál oly szaporán egy metropolisban, mint a vacsora- és táncklubok státusa, és Hugónak, ha gyakorló világfi marad, tudnia kellett volna, hogy a Mustároskanál az utóbbi időben nagyot esett a ranglétrán. A jó társaság más, új intézményekbe vándorolt át, martalékául hagyva a Mustároskanált a színházak kopottabb fényű csillagainak, valamint a portugáloknak, argentinoknak és görögöknek.

John Carroll azonban, amint most ott álldogált az előtérben, vidámnak és csillogónak látta a helyet. Majdnem egy éve nem járt már Londonban, és a Mustároskanál elbűvölte. Láthatatlan zenekar játszott nagy beleéléssel, és időről időre felcicomázott, mindkét nembéli személyek suhantak el mellette a fényesen kivilágított étterem felé. A lokálok megbízható szakértője lebiggyesztette volna az ajkát, és a fejét rázta volna, John azonban valósággal megmámorosodott.

Persze, találkája volt Pattel, és az ilyesmi bárkit jókedvre hangolna.

A lány váratlanul futott be, épp abban a pillanatban, amikor John levette a szemét az ajtóról, és döbbent csodálkozással meredt egy narancssárga ruhás hölgyre, aki, bizonyára a legjobb szándéktól vezérelve, bíborpirosra festette a haját, és fekete keretes monoklit viselt. Úgy lekötötte ez a látvány, hogy észre se vette a belépő Patet, s csak akkor tért magához, amikor a háta mögül egy tiszta kis hangot hallott, amely, még ha történetesen kinevette is az embert, mindig mintha rokonságban állt volna a nyári reggelen daloló pacsirtáéval meg a tavaszi mezőkön futó szél susogásával.

- Szia, Johnnie.

A hajkorona, hiába volt bíborpiros, minden varázsát elvesztette. A monokli csábereje semmivé foszlott. John megpördült.

- Pat!

Szebb volt, mint valaha. John erre figyelt fel először. Ha valaki azt mondja neki, hogy Pat szebb is lehet annál, ahogy az emlékeiben él immár hónapok óta, nem hitte volna el. És tessék: az volt. Éppen bejött valami némber csipkedett szemöldökkel és festett képpel, mintha csak direkt az összehasonlítás céljából. Pat olyan egészséges, olyan pirospozsgás, olyan levegőn-napfényen nevelkedett, olyan fitt volt mellette. Mintha reggeltől estig golfozott volna Le Touquet-ban.

- Pat! - ordította John, és mintha valami a torkán akadt volna. Elködösült a szeme. Vadul kalapált a szíve.

A lány higgadtan nyújtotta a kezét.

- Üdv, Johnnie. Örülök, hogy újra látlak. Olyan barna vagy meg falusias. Hol van Hugo?

Ahhoz, hogy egy társalgás érzelmi csúcsokra hágjon, két ember kell. John nyelt egy nagyot, és valamennyire megnyugodott.

- Gondolom, mindjárt itt lesz - felelte.

Pat elnézően nevetett.

- Hugo a saját temetését is le fogja késni - ha egyáltalán odaér. Negyed tizenkettőt mondott, és most öt perccel múlt fél. Szereztél asztalt?

- Nem.

- Miért?

- Nem vagyok tag - mondta John, és Pat szemében máris látta felvillanni azt a megvető kifejezést, amit a nők a vállalkozókedvben szűkölködő hímnemű barátaik és rokonaik számára tartogatnak.

- Itten tagnak kell lenni - tette hozzá megsemmisülve.

- Nekem ugyan nem - jelentette ki Pat. - Ha azt képzeled, hogy egész éjjel várok a jó öreg Hugóra egy apró előtérben, ahol legalább hatféle huzat szaladgál, nagyon tévedsz. Kutasd fel a főpincért, és szerezz asztalt, amíg beadom a kabátomat. Egy perc, és jövök.

John érzelmei, miközben a főpincérhez közeledett, hasonlítottak azokra, amelyekkel egy bikát közelített meg hajdan a mezőn, mert Pat tudni akarta, tényleg vadak-e a mezei bikák, vagy a vicclapok grafikusai csak tréfálnak. Zavarban volt és rettegett. A főpincér nagydarab, kövér, kerek képű ember volt, ráfért volna néhány hét az Egészségre Felben, és határozottan úgy rémlett, hogy kirúg Johnra.

John megjegyezte, milyen kellemes az este. A főpincér ebben kételkedni látszott.

- öö... izé... foglalt-e asztalt Mr. Carmody? - kérdezte John.

- Nem, monsieur.

- Itt van vele találkozóm ma este.

A főpincért ez nem látszott érdekelni. Pergő francia beszédbe kezdett egyik alárendeltjével. John, aki egyre fölöslegesebbnek érezte magát, kihasználta a társalgásban beállt szünetet, és újabb kísérletet tett.

- Nem is tudom... esetleg... lenne egy szabad asztala?

A főpincér szemének nagy részét eltakarták a felső arcvonulat hájredői, de annyi látható maradt belőle, hogy úgy nézzen Johnra, mintha valami undorítót pillantott volna meg a saláta közepén.

- Monsieur tag?
- öö... nem.
- Méltóztassék az előtérben várakozni.
- Tudja, arra gondoltam, hogy...
- Méltóztassék az előtérben várakozni - mondta a főpincér, azzal kiiktatva Johnt az univerzumból, hétrét görnyedt egy öregecske úr előtt, aki gyémánt mandzsettagombokat viselt, haja egy szál se volt, volt viszont fensőbbséges modora és egy csupa rózsaszínbe öltözött társnéja. A főpincér kacsázva indult velük az étterembe, és megjelent Pat.
- Van asztal?
- Sajnos nincs. Azt mondja, hogy...
- Jaj, Johnnie, hogy te milyen tutyimutyi vagy.

A nők mindig igazságtalanok az efféle ügyekben. Ha egy férfi bemegy egy lokálba, ahol nem tag, és asztalt kér, úgy érzi, hogy helytelenül viselkedik, s ezért nincs is elemében. Ez nem tutyimutyiság, ez finom lélekre vall. De a nők az ilyesmit nem értik.

- Borzasztóan sajnálom.

Visszajött a főpincér, és vagy összeadott, vagy gúnyképeket rajzolt az asztalához láncolt nagy jegyzettömbön. Határozottan egy elmélyült művész benyomását keltette; John nem is álmodott volna róla, hogy megzavarja. Pat azonban nem volt ilyen aggályos.

- Asztalt akarok - mondta.
- Madame tag?

- Asztalt akarok. Szépet, nagyot. Szeretem, ha van elég hely mindennek. És ha Mr. Carmody megérkezik, mondja meg neki, hogy Miss Wyvernt és Mr. Carrollt benn találja.

- Igenis, madame. Hogyne, madame. Erre parancsoljon, madame.

Ilyen egyszerű! John, aki fizikailag elég hatásosan, lelkileg azonban egészen jelentéktelenül zárta be a sort, a ragyogó parketten haladva azon töprengett, hogyan csinálja Pat ezeket a dolgokat. Mert azt igazán nem mondhatni, hogy olyan masszív, fensőbbséges delnő volna, akiktől el is várja az ember, hogy egyetlen pillantással zúzzanak össze főpincéreket. Pat nem Kleopátra, nem Katalin cárnő - ellenkezőleg, törékeny, alacsony, turcsi orrú lányka. És jóformán oda se nézve szállt szembe ezzel a félelmetes emberpéldánnyal, vakszemen rúgta, és már ment is tovább. John leült, és egész lényét eltöltötte a rajongás és a csodálat.

Pat, mint mindig, ha kitört belőle az indulat, mentegetőzni kezdett.

- Ne haragudj, hogy majdnem leharaptam a fejedet, Johnnie - mondta. - Szégyen-gyalázat, amikor ekkora utat tettél, hogy viszontláss egy régi barátot. De úgy fel tudsz dühíteni a jámborságoddal meg az alázatosságoddal, azzal, hogy hagyod, hogy mindenfélék beléd töröljék a cipőjüket. Persze, nem a te hibád. - Rámosolygott az asztal fölött. - Mindig is ilyen gügye és jólelkű voltál, igaz-e, akár egy nagy, mafla kutya, aki az ember ölébe fúrja az orrát, és elégedetten szuszog. Szegény öreg Johnnie!

John elkeseredett. A lány által vázolt kép nem volt valami hízelgő; ami pedig a „Szegény öreg Johnnie!"-t illeti, pont ezt a hangütést szerette volna elkerülni. Ha van valami, ami bizonyos a nemek kapcsolatában, akkor az az, hogy a Szegény öreg Johnnie-k ritkán jutnak egyről a kettőre. De mielőtt még szavakba önthette volna érzéseit, Pat témát váltott.

- Johnnie - mondta -, mi ez a zűr a bácsikád meg apa között? Két hete kaptam egy levelet apától, de csak annyit tudtam belőle kivenni, hogy Mr. Carmody meg akarta őt gyilkolni. Mi ez az egész?

Nem olyan ékesszólóan, nem oly képzeletdús metafora-gazdagsággal, mint amivel Wyvern ezredes ecsetelte a dinamitos merénylet érdekfeszítő részleteit Chas. Bywater patikusnak, hanem csak úgy a maga módján, John válaszolt a kérdésre.

- Szent ég! - mondta Pat.
- Remélem... remélem... - mondta John.
- Mit remélsz?
- Izé... remélem, ez nem változtat a dolgokon.
- Változtat? Min változtatna?
- Közöttünk. Közted és köztem, Pat.
- Mit változtatna meg?

Eljött az alkalmas pillanat.

- Drága Pat, hát nem vetted észre, hogy az évek múlásával percről percre egyre jobban beléd szerettem? Nem is emlékszem olyan pillanatra, amikor ne szerettelek volna. Szerettelek, mint kurta

szoknyás, kék mellénykés kisleányt. Szerettelek, amikor hazajöttél az iskolából, és úgy festettél, mint valami hercegkisasszony. Most pedig jobban szeretlek, mint valaha. Imádlak, drága Pat. Te vagy nekem a világ, csak te számítasz, senki más. És ne merészelj megint kinevetni, mert úgy döntöttem, hogy nevess bár akármin, engem mostantól komolyan kell venned. Lehet, hogy a múltban csak szegény öreg Johnnie voltam, de ennek egyszer s mindenkorra vége. Punktum. Feleségül jössz hozzám, úgyhogy jobb, ha máris kimondod az igent.

Ezt akarta előadni John. Amit azonban helyette mondott, az valamivel tömörebb és kevésbé lényegretörő volt.

- Hát, nem is tudom - mondta John.

- Csak nem attól félsz, hogy nem barátkozom veled többé, mert az apám meg a bácsikád összeveszett?

- De igen - felelte John. Nem pontosan erre gondolt, de nagyjából erről volt szó.

- Micsoda képtelenség! Ennyi év után? Szent ég, dehogy! Jobban kedvellek én annál, Johnnie.

John számára újfent eljött az alkalmas pillanat. És ezúttal nem fogja elszalasztani, összeszedte a bátorságát. Megköszörülte a torkát. Belekapaszkodott az asztalterítőbe.

- Pat...

- Itt van Hugo, na végre - mondta Pat, elnézve John feje mellett. - Legfőbb ideje. Éhen halok. Hahó! Kik azok az emberek vele? Ismered őket?

John hangtalanul felsóhajtott. Tudhatta volna, hogy Hugo pont ebben a percben jelenik meg. Hátrafordult, és megpillantotta e teljességgel felesleges fiatalembert, amint feléjük közeledett a parketten. Egy középkorú férfi és egy fiatal, igen szemrevaló leány volt a társaságában. John most látta őket először.

II

Hugo táncos léptekkel és túláradó jókedvvel közeledett az asztalhoz. Annak az embernek félreismerhetetlen derűjét árasztotta, aki váltósúlyú bokszmeccsen volt az Albert Hallban, és nyerőre tett.

- Hahó, Pat - harsogta joviálisan. - Hahó, John. Bocs, hogy késtem. Ismerkedjetek meg az én drága öreg cimborámmal... izé, hogy is hívják? - fordult a társa felé.
- Molloynak, testvér. Thomas G. Molloynak.

Hugo drága öreg cimborájának mély, zengzetes hangja volt, ami tökéletes összhangban állt a megjelenésével. Jóvágású, nyílt tekintetű férfi, a negyvenes évei elején, őszülő haja lendületes hullámokat vetett masszív homloka fölött. Nemzetisége kétséget kizáróan amerikai, külseje bizonytalanul szenátori.

- Molloy - mondta Hugo. - Thomas G. meg a lánya. Ő Miss Wyvern. Ez pedig az unokabátyám, Mr. Carroll. És most - mondta Hugo, megkönnyebbülve, hogy túlesett a ceremónián - lássunk a vacsorához.

A Mustároskanálban a kiszolgálás már nem a régi, Hugo azonban egykettőre intézkedett: elkapta egy arra járó pincér frakkjának a farkát, és addig el sem engedte, míg az ipse fel nem vette a rendelést. Némi intervallum után, amelyet az efféle vacsoratársaságokra mindig is jellemző feszélyezett társalgás töltött ki, a zenekar mennydörögve rázendített valamire, amit nyilván muzsikának vélt, Thomas G. Molloy pedig felemelkedett, és kivezette Miss Molloyt a placcra. Kissé mereven táncolt, de tudta, hogyan kell eltartani a könyökét, és amint a tömeg összecsapott a fejük felett, annyi még látszott, hogy nem elveszett ember.

- Kicsodák a barátaid, Hugo? - kérdezte Pat.
- Thos. G.
- Igen, tudom. De kifélék?
- Na látod - mondta Hugo -, most megfogtál. Thos. mellettem ült a meccsen, és nagyon megkedveltem a fickót. Egészen kiváló tulajdonságai vannak, például azt a hülye meggyőződését hangoztatta, hogy Eustace Rodd verhetetlen. Fogadást ajánlott három az egyhez, úgyhogy a hetedik menet végén szép summát zsebeltem be. Ezek után természetszerűleg meg kellett hívnom vacsorára. Mivel pedig megígérte a lányának, hogy ma este elviszi valahová, hát, mondtam, hozza magával őt is. Nem baj?

- Persze hogy nem. Bár kellemesebb lett volna, ha csak hármasban vagyunk.
- Az biztos. Viszont ha nincs ez a Thos., akkor nem részesülünk a príma vacsorában, amivel most fejedelmien megvendégelhetlek benneteket. Úgyhogy tekintsétek Thos.-t a Lakoma Atyjának. - Óvatos pillantást vetett unokabátyjára, aki a gondolataiba merült ember réveteg arckifejezésével dőlt hátra.
- Mondott már valamit az öreg John?
- John? Mondott? Mit?
- Ó, hát valamit. Gyere, táncoljunk. Beszédem van veled, ifjú Pat. Nagy dolgok vannak készülőben.
- Nagyon rejtélyes vagy.
- Aha - mondta Hugo.

Magára maradva gondolataival, John rajtaütésszerűen arra a következtetésre jutott, hogy rosszul ítélte meg a Mustároskanált. Felszínesen nézve egész vonzó helynek látszott; most azonban, érettebb fővel mérlegelve a dolgot, rájött, hogy micsoda - egy nagyszerű város szégyenfoltja. A Mustároskanál-szerű helyek miatt veszíti el az ember a haladásba vetett hitét. Undorodott a törzsközönségtől. Undorodott a főpincértől. Undorodott a zenekartól. A törzsközönség lármás és csiricsáré, és a hímnemű része fuldoklik a hajolajban. A főpincér egy hájas parazita, akit jól faron kéne billenteni. Ami pedig Ben Baermannt és a Diákcimborákat illeti, határozottan bosszantotta, hogy olyasféle ricsajért kapnak fizetést, amilyet ő már kisfiú korában - merő játékból, a piszkos anyagiakra ügyet se vetve - produkálni tudott fésűvel-selyempapírral.

A durcás helytelenítésnek abban a hangulatában méregette a jelenetet, amelyben hajdanán Lót a mezővárosokat, amikor a Diákcimborák egyszerre csak felfüggesztették a kakofóniát, és John arra lett figyelmes, hogy Pat és Hugo közeledik az asztalhoz.

A Cimborák azonban csak lekuporodtak, hogy annál jobban nekirugaszkodhassanak. Egy másodperc múlva rázendítettek megint, és Pat várakozóan nézett Hugóra.

Hugo megrázta a fejét.

- Ronnie Fisht láttam a galérián - mondta. - Muszáj fölmennem és értekeznem vele. Sürgős dolgokat kell megvitatnom az öreg leprással. Te ülj csak le szépen, és csevegjél Johnnal. Rengeteg a megbeszélnivalótok. Philippinél találkozunk. És ha bármit megkívántok, rendeljetek serényen, oda se nézve a jobb oldalon feltüntetett ároszlopra. Thos.-nak hála, ma este a bőröm alatt is pénz van.

Hugo elpárolgott; Pat leült; és John egy hirtelen hangulatváltással úgy döntött, félreismerte a Mustároskanált. Egész vidám kis hely, ha a megfelelő perspektívából tekinti az ember. Rokonszenves vendégek, határozottan szeretetreméltó főpincér, a muzsikusoknál pompásabbat pedig sose hallott. Pathez fordult, hogy megerősítést nyerjen eme nézeteiben, és kis híján kővé vált. A lány tekintete fagyos volt. Hideg és kemény. Ha ehhez még hozzávesszük természettől turcsi orrát, az egész arckifejezése felháborodottnak és megvetőnek rémlett.

- Hé! - mondta ijedten John. - Mi a baj?
- Semmi.
- Miért nézel így?
- Hogyan?
- Hát...

John nem volt az a kimondott szófestő tehetség. Amúgy rögtönözve nem is tudta volna részleteiben ecsetelni, hogyan néz Pat. Csak azt tudta, hogy nem tetszik neki a nézése.

- Gondolom, azt vártad, hogy „elfojtott kacagástól csillogó szemmel" nézzek rád.
- Mi?
- „A szűz büszkén elmosolyoda, s elfojtott kacagástól csillogó szemmel, epedve monda: »Nyelved néked nincsen, John?«".
- Nem értem, miről beszélsz.
- Nem olvastad a *Miles'Standish széptevésé-t?* Azt hittem, onnan merítetted az ötletet. A suliban kívülről kellett fújnunk, és én már zsenge koromban is visszataszítónak találtam Miles Standisht. „Ha

Plymouth kapitánya örömest nőül venne, Háztűznézőbe jönni miért rest őkegyelme? Ha rest megudvarolni, úgy rest kezem elnyerni..." És így tovább, a végtelenségig. Valaha betéve tudtam az egészet. Mondd, a választ direktben kéred, vagy azt is az ügynököddel közöljem?

- Nem értem.
- Nem? Tényleg? Valóban?
- Pat, mi bajod?
- Ó, igazán semmi. Az előbb, tánc közben, Hugo megkérte a kezemet.

Jéghideg kéz szorította marokra John szívét. Nem volt nagy véleménnyel unokaöccse csapongásai felől, de a gondolat, hogy rajta kívül más is megkérheti Pat kezét, felháborította.

- Csak nem?
- De igen. A te nevedben.
- Az én nevemben? Hogyhogy az én nevemben?
- Úgy, ahogy mondom. Megkért, hogy legyek a feleséged. Méghozzá igen ékesszólóan. Akik hallották - lehettek pár tucatnyian -, le voltak nyűgözve.

Elhallgatott, és amennyire ez lehetséges, amikor a Diákcimborák ráadást adnak a Mustároskanálban „Az én babám egy fekete nő"-ből, csend lett. Patet valamiféle érzelem fosztotta meg a szavaktól, John pedig úgy érezte, soha az életben nem bír megszólalni többé.

Arca mélybíbor árnyalatba borult, gallérja hirtelen oly szűk lett, hogy már-már azt hitte: zsinórral fojtogatják. Olyan félelmetes hatást tett rá ez a kétségbeejtő reveláció, hogy agyától csak egyetlen ép gondolatra futotta: követi Hugót a galériára, széttépi, és a cafatokat az alanti asztalokra szórja.

Pat találta meg először a hangját. Kitörése viharos volt.

- Egyszerűen nem értelek, John. Azelőtt nem voltál ilyen tintahal. Volt valami kis gerinced. De ez... Nyilván a rudge-i magány az oka. Eltunyultál, elpuhultál. Káposzta lett belőled. Csak tetvészkedsz meg szerencsétlenkedsz, napjában háromszor telezabálod magad, éjszakára forró vizes palackot dugsz a lábadhoz. ..

- Nem is igaz! - üvöltötte John, aki e rettenetes rágalomra úgy-ahogy felocsúdott.

- Na jó, akkor meleg zoknit húzol - korrigált nagylelkűen Pat. - Addig kényeztettek és babusgattak, míg egészen kivetkőztél magadból, rád se lehet ismerni. Drága jó Johnnie-m - mondta hevesen Pat, belefojtva a szólási kísérletet, és rámeredve kicsi, fitos orra fölött, melynek hegye máris remegett, akárcsak gyerekkorában, ha dühös volt. - Szegény, hülye, agyalágyult Johnnie, hát komolyan azt hiszed, hogy egy lány hajlandó feleségül menni egy olyan férfihoz, akiben annyi elemi bátorság sincs, hogy maga kérje meg a kezét, hanem ezt is másra bízza?

- Nem bíztam!

- De bíztad.

- De nem bíztam!

- Azt akarod mondani, hogy nem kérted meg Hugót egy kis puhatolózásra?

- Nem hát. Hugo egy minden lében kanál, idióta nyüzsgönc, és ha most itt lenne, kitekerném a nyakát.

John ádáz tekintettel nézett föl a galériára. Hugo, aki történetesen épp abban a pillanatban nézett le rájuk, bátorítóan vigyorgott, és barátilag integetett, mint aki biztosítja unokabátyját, hogy lélekben vele van. Újra leszállt a csend, amit a szaxofont kezelő Cimbora halk jajongása és a kórusba belekapó Diáktársak kellemetlen nyávogása súlyosbított.

- Ez persze más - mondta végül Pat. - Miss Wyvern, úgy látszik, félreértett valamit. - Tűnődőn pillantott Johnra. - Furcsa. Hugo annyira biztosra vette, hogyan érzel.

John gallérja szűkült még vagy öt centit, de a hangszálait azért sikerült megmozgatnia.

- Az érzelmeimet illetően nem tévedett.

- Úgy érted... Tényleg?

- Igen.

- Szóval te... kedvelsz engem?

- Igen.

- De Johnnie!
- Az istállóját, hát vak vagy? - hörögte John, egészen megvadulva a szégyentől és a gyötrött érzelmek kínjától, nem is beszélve a gallérjáról, amit mintha valami kákabélűnek készítettek volna. - Nincs szemed? Hát nem tudod, hogy mindig is szerettelek? Már kölyökkorodban is?
- De Johnnie, Johnnie, Johnnie! - Pat ezüstös hangja nyikorgott a kétségbeeséstől. - Az ki van zárva. Elviselhetetlen voltam mint kiskölyök. Reggeltől estig parancsolgattam neked.
- Élveztem.
- De hogyan akarhatod, hogy feleségül menjek hozzád? Túl jól ismerjük egymást. Mindig is olyan bátyámfélének tekintettelek.

Vannak szavak, melyeknek hangzása akár a gyászdal. Poe ilyennek ítélte a „soha már"-t. John Carroll úgy vélte, a „bátyámféle" versenyre kelhetne vele.

- Tudom, tudom. Ostoba voltam. Tudtam, hogy ki fogsz nevetni.

Pat szeme elködösült. Orra hegye már nem remegett, de remegett a szája. Átnyúlt az asztal fölött, és keze egy pillanatra megpihent Johnén.

- Nem nevetlek ki, Johnnie, te... te tuskó. Miért nevetnélek? Inkább sírni volna kedvem. Eszem ágában sincs megbántani téged. Ezt tudnod kell. Te vagy a legdrágább vén bolond a világon. Senkit nem kedvelek úgy, mint téged. - Szünetet tartott. - De ez... ez egyszerűen nem megy.

Lopva rápillantott, kihasználva a tényt, hogy John elfordította az arcát, és tekintetét Mr. Ben Baermann széles, frakkos hátára szegezte. Furcsa, gondolta Pat, nagyon furcsa. Ha megkérdezték volna, milyen férfihoz szeretne egyszer majd feleségül menni, a leírás, különös módon, éppenséggel a drága öreg Johnnie-ra illett volna. Megvan az a tiszta, egészséges külseje - Pat tudta, hogy ő gondolatot se pazarolna olyan férfira, aki nem a két keze munkájából él -, megvan benne az az egyenesség, becsületesség és jóság, amiket most, hogy forgott már kicsit a világban, ahol oly ritkák, a legértékesebb férfitulajdonságok közé sorol. Johnnál jobban

senki sem üthet el azoktól a vékony, fekete bajuszkás parketthősöktől, akiket annyira utál, és mégis... a gondolat, hogy a felesége legyen, egyszerűen abszurd, és kész.

De miért? Mi hát a baj Johnnie-val? Úgy érezte, már maga az, hogy Johnnie: Johnnie. A házasságot ő mindig is kalandnak látta. A szegény, megbízható, otthonos Johnnie-nak egészen más oldaláról kéne megmutatkoznia, ha van egyáltalán ilyen oldala, hogy ő kalandnak tudja elképzelni a vele kötendő házasságot.

- Az az ember - mondta Johnnie, Mr. Baermannra mutatva - olyan, mint egy svábbogár.

Pat megkönnyebbült. Ha ezzel a megjegyzéssel John azt jelzi, hogy le akarja zárni a közjátékot, ő maximálisan hajlandó rá.

- Ugye? - mondta Pat. - Nem is tudom, honnan kaparták elő. Amikor utoljára itt jártam, egy éve is lehet, még egészen más banda játszott, sokkal jobbak voltak. Szerintem ez a hely lezüllött. Nem tetszik az itteni népség. Mi a véleményed Hugo barátairól?

- Megjárja. - John borongó pillantást vetett Miss Molloy felé, és téveteg, prizmás látvány jelent meg előtte a tömegben. A lány nevetett, és legalább negyven hófehér fog csillogott a szájában. - Régen láttam ilyen csinos lányt.

Pat megrezzent. Egyszerre valami halványan kellemetlen érzése támadt. A tudata mélyén ólálkodott, mint egy alaktalan kis felhő.

- Igen? - mondta.

Igen. Az érzés határozottan kellemetlen volt. Ha bárki más férfi mond ilyet ebben a pillanatban, Pat gyanította volna, hogy bosszantani akarja, így szeretné felkelteni a figyelmét. De John... az lehetetlen. John túlságosan becsületes az ilyesmihez. Ha Johnnie mond valamit, akkor azt komolyan is gondolja.

Röpke nyugtalanság suhant át Paten. Mindig őszinte volt magával, és pontosan tudta, hogy noha nem akar feleségül menni hozzá, Johnt alapjában véve személyes tulajdonának tekinti. Hogy John belészeretett, az persze baj; de még sokkal nagyobb baj lenne, ha másba szeretne bele. Ha Johnnie kihurcolkodna az életéből és egy másik lányéba asszimilálódna, iszonyatos űrt hagyna maga után. A

Mustároskanál túlfűtött hely, valóságos gőzkazán, de Pat, amint ezen a lehetőségen meditált, összeborzongott.

- Igen? - mondta.

Abbamaradt a zene. A placc kiürült. Mr. Molloy és leánya visszatért az asztalhoz. Hugo fenn maradt a galérián, elmélyült beszélgetésbe merülve régi barátjával, Mr. Fishsel.

III

Ronald Fish rózsás arcú, alacsony termetű és rendkívül komoly fiatalember volt. Hugóval együtt járt középiskolába is, egyetemre is. Eton büszke lehetett volna rájuk, s ha mégsem volt, azért csakis magát okolhatta. Ugyanezen megfigyelés vonatkozik a cambridge-i Trinity College-ra. Hugo ősidők óta rajongott R. O. Fishért, és a gondolat, hogy cserben kell hagynia régi barátját ebben az Ihajcsuhaj-ügyben, majdnem agyoncsapta számára ezt az alapjában derűs estét.

- Rémesen sajnálom, öreg szivar - mondta, miután a kölcsönös üdvözléseken átestek. - Ma délután tapogatóztam az agg rokonnál, és teljes a kudarc.

- Nincs remény?

- Egy fia se.

Ronnie Fish zord tekintettel mérte végig az alant táncolókat. Kivette a csikket harminc centis szipkájából, és újratöltötte e figyelemreméltó szerszámot.

- Észérveket is felhoztál a vén dögvésznek?

- Lester bácsira nem hatnak az észérvek.

- Az enyémek hatnának.

Hugo ebben nem kételkedett. Mindenre képesnek tartotta Ronnie-t.

- Na igen, csak az a baj - magyarázta -, hogy elég nagy köztetek a távolság. Megkérdeztem, hogy meghívhatlak-e Rudge-ba, de kerek perec megtiltotta.

Ronnie Fish hallgatásba süppedt. Hugónak úgy rémlett, máris működik e nagy koponya, de hogy miféle gondolatok foglalkoztatják, azt elképzelni se tudta.

- Kik azok az emberek a társaságodban? - kérdezte végül Ronnie.

- A nagydarab szőke az unokabátyám, John. A zöld ruhás lány Pat Wyvern, a szomszédunk.

- És a többiek? Ki az a méltóságos megjelenésű, lenyalt hajú madár, aki úgy néz ki, mintha arra készülne, hogy fontos politikai kérdésekről tartson előadást a választóinak?

- Molloynak hívják. Thos. G. Molloynak. A bokszmeccsen ismerkedtem meg vele. Amerikai.

- Jómódúnak látszik.

- Már nem olyan jómódú, mint a meccs előtt volt. Harminc ficcset gomboltam le róla.

- Elbeszéléseid alapján úgy sejtem, a bácsikád odavan a gazdag emberekért, nem?

- Nyalja-falja őket.

- Akkor egyszerű a megoldás - jelentette ki Ronnie Fish. - Hívd meg ezt a Mulcahyt vagy minek hívjákot Rudge-ba, és egyidejűleg hívj meg engem is. A bácsikád afölötti kéj mámorában, hogy egy milliomost láthat vendégül, észre se fogja venni, hogy én is betoppantam. És ha már ott vagyok, gyerekjáték lesz elintéznem ezt az ügyet. Garantálom, hogy félórai zavartalan tárgyalás után az öregfiúnak meg fog világosodni az elméje.

A barátja zsenije iránt érzett csodálat egy pillanatra szavát szegte Hugónak. A terv merész egyszerűsége lenyűgözte.

- Alapjában arról van szó - folytatta Ronnie Fish -, hogy a bácsikád hatalmas vagyontól akar megfosztani téged. Az Ihajcsuhaj aranybánya lesz. Hogy egyik szavamat a másikba ne öltsem, több ezer fonttal akar téged megrövidíteni. Rá fogok erre mutatni, és meg lennék lepve, ha nem kapiskálná a dolgot. Mikor menjek?

- Ronnie - mondta Hugo -, ez egyszerűen szenzációs. - Elbizonytalanodott. Nem szerette volna megijeszteni a barátját, de

titkolózni sem akart előtte. - De van itt még valami. Van ellene kifogásod, hogy fellépj a faluünnepen?

- Sőt, élvezni fogom.

- Mert biztosan behálóznak majd. Gondoltam, előadhatnánk a vitajelenetet a *Julius Caesar-ból.*

- Nagyszerű.

- És ezúttal - mondta nagylelkűen Hugo - te lehetsz Brutus.

- Ezt nem fogadhatom el - felelte meghatottan Ronnie.

- De elfogadhatod.

- Jól van. Intézd el a dolgot az amerikai ürgével, a többit bízd rám. Meg fogom kedvelni a nagybátyádat?

- Nem.

- Egye fene - mondta rendíthetetlenül Mr. Fish -, gondolom, ő se fog megkedvelni engem.

IV

A Cimborák ténykedésének megszűnése csak rövid időre jelentett kellemes kikapcsolódást hallgatóik dobhártyája számára. Az efféle öregdiákok, akik alaposan elkapták a szaxofonvírust, ritkán élnek át hosszú lucidus szünetet két roham között. Hamarosan rázendítettek megint, és Mr. Molloy gálánsan kivezette Patet a placcra. Leánya, aki szikrázó szemekkel nézett utánuk, miközben az ajkát rúzsozta, dévajul nevetett.

- Szegénykém!

John, akárcsak Pat nem sokkal előtte, eltűnődött, összerezzenve ébredt rá, hogy egyedül maradt ezzel a lánnyal, aki nyilván azt várja tőle, hogy elmés társalgónak mutatkozzon.

- Tessék?

Akkor se lelt volna sok örömet ebben a *téte-a-téte*-ben, ha kevésbé szórakozott. Miss Molloy - az apja Dollynak szólította - az a fajta lány volt, akinek a társaságában félénk férfi ritkán érzi magát fesztelenül. Valamifajta kemény csillogás aurája lengte körül. Merész tekintetű szeme fényes mogyoróbarna - szép, de ijesztő. Nagyon

magabiztosnak látszott. Nőstény leopárdra emlékeztette Johnt, márpedig a leopárdokat nemigen kedvelte.

- Azt akarom mondani - magyarázta a lány -, hogy a maga szegény barátnője nem tudja, mire vállalkozott, amikor táncba ment Szappannal.

- Szappannal?

Johnnak úgy rémlett, mintha társnéja egy pillanatra zavarba jött volna.

- Mármint az apámmal - mondta gyorsan. - Csak úgy hívom, hogy Szappan.

- Igazán? - mondta John.

- Szappan - melegedett bele Miss Molloy - csupa szexepil, de kétballábas. - Újabb gyöngyöző kacagás tört elő a torkából. - Nézze! Nézze már!

John sajnálta, hogy értetlenkedő szamárnak látszik, de hiába bámulta kötelességtudóan Mr. Molloyt, semmi kivetnivalót nem talált benne. Ellenkezőleg, élete delén túl járó férfi létére irigylésre méltóan ügyesen tette-vette magát.

- Sajnos én alig értek a tánchoz - mondta bocsánatkérően.

- Szappannál kevésbé nem lehet érteni hozzá. Ahányszor csak kimegyek vele a placcra, és elevenen térek vissza az asztalhoz, hálát adok a Teremtőnek. Nem is az fáj, ahogy a lábamra lép, hanem ahogy ráugrik. Maga sose csörög?

- Hát, de. Néha. Ritkán.

- Jöjjön már, rázzunk egyet. Nem bírok ülve maradni, ha ezt a számot játsszák.

John vonakodva felállt. Rövid beszélgetésükből is kiviláglott, hogy a táncot illetően ennek a lánynak igen magas a mércéje, és félt, hogy csalódást fog okozni. Ha egy olyan tűrhető tehetséget is gúnykacajjal szemlél, mint Mr. Molloy, akkor neki semmi esélye. A megpróbáltatást azonban nem kerülhette el. Kitolatott a lánnyal a fősodorba, és remélte a legjobbakat.

A jó sors rámosolygott. Mostanára úgy megtelt a placc, hogy a hozzáértés labdába se rúghatott. Még az ondolált hajú és gumilábú

ifjú csodák is csak csoszogni tudtak. Ez pedig éppen megfelelt John stílusának. Csoszogott ő is; tulajdon legnagyobb meglepetésére úgy találta, egész jól boldogul. Megnyugodott, és társalogni kezdett.

- Gyakran jár ide? - kérdezte, nekitámasztva partnerét az egyik ondolált hőscincér karcsú hátának, aki hozzá hasonlóan megrekedt a forgalmi dugóban.

- Most vagyok először. És egyhamar nem is jövök. Ezeknél a szalonagaraknál iszonyúbb rémálmot még az életben nem láttam - mondta Miss Molloy, kritikus szemét végigfuttatva a társaságon. - Nézze csak azt a lornyonos asszonyságot.

- Hátborzongató - helyeselt John.

- Idegborzoló - jelentette ki ellentmondást nem tűrően Miss Molloy. - Egyszerűen nem értem, miért hagyják elevenen ezeket a fényesített hajú süvölvényeket, amikor bármelyik patikában kapható rovarirtó.

John kezdte megkedvelni a lányt. Eleinte attól tartott, nem sok mondanivalójuk lesz egymásnak. Ez a megjegyzése azonban arra utalt, hogy bizonyos témákban teljes köztük az összhang. Ő sem értette, miért nem teszi el valaki láb alól ezeket az ifjakat.

A Cimborák abbahagyták a játékot, és John a szokatlan önbizalom friss hevületében hangosan tapsolva ráadást követelt.

Ám a Cimborák nem reagáltak. Eddig a leglagymatagabb tapsra is epileptikus rángásba kezdtek, most viszont furcsa letargia vett rajtuk erőt, mintha csillapítót nyeltek volna. Csak ültek, hangszerrel a kézben, báván meredve arra a szögletes állkapcsú, félreszabott öltönyt viselő egyénre, aki Mr. Baermann mellett tűnt fel. A következő pillanatban sztentori hang hasított bele a csendbe, amelynek minden szótagján érződött a Testület.

- Hölgyeim és uraim - dörögte a hang, amennyire John megállapíthatta, a főbejárat felől -, kérem, foglalják el helyüket.

- Razzia! - lehelte Miss Molloy John fülébe. - Ezt a pechet.

Nyilvánvalóan helyes volt a diagnózisa. A felszólításnak engedve, a legtöbben visszatértek az asztalokhoz, méghozzá az olyan emberek keserű rezignációjával, akikkel nem először történik ilyesmi; John

pedig, szélesebb látótere nyílván, észrevette, hogy a terem mintegy varázsütésre megtelt hajszálra ugyanolyan tagbaszakadt alakokkal, mint amilyen Mr. Baermann mellett állt. Ide-oda jártak az asztalok között, visszataszító kíváncsisággal vizsgálgatták a rajtuk elhelyezett palackokat, és epigrammákat róttak jegyzőfüzetükbe. A Mustároskanálhoz hasonló örömtanyákon repül az idő, és a vezetőség, elfelejtvén rápillantani az órára, elkövette azt a bocsánatos bűnt, hogy alkoholnemű italokat szolgált fel tilalmi időben.

- Tudhattam volna - zsémbelt Miss Molloy -, hogy egy ilyen lebujban még ez is megtörténhet.

John, mint minden vidéki, a romlott városiakkal ellentétben törvénytisztelő polgár volt. Ha rábízzák, ő okvetlenül követte volna a tömeget, visszatér az asztalához, és az ilyenkor szokásos jámbor hangon bediktálja nevét és lakcímét. De nem bízták rá. Egy pillanat, és máris kiderült, hogy Miss Molloy határozott külseje harcos lelket takar. A lány nagyot rántott a karján.

- Befelé! - mondta Miss Molloy.

Ez a „befelé" szemlátomást arra a kis oldalajtóra vonatkozott, amely a klub személyzeti traktusára szolgált. Ez volt az egyetlen stratégiai pont, amelyet még nem őrzött egyetlen lúdtalpas, árgus szemű tagbaszakadt sem. Efelé ügetett John társnéja, akár az odvába tartó nyúl, maga után vonszolva őt is. Beléptek, és John leginkább önmagát meglepő találékonysággal ráfordította a kulcsot.

- Ügyes! - mondta elismerően Miss Molloy. - Ezt nevezem. Egy darabig feltartóztatja őket.

Feltartóztatta. Az ajtó mögött vad kiabálás támadt, valaki neheztelően megrángatta a kilincset, de a Testület ezen az éjszakán, úgy látszik, otthon felejtette a fejszét, úgyhogy semmi más nem történt. Végigsiettek egy dohos átjárón, egy újabb ajtóhoz érve ezen is áthaladtak, és a hátsó udvarban találták magukat, amely rothadó káposztatorzsáktól és mosogatólétől illatozott.

Miss Molloy fülelt. John fülelt. Semmi mást nem hallottak, csak dudák távoli visítását és tülkölését, ami, noha úgy hangzott, mintha a

Diákcimborák repertoárján szerepelne, nem volt egyéb, mint a Regent Street-i forgalom zaja.

- A Potomac mentén a helyzet változatlan - mondta elégedetten Miss Molloy. - Most pedig - tette hozzá parancsolólag -, ha ideállítja a falhoz azt a szeméttartályt, bakot tart nekem, segít megkerülni azt a kéményt, átmászni azon a tetőn, le a szomszéd udvarba, aztán át még egy-két falon, azt hiszem, nem lesz semmi probléma.

John a Curzon Street-i Lincoln Hotel előcsarnokában üldögélt. Egy örökkévalóságnyi hajsza és kaland volt a háta mögött, ami azonban kevesebb mint húsz percbe zsúfolódott; miután taxiba tette szép társnéját, egyenesen a Lincoln felé indult, ahol az álmos éjszakai portástól megtudta, hogy Miss Wyvern még nem jött haza. Most rá várt.

Pat nemsokára meg is érkezett, Hugo kíséretében. Derűs nyáréjszaka volt, meleg és csendes, de a lány beléptével mintha harapós keleti szél töltötte volna meg az előcsarnokot. Pat sápadt volt és dölyfös, Hugo szokásos pezsgő jókedve pedig tétova búbánatosságnak adta át a helyét. Hajszálra úgy festett, mint akit az imént hordott le egy nő, amiért Ilyen Helyekre Viszel Engem.

- Hahó, John - morogta Hugo halk, szendergő hangon.

Azután felvidult kissé, mint azok a férfiak, akik szörnyű negyedórát töltvén egy indulatos leány társaságában, hirtelen megpillantanak valakit, aki alternatív célpontja lehet az újabb dühkitörésnek. - Hova tűntél? El akartad kerülni a csúcsforgalmat?

- A dolog úgy történt... - kezdte John.

Ám Pat a recepcióhoz fordulva a kulcsát kérte a portástól. Ha egy mártírnőnek a római császárság valamelyik kíméletlenebb szakaszában módja lett volna a kulcsát kérni, pont ezt a tónust használta volna. Nem volt se hangos, se mérges - csupán egy olyan lány elkínzott, reménytelen hangja volt, aki az emberi jóságba vetett összes hitét elvesztette.

- Tudod, izé... - mondta John.
- Van levelem? - kérdezte Pat.

Nem, nincs levele, felelte az éjszakai portás, és a boldogtalan leány aprót sóhajtott, mint aki nem is várt mást egy olyan világban, ahol bizonyos férfiak, akik gyerekkora óta ismerik, olyan helyekre viszik el, amikről már az első percben tudniuk kellett volna, hogy Szörnyűséges Kocsmák, más férfiak pedig, akik szintén gyerekkora óta ismerik, és mi több, állítólag szeretik, cicomás nőkkel slisszolnak ki oldalajtókon, otthagyva őt rendőri közegek martalékául, mint valami közönséges bűnözőt.

- Az a helyzet, hogy... - mondta John.
- Jó éjszakát - mondta Pat.

Azzal a portás nyomában a lifthez indult, Hugo pedig zsebkendőt húzva elő, felitatta a homlokát.

- Ronda az idő, matróztárs! - mondta Hugo. - Jeges szélrohamok Grönland felől, cimbora.

Elkapta John karját, aki ment volna a Hókirálynő után.

- Semmi értelme, John - mondta komoran. - Semmi értelme, öregem, abszolúte semmi. Ma este már ne is próbáld kimagyarázni. A megcsalt asszony dühe pokoli, hasonlóképpen azé a lányé, aki csak az imént volt kénytelen megadni a nevét és lakcímét egy mulatóban egy civil ruhás detektívnek, az meg kétszer is elismételtette vele, és még akkor sem akarta elhinni.

- De muszáj megmondanom neki, hogy...
- Sose magyarázkodj. Semmi haszna. Beszéljünk kellemesebb dolgokról. Képzeld, életem legnagyobb fegyvertényét hajtottam végre. Nem mintha az én ötletem lett volna. Ronnie Fish állt elő a megoldással. Hogy az micsoda koponya, te John. Hatvanasnál kisebb kalap nem is megy a fejébe, akkora az esze.
- Miket hordasz össze?
- Az öreg Ronnie kapitális ötletéről beszélek. Múlhatatlanul szükséges, hogy Lester bácsi letejeljen ötszáz ruppót a tőkémből, mert csak így vághatok bele egy üzletbe, aminél szolídabb csupán a pénzverde lehet. Egyetlen ember van, aki erre rá tudja bírni, ez pedig Ronnie. Úgyhogy Ronnie eljön hozzánk Rudge-ba.
- Igen? - mormolta közönyösen John.

- És hogy Lester bácsi ne csináljon botrányt, egy füst alatt meghívtam az öreg Molloyt és a lányát is. Ez volt Ronnie nagy ötlete. Thos. térdig gázol a pénzben, és amint Lester bácsi ezt megtudja, nem fog tajtékozni Ronnie megjelenése miatt. Imádja a gazdagokat. Nyalja-falja őket.

- Úgy érted - ordította John -, hogy az a lány lejön Rudge-ba?

Főbe volt kólintva. Noha némileg hervadt lelkiismerete tiszta volt, annyit megértett, hogy látványos szökése Miss Dolly Molloyjal felingerelte Patet, ezért a legkevésbé sem ácsingózott rá, hogy olyan színben tűnjön fel, mintha bizony barátkozna azzal a leánnyal. Ha lejön Rudge-ba, Pat még azt hinné... Pat mindenre képes.

Arra ébredt, hogy Hugo halk, testvéries hangon kérdez valamit.

- Hogy sikerült a dolog, John?

- Micsoda?

- Hát Pattel. Megmondta, hogy előkészítettem nála a talajt?

- Meg! Ide hallgass...

- Hagyd, öregem - szólt Hugo nagylelkűen. - Nem tartozol semmivel. Ne hálálkodj. Te is megtetted volna értem. No, hát mi történt? Minden rendben?

- Még hogy rendben!

- Csak nem utasított vissza?

- Ha tudni akarod, igenis visszautasított.

Hugo felsóhajtott.

- Ettől féltem. Volt valami a modorában, miközben előkészítettem nála a talajt, ami nem tetszett nekem. Valami hűvösség. Levertség. Üveges tekintet. Hát nem elképesztő - csapolta meg Hugo a filozofikus vénát -, hogy amikor annyi módja van az igent mondásnak, a lányok ilyenkor majdnem mindig nemet mondanak? Egy amerikai statisztikus szerint, ha mellőzzük az olyan rokonértelmű izéket, mint az „All right", az „O. K." meg a nazális „Uh-huh", az angol nyelv akkor is csaknem ötven különféle fajtáját ismeri a helybenhagyó válasznak, úgymint Yeah, Yeth, Yum, Yo, Yaw, Chess, Chass, Chuss, Yip, Yep, Yop, Yup, Yurp...

- Hagyd abba! - üvöltötte John.

Hugo szeretetteljesen vállon veregette.

- Jól van, John. Jól van, öregem. Megértelek. Fel vagy dúlva. Zaklatott vagy kissé, igen? Hát persze. De nézd csak, John, szeretnék nagyon komolyan beszélni veled, őszintén, minden kertelés nélkül, mint jó unokaöcshöz illik. A helyedben, fiú, én most összeszedném magam. Világosan kell látnod, hogy csak az időt vesztegeted a jó öreg Pat utáni koslatással. Aranyos lány, elismerem - egyike a legprímábbaknak: de ha nem kellesz neki, hát nem kellesz neki, ez van. Nem igaz? Fogadd meg a tanácsomat, felejtsd el őt, és keress valaki mást. Itt van példának okáért ez a Miss Molloy. Csinos. Tele pénzzel. Én a helyedben rástartolnék, ha lejön Rudge-ba. Téged az Isten is férjnek teremtett már a bölcsőben. Igazi megállapodott fazon vagy, az a fajta, aki élvezi a fűnyírást, hogy utána papucsba bújva, pipaszónál üldögéljen az asszonyka mellett, fülén ki-ki a maga fejhallgatójával. Kösd fel a nadrágot, John, és hajts rá erre a Molloy lányra. Gazdag asszonnyal bársony az élet.

John e monológ több pontján közbe akart szólni, és most is ebben mesterkedett, ám hirtelen bekövetkezett az, ami minden ilyesmit lehetetlenné tesz. A hátuk mögött megszólalt egy hang.

- Kérem a táskámat, Hugo.

Pat volt az. Egy méterre állt tőlük. Arca változatlanul mártírarc, de most valahogy olyan mártíré, akinek kínzói új gyötrelmet eszeltek ki.

- Nálad maradt a táskám - mondta.
- Ja, á - mondta Hugo.

Odaadta a gyönggyel kivarrt kis retikült, és a lány hidegen, közömbösen vette át. Szünet következett.

- Hát, jó éjszakát - mondta Hugo.
- Jó éjszakát - mondta Pat.
- Jó éjszakát - mondta John.
- Jó éjszakát - mondta Pat.

Sarkon fordult, és a lift elragadta. A gépezetnek nagy szüksége lett volna néhány csöpp olajra, és a halk jajongás, amit kibocsátott magából, John fülében kommentárnak rémlett az egész helyzetre.

VI

Vagy fél mérföldre a Curzon Streettől, a Soho határán áll egy kisebb és szerényebb hotel, a Belvidere. Egyik hálószobájában, a második emeleten, épp abban a percben, hogy Hugo és Pat belépett a Lincoln előcsarnokába, Dolly Molloy a tükre előtt ült, és hideg pakolást rakott vonzó arcára. Munkálkodását a szenátori küllemű Thomas G. érkezése szakította félbe.

- Hello, szirupos sütemény - mondta Miss Molloy. - Hát itt vagy.
- Igen - válaszolta Mr. Molloy. - Itt vagyok.

Noha a viselkedése nem utalt olyanfajta tragédiára, amitől erős férfiakat is remegés fogott el Pat Wyvern színe előtt, ez az ember szemmel láthatólag meg volt botránkozva. Előkelő vonásain ború honolt, nyílt szürke szeme komoran sötétlett.

- A nyavalyába! Ha van valami, amit utálok ebben az életben - mondta -, az az, ha rendőrök faggatnak.

- Mi történt?

- Megadtam nekik a nevemet és a címemet. *Egy* nevet és címet, mármint. De még most se tértem magamhoz a megrázkódtatásból, hogy egyszerre annyi zsarut láttam egyetlen kis teremben. És ez még nem minden - folytatta Mr. Molloy, szabad folyást engedve egy másik bánatának. - Miért kellett ezeknek az alakoknak azt mondanom, hogy a lányom vagy?

- Nézd, édesem, ha az emberek tudják, hogy házasok vagyunk, attól valahogy begörcsöl a stílusom.

- Mi az, hogy begörcsöl a stílusod?

- Hát, egyszerűen begörcsöl, és kész.

- De a kutyafáját - siránkozott Mr. Molloy, rátérve a dolog lényegére -, ha azt hiszik, hogy az apád vagyok, attól olyan öregnek látszom. - A közte és ifjú felesége közti kiáltó korkülönbség olyan téma volt, ami mindig is érzékenyen érintette Szappan Molloyt. - Még csak negyvenkét éves vagyok.

- Amíg közelről meg nem néznek, annyinak se látszol - mondta női tapintattal Dolly. - Édesem, neked olyan méltóságteljes a megjelenésed, hogy bárki apjának elmehetnél.

Mr. Molloy, némileg lecsillapodva, elégedetten vizsgálta magát a tükörben.

- Méltóságteljes vagyok, az biztos - ismerte be.
- Akár egy professzor, vagy mi.
- Ugye nem a kezdődő kopaszodás jele ez itt?
- Dehogy. Rossz szögben esik oda a fény, ennyi az egész.

Mr. Molloy növekvő önelégültséggel nézegette a fizimiskáját.

- Igen - mondta magabízón -, ez az arc igazi üzleti arc. Kiváló, bizalomgerjesztő arc. Lehet, hogy nem vagyok egy férfiszépség, de azt senki sem állíthatja, hogy az ábrázatom nem kelt bizalmat. Több hamis olajrészvényt adtam el vele palimadaraknak, mint bárki más a szakmában. Erről jut eszembe, szivi, mi a véleményed?

- Miről? - kérdezte Mrs. Molloy, ledörgölve a krémet egy törülközővel.

- Ölünkbe pottyant a szerencse. Tudod, mióta szeretnék már egy igazi nagy fogást - valami pénzes pasast, akit érdekelne egy kis olajüzlet. Nos, ez a Carmody nevű fickó, akivel ma este megismerkedtünk, meghívott bennünket a vidéki kastélyába.

- Ne mondd!
- Úgy bizony.
- Ezt nevezem. Gazdag fiú?

- Van egy nagybátyja, aki biztosan az, különben nem lakna olyan kastélyban, mint amilyet lefestett nekem. Igazi előkelő angol kastély, amikről a regényekben lehet olvasni.

Mrs. Molloy elmélázott. Az arcára kiülő élveteg mosoly arra utalt, hogy ábrándjai kellemesek.

- Új ruhákat kell vennem... és kalapokat... és cipőket... és harisnyákat... és...

- Állj, állj, állj! - mondta a férje azzal a fajta ijedséggel, amit a férjek ilyenkor tanúsítani szoktak. - Térj magadhoz, bébi! Nem a Buckingham-palotába szól a meghívód.

- De egy kastélyban összegyűlő vendégsereg, csupa társasági ember...

- Szó sincs vendégseregről. Csak a nagybácsi lesz ott, meg ez a két fiú, akikkel ma megismerkedtünk. De mondok én neked valamit. Ha sikerül egy jó csomó Ezüstfolyó-részvényt rásóznom az öregúrra, olyan vásárlást csaphatsz, amilyet csak akarsz.

- Jaj, Szappan! Gondolod, hogy sikerül?

- Gondolom-e? - visszhangozta megvetően Mr. Molloy. - Nem állítom, hogy valaha is sikerült eladnom a Central Parkot vagy a Brooklyn hidat, de ha nem tudok elpasszolni egy pakett házilag készült olajrészvényt egy vidéki tuskónak, akkor kopik a tehetségem, és ideje nyugdíjba mennem. Naná, hogy eladom neki az Ezüstfolyókat, szivi. Ezek az angol földbirtokosok amolyan díszparasztok, egy paraszt meg bármit megvesz, ha szépen van gravírozva és csillog, ha megfelelő szögben billenti az ember a fény felé.

- De Szappan...

- Mi az?

- Én gondolkodtam ezen a dolgon. Ide süss, Szappan. Egy ilyen kastélyban mindenféle szajrék vannak, nem? Képek, meg ezüst, meg régiségek, meg minden. Ha már úgyis ott vagyunk, miért ne fújnánk meg az egészet?

Mr. Molloy, noha az eszmefuttatás általános irányát helyeselte, kénytelen volt lehűteni felesége lelkesedését.

- Hol tudnád elpasszolni az ilyen cuccot?

- Bárhol, ha sikerül átvinnünk Amerikába. New York dugig van milliomosokkal, akik gyanútlanul megvesznek mindent, csak antik legyen.

Mr. Molloy a fejét rázta.

- Túl veszélyes, bébi. Ha a cucc velünk együtt tűnik el a kastélyból, a zsernyákok tíz percen belül utánunk vetik magukat. Azonkívül nekem ez nem kenyerem. Az én szakmám más, és meg akarok maradni annál. Soha senki nem boldogult hosszú távon, ha kilépett a szakterületéről.

- Lehet, hogy igazad van.

- Persze hogy igazam van. Ha az embernek megvan a jól jövedelmező szakmája, legyen elégedett az élettel.

- Na és ha kiderül, hogy gyerekjáték kipakolni a kéglit?

- Az más. Én csak a kockázatot nem kedvelem. Ha tálcán kínálnak valamit, bolond, aki nem emeli le.

Ezzel a tökéletesen üzletszerű megfontolással Mr. Molloy a pizsamájáért nyúlt, és készülődni kezdett a lefekvéshez. Jó tervezés fél siker: kellemes álmoknak nézett elébe.

ÖTÖDIK FEJEZET

TALÁLT PÉNZ

I

Néhány évvel az itt elregélt események előtt, amikor az a nagy perpatvar támadt a Folyósétány menti arisztokratikus háztulajdonosok és a Budd utca alacsonyabb rendű polgárai között (akörül, ha emlékeznek, hogy az utóbbiak a hátsó kertekbe aggatták ki száradni intim alsóneműiket, és exkluzív szomszédaik kénytelenek voltak ezeket bámulni, valahányszor kinéztek az ablakon), az egyházközség lelkésze, Alistair Pond-Pond tiszteletes úr, ez a valóságos szónoki tehetség, az évenként megrendezett rudge-i sportesemények megnyitóján lelkesült beszédben apellált az érintettek jó érzésére.

- Nem szabad - mondta Alistair tiszteletes úr - úgy tekintenünk magunkat, hogy Völgyi-Rudge-nak ehhez a részéhez vagy Völgyi-Rudge-nak ahhoz a részéhez tartozunk. Seregeljünk egybe. Ne feledjük, hogy egyugyanazon közösség tagjai vagyunk. Rudge mindnyájunk meleg fészke. És micsoda egy fészek ez!

A peroráció emez utolsó mondatával, pedig még egy hete sem tartózkodott idehaza, Pat Wyvern szívből egyetértett. A hatodik nap délelőttjén apjával sétálva a Fő utcán, be kellett vallania magának,

hogy csalódott Rudge-ban. Határozottan úgy érezte, hogy kiábrándító a hazatérése.

Sértődött idősebb férfiak ritkán szórakoztató partnerei a fiatalságnak, és miután öt napon át élvezhette Wyvern ezredes tömény társaságát, Patet néha elfogta a kísértés, hogy már-már arra gondoljon: bármennyire szereti is atyjaurát, de szép volna, ha néha témát változtatna! Ha személyében van jelen az eseménynél, se nyerhetett volna tisztább és részletesebb képet a dinamitos merényletről.

És ez még nem minden. Mr. Carmodynak azon a végzetes napon tanúsított banditizmusa után, ezt Pat-nek a szájába rágták, a kastély és parkja éppoly tiltott terület a számára, mint amilyen a Capuletek háza előtti tér lehetett egy ifjú Montague-nak.

Így hát a megérkezése óta fél mérföldnél közelebb nem járt a kastélyhoz, s mivel tizennégy esztendőn át szinte a magáénak tekintette az épületet és közvetlen környékét, úgy érezte, most, hogy Mr. Carmody parkja szélén láthatatlan határvonal húzódik, Rudge nyomorúságos hely lett. Noha Mr. Carmody sok tekintetben nem volt szeretetreméltó karakter, Pat mindig is kedvelte, és hiányzott neki. Hiányzott Hugo is. Ami pedig Johnt illeti, a legeslegsúlyosabb csapás az volt, hogy őt sem láthatja.

Gyerekkora óta John volt a legbiztosabb tartaléka. Férfiak jönnek, férfiak mennek, de John mindig maradt. Nem volt sem öreg, mint Mr. Carmody, sem lusta, mint Hugo, Pat mindig rendelkezhetett az idejével, élvezhette a figyelmét, és most bizony úgy vélekedett, hogy dacára ennek a képtelen viszálynak, lehetne benne annyi vállalkozó szellem, hogy egy találkát összehozzon. Ahogy múltak a napok, úgy nőtt a neheztelése, és nemsokára abba a szakaszba ért, amikor az ember arra gondol, hogy az illető jellemének ismeretében mást nem is várhatott. John - ezt végre be kellett látnia - egy tintahal. És ha egy férfi tintahal, akkor úgy is fog viselkedni, mint egy tintahal, és a tintahalsága épp válságos időben ütközik ki a legjobban.

Patet a lelkifurdalás lökte ki ma délelőtt a Fő utcára. Apja oly szánalomraméltó mohósággal fogadta őt, annyira örült, hogy

viszontláthatja, hogy Pat szégyellte magát apátiájáért. És noha jobb szeretett volna leülni a kertben egy könyvvel, megbánása jeléül mellé szegődött, hogy nézője legyen, amint újabb palack Brophy Páratlan Elixírjét vásárol Chas. Bywater, Patikusnál.

Brophy, ezt itt kell megemlítenünk, fantasztikus sikert aratott. Elixírje bohócot csinált a helyi szúnyogokból. Belecsíptek Wyvern ezredes képébe, és a hasukat fogva várták a hatást, az ezredes azonban csak magára kent egy kis Brophyt, és máris jobban festett, mint új korában. Szúnyogszemszögből émelyítő az ilyesmi, ám pompás dolog, ha az embert Wyvern ezredesnek hívják, és ez a méltányos lelkületű férfiú, aki sosem fukarkodott a jogos dicsérettel, meg is mondta ezt Chas. Bywaternek.

- Ez az izé - mondta Wyvern ezredes - egész jó. Bárcsak előbb hallottam volna hírét. Adjon még egy üveggel.

Mr. Bywater boldog volt - nemcsak mert ily látványosan fellendült az üzlete, hanem mert, áldott jó lélek lévén, szívesen könnyített a mások baján.

- Gondoltam, hogy kapitálisnak fogja találni, ezredes úr. Rengetegen vásárolják. Idősb. Mr. Carmody-nak is eladtam tegnap egy palackkal.

Wyvern ezredes napsugaras jókedve úgy foszlott szét, mintha ráfújtak volna.

- Ne emlegesse nekem Mr. Carmodyt - mondta mogorván.

- Hát-hát - mondta Chas. Bywater.

Pat hidalta át a kínos csöndet.

- Szóval hazajött Mr. Carmody? - kérdezte. - Azt hallottam, valami üdülőhelyre utazott.

- Az Egészségre Felben volt, kisasszony, mindjárt Lowick mellett.

- Börtönben lenne a helye - mondta Wyvern ezredes.

Mr. Bywaternek már a nyelve hegyén volt, hogy „Hát-hát", de idejében eszébe jutott, hogy szigorú elve a kuncsaftokkal szembeni elfogulatlanság.

- Tegnapelőtt érkezett haza, kisasszony, és nyomban orron csípte egy moszkitó.

- Hála istennek! - mondta Wyvern ezredes.

- De vásárolt tőlem három shilling hat penny ára Elixírt - mondta Chas. Bywater csöndes büszkeséggel -, és már a legelső alkalmazása tökéletesen megszüntette a fájdalmat.

Wyvern ezredes kijelentette, hogy ezt sajnálattal hallja, és a társalgás kétségkívül újra megrekedt volna, ha abban a pillanatban hangos és penetráns lihegés nem hangzik föl az ajtó túloldalán.

Atyai mosoly ömlött el Chas. Bywater képén.

- John úrfi kutyája lesz az - mondta, a pemetefűcukorka után nyúlva.

Pat kinyitotta az ajtót, és a jóslat igaznak bizonyult. Kurta csahintással, részben mivel szükségtelenül sokáig várakoztatták, részben mert zsákmányt szimatolt, Emily belépett, leült a pult végében, és reménykedőén pislogott a patikusra.

- Szia, Emily - mondta Pat.

Emily futólag végigmérte, de a tekintetében örömteli felismerés helyett csak egy olyan kutya ingerültsége bujkált, akit fontos tárgyalás közben zavarnak. Azután a pillantása visszavándorolt Mr. Bywaterre.

- Mit kell mondani, kutyuska? - kérdezte Mr. Bywater atyásabban, mint valaha, ujjai közt magasra tartva egy pemetefűcukorkát.

- A fenébe is! Dobd már ide! - förmedt rá Emily, akit idegesített ez a gyerekesség.

- Hallják? - örvendezett Mr. Bywater. - Én mondom, már-már emberi ez a kutya.

Wyvern ezredes nem látszott osztozni a lelkesedésében. Motyogott valamit az orra alatt. Savanyúan nézegette Emilyt, és a jobb lába feje meg-megrándult.

- Már-már emberi, nincs igazam, kisasszony? - érdeklődött Mr. Bywater kedveszegetten, de kitartóan.

- Hát-hát - mondta szórakozottan Pat.

Mr. Bywatert ez a szégyentelen plagizálás úgy megdöbbentette, hogy elejtette a pemetefűcukorkát, Emily pedig azonmód befalta.

Pat továbbra is az ajtót nézte mélán. Meglepve észlelte, hogy szaporábban szedi a levegőt, és a szíve rendetlenül ver. Nem értette a dolgot. Csak azért, mert John Carroll mindjárt belép azon az ajtón, úgy kell izgulnia, mintha bizony szegény öreg Johnnie, aki minden kétséget kizáróan egy tintahal, bármit is számítana? Megpróbált erőt venni magán. Nem sikerült. Kényszeredetten konstatálta, hogy a szíve már egyenesen a torkában dobog.

Lépést hallott odakintről, árnyék esett a napsütötte járdára, és az üzletbe belépett Dolly Molloy.

II.

Milyen különös, hogy ugyanaz az ember hányféle benyomást tud egyidejűleg kelteni adott számú felebarátjában! Most is mintha egyszerre négy egészen különböző Dolly Molloy bukkant volna fel Chas. Bywater intézményében.

Az a Dolly, akit Wyvern ezredes látott, szép nő volt, akiben bujkál annyi huncutság, hogy idősödő özvegyembernek megpezsdüljön a vére. Az ezredes kihúzta magát, és gépies mozdulattal megsodorintotta a bajszát. Wyvern ezredes szemében Dolly a Szépséget képviselte.

A gyakorlatiasabb és prózaibb Chas. Bywater szemében viszont a Gazdagságot képviselte. Noha Szappannak ravasz okfejtéssel sikerült eltántorítania a Rudge-be való leutazás előtti nagy bevásárlótúrától, Dolly kétségtelenül látványos jelenség volt, és Chas. Bywater lelki szemei előtt rózsás álmok képében nagy arckrém-, importkölni- és drága fürdősórendelések lebegtek.

Emily láthatóan a megtestesült Tökélynek tekintette Mrs. Molloyt. Ez a máskor oly magának való kutya, aki kiábrándultan s némileg cinikusan viszonyult a világhoz, találkozásuk pillanatától azzal a szeszélyes rajongással fordult Dolly felé, ami alól néha még a legkérgesszívűbb walesi terrierek sem képesek kivonni magukat. Sietve lenyelte a pemetefűcukorkát, és már nyalta-falta is a hölgyet.

Ez idáig az újonnan jött által kiváltott reakciók egyöntetűen kedvezőek. Csak amikor Pathez érünk, látjuk, mint üti fel rút fejét az Idegenkedés. A nő intuitív szemével hatolva át a külső burkon, amit sekélyes és fantáziátlan férfiak vonzónak találhatnak, Pat azonnal rájött, hogy Dolly egy veszélyes vámpír.

Hisz az csak nyilvánvaló, hogy ez a nő szemérmetlenül ráakaszkodott szegény öreg Johnnie-ra. A tény, hogy Emilyvel együtt sétál, arra utal, hogy a kastélyban lakik; és mi más oka lehetett rá, hogy meghívassa magát a kastélyba, mint hogy folytatni akarja a Mustároskanálban kezdett ismeretséget? Szóval ezért nem kereste fel őt John, ezért nem köszönt be egy régi baráthoz. Amit ő tintahalságnak vélt, az valójában aljas árulás. Akárcsak Emilyt, aki úgy nyáladzott Mrs. Molloy cipőjére, hogy legszívesebben belerúgott volna, Johnt is megbabonázták ennek a nőnek a közönséges bájai, s feledett értük minden régi köteléket.

Patet, miközben hűvösen meredt Dollyra, testvéri érzelmek rohanták meg: szerette volna megmenteni Johnt egy olyan nőszemélytől, akivel sosem lehet boldog.

Dolly maga volt a közvetlenség.

- Hello - mondta, kihúzva formás lábát Emily szájából -, már épp tűnődni kezdtem, mikor futok össze magával. Hallottam, hogy szintén errefelé él.
- Igen? - mondta fagyosan Pat.
- Én a kastélyban tartózkodom.
- Igen?
- Milyen bájos régi épület!
- Igen.
- Az a sok kép meg szőnyeg, meg minden.

- Igen.
- Ez itt az édesapja?
- Igen. Bemutatlak Miss Molloynak, apa. Londonban találkoztunk.
- Örvendek - mondta Dolly.
- Részemről a szerencse - mondta Wyvern ezredes.

Újból sodorintott egyet a bajszán. Chas. Bywater sugárzó képpel őgyelgett a háttérben. Emily eksztatikusan rágcsálta Dolly másik cipőjét. Az egész látvány olyan undorító volt, hogy Pat elindult az ajtó felé.

- Én megyek is, apa - mondta. - Bélyeget akarok vásárolni.
- Bélyeget nálam is kaphat, kisasszony - mondta derűsen Chas. Bywater.
- Köszönöm, de inkább a postán veszek - mondta Pat.

A modora azt sugallta, hogy a postán sokkal jobb minőségű bélyegek kaphatók. Kivonult. Rudge, amint körültekintett, még sokkal lehangolóbbnak tűnt, mint néhány perccel előbb. Napfény öntötte el a Fő utcát. Napsugarak tűztek a Carmody Címerre, a Községházra, az Eke és Csirkére, a Szőlőfürtre, a Szekerész Enyhelyére és a Jubileumi Vályúra. De Pat Wyvern szívében nem ragyogott napsugár.

III

Különös módon ugyanebben a pillanatban hasonló élményt élt át Mr. Lester Carmody is fenn a kastélyban. Dolgozószobája ablakából aranyos napfényben fürdő világra látott, de a szíve nehéz volt és hideg. Az imént járt nála Alistair Pond-Pond tiszteletes úr, és Alistair tiszteletes úr legombolt róla öt shillinget.

Mr. Carmody helyében sokan úgy érezték volna, hogy olcsón megúszták. A lelkész adományokat gyűjtött a Templomi Orgona Alap, az Anyák Kellemes Vasárnap Estéi, az ínséges Bérlőket Segélyező Egylet, a Segédkáplán Stipendiuma és a Rudge-i Legények Éves Nyári Kirándulása javára, és eszelős optimizmusában már-már

azt remélte, hogy tízfontos bankót fog kapni. A zsákmány azonban, amint összeadta, miközben tűnődve távozott motorbiciklijén, mindössze a fent említett öt shillingre rúgott, valamint arra az ígéretre, hogy Hugó, a földesúr unokaöccse és Fish nevű barátja fellép a jövő heti faluünnepen.

És Mr. Carmody még így is rablónak tartotta, öt shilling, öt shillinggel szegényebb lett!

És nem is csak ez mérgezte meg az amúgy tökéletes nyári napot Mr. Carmody számára. Ráadásul ott volt még az Egészségre Fel tulajdonosának, doktor Alexander Twistnek lélekrázóan megdöbbentő viselkedése.

Amikor doktor Twist elvállalta, hogy új Lester Carmodyt farag a régi Lester Carmodyból, nagy ravaszul előre kérte a pénzt az egész háromhetes kurzusra. Ám a második hét végén Mr. Carmody, Hugo unokaöccsétől értesülve, hogy egy amerikai milliomos érkezik a kastélyba, természetszerűleg úgy érezte, le kell mondania a kezelés végső fázisáról, és haza kell térnie. Hasonlóképpen természetszerűleg felszólította doktor Twistet, hogy adja vissza a díj harmadrészét. Ezt a kitűnő orvostudor és testkultúra-szakértő kerek perec visszautasította, és Mr. Carmody, újraolvasva a fickó levelét, úgy érezte, sohasem tartott még alávalóbb dokumentumot a kezében.

Az angol földbirtokos sorsa, borongott Mr. Carmody, ma egészen más, mint a régi szép időkben. Amikor az első Carmody letelepedett Rudge-ban, nem sok idegeskednivalója akadt. Akkoriban még paraszt volt a paraszt, és a koszos jobbágy örült, hogy napjában tizenkét órát dolgozhat, beleértve a szombatot is, és cserébe kap egy kis fekete kenyeret meg netán egy barátságos bólintást kegyurától. A huszadik századra azonban Anglia paraszti rétege degenerálódott. A mai földtúrót babusgatni kell. Kilyukad a háza teteje, foldozd be; leomlik a fala, építsd föl; elgödrösödik a tagút, javíttasd ki - és mindez pénzbe kerül. Még pár év, mélázott Mr. Carmody, és a földbirtokos a bérlők rádióját is szervízeltetheti.

Ott állt az ablakban, és kitekintett a napsütötte kertre. És ekkor látóterébe bevonult vendégének, Mr. Molloynak tagbaszakadt alakja, Lester Carmody pedig aznap először vélte hallani a távolban a kék madár szárnycsapkodását. Abban a világban, amelybe egy ilyen gazdagnak kinéző figura is beletartozik, mint Thomas G. Molloy, talán még sincs veszve minden.

Ronald Fish jóslata, miszerint Hugo bácsikája értékelni fog egy olyan amerikai polgárt, mint Molloy, szó szerint bevált. Mr. Carmody tárt karokkal fogadta a vendéget. Minél több gazdag embert tudott maga köré gyűjteni, annál nagyobb volt az öröme, Mr. Carmodynak ugyanis voltak elképzelései – mindenféle terveket forgatott a fejében, amikhez anyagi támogatás szükségeltetett.

Úgy döntött, kimegy, és elbeszélget Mr. Molloyjal. Egy ilyen délelőtt, amikor mosolyog az egész Természet, egy amerikai milliomos lehet, hogy hajlandó rászánni valamire néhány százezer dollárt. Mert aranyszárnyon megérkezett július, és az a fajta idő volt, amikor a költő dalol, a szerelmes szeret, és a skót üzletember komoly pénzekkel száll be olyan vállalkozásokba, amelyek gyémántot akarnak előállítani a kátrányból. Mr. Carmody úgy érezte, egy ilyen délelőtt bárki rászán bármekkora összeget bármire.

IV

A természet még hozzávetőleg három és egynegyed percig mosolygott, azután Mr. Carmody számára kihunyt a nap. A plutokrata Mr. Molloy ragyogó pofával utasította vissza, hogy millióinak akár a töredékét egy új golfpályára, a rudge-i Fő utcán létesítendő luxusmozira vagy arra a másik négy tervezetre áldozza, amelyeket házigazdája elébe tárt.

- Nem, uram - mondta Mr. Molloy -, végtelenül sajnálom, hogy nem lehetek a szolgálatára, de az a helyzet, hogy én mindenestül

olajban vagyok. Olaj az én ételem és italom. Olajban kezdtem, olajban végzem. Olaj nélkül meg se tudnék lenni.

– Igazán? - mondta Mr. Carmody, oly kevés nyílt ellenszenvvel és undorral szemlélve ezt az Emberi Szardíniát, amilyenre kapásból csak képes volt.

– Úgy bizony, uram - folytatta Mr. Molloy, a fentebbi lírai stílben -, én az első ezresemet olajba fektettem, és az utolsó ezresemet is olajba fogom fektetni. Az olaj az én jótevőm. Az olajban pénz van.

– Pénz - buzdította Mr. Carmody - van a rudge-i Fő utcán létesítendő moziban is.

- De nem annyi, mint az olajban.

– Ön nem ismeri Angliát - folytatta Mr. Carmody türelmesen -, így nyilván téves elképzelései vannak a Rudge-hoz hasonló helyek potenciáljáról. Ne feledje, hogy Rudge központ. Kis település, de egy virágzó körzet szívében fekszik, nem messze az országúttól. Worcester csak hét mérföldre van, Birmingham csak tizennyolcra. Az emberek szívesen ideautóznának...

– És én nem is állok elébük - közölte nagylelkűen Mr. Molloy. - Én csak azt mondom, hogy az én pénzem az én drága öreg olajomban marad.

– Vagy vegyük a golfot - mondta Mr. Carmody eltáncolva és más irányból támadva. - Az egyetlen jó worcestershire-i golfpálya ma Stourbridge-ban van. Worcestershire-nek több golfpályára lenne szüksége. Tudja, milyen népszerű manapság a golf.

– De nem olyan népszerű, mint az olaj. Az olaj - mondta Mr. Molloy tömören -, az olaj.

Mr. Carmody majd megmondta, mit tart az olajról. Hogy feszültségét levezesse, jó mélyen belenyomta sarkát az ösvény kavicsába, és csak azt sajnálta, hogy Mr. Molloy legérzékenyebb tyúkszeme nincs alatta. E keserű gesztus közben félig elfordulva látta, hogy a Sors, mely Jób óta egyfolytában kíváncsi rá, mennyi megpróbáltatást bír ki egy derék ember, arra küldte betetőzésül Ronald Overbury Fisht is. Az ifjú Mr. Fish a szokásos harminc centis szipkája mögött közeledett, és rózsaszínű orcáján az a derűs

fensőbbség honolt, amely megismerkedésük óta az őrületbe kergette Mr. Carmodyt.

Mr. Carmody bajainak fentebb összeállított listájából roppant helytelenül kifelejtettük Ronnie Fisht.

Noha az édesanyja, Lady Julia Fish szemében kétségtelenül ez az ifjú úriember jelentette a világot, Lester Carmody valóságos istencsapásnak tekintette. Nem elég, hogy egy vagyonába kerül, mert kétszer vesz minden ételből és pirulás nélkül töltögeti magának a portóit, hanem ráadásul még le is kezeli vendéglátóját. Mr. Carmody utálta, ha komoly ábrázatú, rózsás képű fiatalemberek úgy bántak vele, mint egy kölyökkel -mi több, mint egy féleszű kölyökkel.

- Mi a vita tárgya? - kérdezte Ronnie Fish, lehorgonyozva magát és szipkáját Mr. Carmody mellett.

Mr. Molloy szélesen elmosolyodott.

- Nincs miköztünk vita, testvér - felelte azzal az egyszerű szívélyességgel, amitől Lester Carmodynak felfordult a gyomra. - Csak annyit közöltem a mi derék barátunkkal és házigazdánkkal, hogy Isten végtelen ege alatt a legbiztosabb befektetés az olaj.

- Úgy is van - mondta Ronnie Fish. - Tökéletesen igaza van, drága Carmodym.

- Házigazdánk a golfpályákba szeretne bevonni.

- Eszébe ne jusson - mondta Mr. Fish.

- Nem is - mondta Mr. Molloy. - Nekem csak az olaj kell. Első a háborúban, első a békében, első a honfitársak szívében - ez az olaj. A Jövő Univerzális Fűtőanyaga.

- Abszolúte - mondta Ronnie Fish. - Mit is mondott Gladstone '88-ban? Némelyeknek folyton be lehet fűteni, néha mindenkinek be lehet fűteni, de mindenkinek mindig nem lehet befűteni. Persze elfeledkezett az olajról. Nyilván a szénre gondolt.

- Szén? - kacagott Mr. Molloy megvetően. Látni való volt, hogy ki nem állhatja a szenet. - Ne beszéljen nekem a szénről.

Ez újabb csalódás volt Mr. Carmody számára. Miután a luxusmozival és a golfpályákkal kudarcot vallott, éppen hogy a szénről akart

beszélni. Azt gyanította, hogy nagyobb mennyiség található belőle a park pázsitja alatt, és szívesen utánajárt volna a dolognak egy pénzes partner segítségével.

- Hallgasson erre a madárra, Carmody - mondta Mr. Fish, megveregetve házigazdája vállát. - Okosan beszél. Az olaj a nyerő. Kaparjon ki egy kis dugi pénzt a matrac alól, édes Carmodym, és vágjon bele. Sose fogja megbánni.

És ezzel a tanáccsal, melynek atyai jóindulatot tükröző hangnemétől vendéglátója testhőmérséklete több fokkal felszökött, Ronnie Fish tovasétált.

Mr. Molloy derűs helyesléssel nézett utána. Meg is mondta Mr. Carmodynak, hogy ennek a fiatalembernek ugyan jó irányban csavarozták fel a fejét, és eközben azt sem látszott észrevenni, hogy Mr. Carmodyból nem tör ki a lelkesedés. Ronnie Fish e percben nem tartozott Mr. Carmody kedvenc beszédtémái közé.

- Úgy bizony, uram - folytatta Mr. Molloy. - Aki az olajüzletbe belép, nagy dologba lép bele. Az olaj oké. Látta-e valaha John D. Rockefellert az utcán koldulni? Ugye, hogy nem látta! Johnnak van némi dohánya, akárcsak nekem, és mind a ketten olajjal szereztük. Nézze, Mr. Carmody, én nem szívesen adok túl a részvényeimen, de maga olyan kedves volt hozzám, meghívott a házába meg minden, hát szeretném meghálálni. Mit szólna egy jó kis szolid Ezüstfolyó-paketthez, azon az áron, amin magam is vettem? És hadd mondjam meg mindjárt, hogy odahaza a nagykutyák a fél karjukat odaadnák érte. Egy-két nappal azelőtt, hogy áthajóztam, beugrottam Charley Schwab irodájába, mire azt mondja nekem: „Tom", azt mondja, „én idáig acélban utaztam, és nem bántam meg. Nehogy azt hidd", azt mondja, „hogy kiszállok az acélból. De hát mégiscsak az olaj az igazi, és ha meg akarnál szabadulni az Ezüstfolyó egy részétől", azt mondja, „tedd csak ki az asztalra, és biankó csekket kapsz érte". Hát látja, erről van szó.

Nincs nagyobb gyötrelem, mint amit az érez, aki pénzt akart legombolni egy felebarátjáról, és hirtelen rájön, hogy felebarátja is pénzt akar legombolni őróla. Mr. Carmody keserűen kacagott.

- Maga azt hiszi - mondta -, hogy nekem van pénzem holmi spekulációkra?

- Spekulációkra? - Mr. Molloy nem akart hinni a fülének. - Még hogy az Ezüstfolyó spekuláci...

- Mire kifizetem az összes számlát, ami ennek az istenverte birtoknak a fenntartásával jár, örülhetek, ha marad egy vagy két százasom.

Szünet következett.

- Komolyan? - kérdezte Mr. Molloy elhaló hangon.

Igazat szólva, nem egészen így állt a helyzet. Mielőtt jelenlegi pozícióját mint családfő és Rudge Hall ura megörökölte, Lester Carmodynak szép összeget sikerült bombabiztos értékpapírokba fektetnie, mert az üzlet világában tűrhető termést aratott. Egyszerűen csak a mániája volt, hogy ágrólszakadt kolduskénti parádézzon.

- De hát ez az egész itt... - Mr. Molloy nagyívű mozdulattal utalt a mosolygó kertre, a hullámzó parkra és a vizesárokban tükröződő, virágzó fákra. - Egy kalap pénzt hoz, nem?

- Ami bejön, el is megy a költségekre. A költségeimnek se szeri, se száma. Az angol paraszt manapság minden este azon töri a fejét, mit követelhetne még a földesurától.

Újabb szünet következett.

- Ez pech - mondta gondterhelten Mr. Molloy. - Igen, uram, ez bizony pech.

Együttérzése nemcsak Mr. Carmodynak szólt. Ami azt illeti, szinte egyáltalán nem neki szólt. Legtöbbnyire önmagának szólt. Úgy festett, csak az értékes idejét vesztegette azzal, hogy idejött ebbe az előkelő angol kastélyba. Merő esztétikai szempontból semmi élvezetet nem talált egy efféle kastélyban. Épp ellenkezőleg, a Rudge Hall-szerű helyek kikezdték az ő városi idegeit. Folyton úgy érezte magát, mint valami ódivatú vígopera első felvonásában. Minden percben arra számított, hogy falusiak és szolgák karéja lejt be, hogy előadjon egy bordalt.

- Igen, uram - mondta Mr. Molloy -, ez bizony bosszantó.

- Mi bosszantó?

Ezt nem Mr. Carmody kérdezte, hanem a vendég csinos fiatal felesége, aki a faluból visszatérőben a rózsakerten át közelítette meg őket. Messziről látta, amint férjeura széles, rábeszélő gesztussal szétterjeszti a kezét, és már tudta is, hogy belekezdett abba a lehengerlő vigécszövegbe, amiből a kenyerük javát nyerték. Azután észrevette, hogy árnyék suhan át a jóvágású arcon, és bökkenőre gyanakodván, sietett házastársi segítséget nyújtani.

- Mi a bosszantó? - kérdezte.

Mr. Molloy semmit sem titkolt el oldalbordája elől.

- Épp egy pakett Ezüstfolyó-részvényt ajánlottam házigazdánknak...

- Jaj, csak nem akarod eladni az Ezüstfolyót? - kiáltotta bájosan megriadva Mrs. Molloy. - Hisz mindig azt mondtad, az a legjobb befektetésed!

- Úgy is van. De...

- Persze - mondta Dolly elbűvölő mosollyal -, ha Mr. Carmodyról van szó... Ha Mr. Carmody kapja meg, azt nem bánom.

- Én se bánnám - mondta őszintén Mr. Molloy. - De nem engedheti meg magának.

- Micsoda?

- Mondja el neki maga - vezényelt Mr. Molloy.

Mr. Carmody elmondta. Sose volt ellenére, hogy az angol földbirtok mai tulajdonosának katasztrofális helyzetét ecsetelje.

- Nem értem - jelentette ki Dolly a fejét rázva. - Maga azt állítja, hogy szegény. De hát hogyan lehet szegény, amikor az a terem, amit tegnap mutatott nekünk, tele van olyan képekkel, amik centinként egy vagyont érnek, meg faliszőnyegekkel, meg aranypénzekkel?

- Családi ereklyék.

- Hogy?

- Családi ereklyék - mondta Mr. Carmody keserűen.

Mindig keserűség fogta el, ha Rudge Hall családi ereklyéire gondolt. Aljas kitolásnak tartotta őket, egy csomó rosszindulatú felmenő viccének.

Az olyan ember, akiben semmi tisztelet nem él a családi tradíciók iránt, és a Szépet sem tudja értékelni a művészetben, ha megörököl egy ősi kastélyt annak tartalmával együtt, hajlamos gálád trükknek tekinteni a családi ereklyéket. Az ilyen ember szemében ezek potenciális pénzforrások, amelyek kihasználatlanul hevernek, és senkinek semmi haszna belőlük. Mr. Carmody mindig is heves érzelmeket táplált ezzel a témával kapcsolatban.

Az örökösök nagy részével ellentétben őt nem úgy nevelték kisfiú kora óta, hogy tisztelettel viseltessen ősei otthona iránt, és birtokba vételére úgy tekintsen, mint szent hitbizományra. Második fiú második fia lévén, esélyei arra, hogy megörökli a birtokot, olyan távolinak tűntek, hogy nem is számolt velük. Fiatal fejjel belépett az üzleti életbe, és amikor élete delén egy sor véletlen Rudge Hall urává tette, gyakorlatias szemmel és kommerciális szellemben becsülte föl a helyet. Az eredmény az lett, hogy amikor benyitott a képterembe, és elgondolta, mi pénzt kaphatna a tartalmáért, ha elkótyavetyélhetné, a vér is epévé vált Lester Carmodyban. Egy Erzsébet-kori sótartóra például, amelyet háromezer fontra taksáltak, rá se bírt nézni.

- Családi ereklyék - mondta. - Nem adhatom el őket.
- Hogyhogy? A magáé, nem?
- Nem - mondta Mr. Carmody -, a hitbizomány részét képezik.

Mr. Molloyra, miközben vendéglátója hosszadalmas fejtegetését hallgatta a családi ereklyékkel kapcsolatos törvényekről, a ború egyre sötétedő felhője ereszkedett. Mint kiderült, ezeken az átkozott vacakokon nem lehet túladni a vagyonkezelők beleegyezése nélkül - és ha beleegyeznének is, azonnal rátennék a kezüket a befolyt pénzre, és a birtok javára fektetnék be. Mr. Molloy, lett légyen bármily vérmes természet, nem tudta elképzelni, hogy egy csomó ilyen vagyonkezelő, nyilván megannyi szófukar és gyanakvó jogász, pont Ezüstfolyó-részvényekkel akarna kacérkodni.

- Az ördögit! - mondta nagy átéléssel Mr. Molloy.

Dolly bájosan aggodalmas és szeretetteli mozdulattal a karjába fűzte a karját.

- Szegény papa! - mondta. - Egészen összetört.

Mr. Carmody savanyúan pislantott a vendégére.

- Miért fáj ez neki? - kérdezte mogorván.

- Tudja, papa azt remélte, hogy megveheti az egész hóbelevancot - mondta Dolly. - Épp ma reggel említette, hogy ha maga hajlandó lenne a vásárra, kérhetne bármennyit, ő gondolkodás nélkül megadná.

V

Leverten nézegetve felesége arcát Mr. Carmody jogi előadása közben, Mr. Molloy észrevette, hogy egyszerre csak mosoly ömlik el rajta, ami pedig arra utalt, hogy kellemes gondolat suhant át egyébként is mindig oly eleven agyán; de most, szavak formájában szembesülve a dologgal, semmi lelkesedést nem érzett. Az egésznek nem volt semmi értelme.

- Az isten megáldjon...!

Felesége szerelmet, tiszteletet és engedelmességet fogadott hajdanán Mr. Molloynak, de azt sohasem ígérte, hogy ügyet is vet rá, ha az ihlet pillanatában akarja zavarni. Észre se vette a közbeszólást.

- Tudja - mondta -, papa gyűjtögeti az ócskaságokat… mármint a régiségeket meg ilyesmit. Odaát Amerikában óriási múzeuma van az efféléből. A nemzetre fogja hagyományozni, ha majd beadja a kulcsot. Ugye, papa?

Mr. Molloy ráébredt, hogy felesége elméjében ötlet fogant meg, amit ő a lassú férfieszével még képtelen átlátni. Annyit mindenesetre megértett, hogy szekundálni kell, úgyhogy szekundált.

- Bezony - mondta.

- Mennyit érhet az a cucc a múzeumodban, papa?

Mr. Molloy még mindig a sötétben tapogatózott, de kivágta a rezet.

- Hát - mondta -, mennyit érhet? Úgy egymilliót... kettőt... vagy hármat.

- Tudja - magyarázta Dolly -, akkora rakás, hogy nem is sejti, mije van és mennyi. De Pierpont Morgan csak a képekért egymilliót ajánlott, ugye?

Most, hogy összegek is szóba kerültek, Mr. Molloy szilárd talajt érzett a lába alatt. Szerette az összegeket.

- Az Jake Shubert volt, szivi - mondta -, Pierp.-nek a szőnyegekre fájt a foga. És nem egymilliót ajánlott, csak hétszázezret. Az arcába nevettem persze, megkérdeztem tőle, nem téveszt-e össze a sarki büféssel meg a sajtos szendvicseivel. Pierp. ezen nagyon kiakadt. Mr. Molloy bánatosan csóválta a fejét: látni valóan arra gondolt, milyen szörnyű is, hogy egy ártatlan kis tréfa miatt elhidegül egymástól két régi barát. - De a csudába! - mentegetőzött. - Hétszázezer! Azt hitte tán, taxipénzre van szükségem?

Mr. Carmody mindig is dülledt szemei egyre kijjebb dülledtek e párbeszéd során, majd pedig egészen kidülledtek, és ott is maradtak. Zihálva szedte a levegőt, ujjai idegesen rángatóztak. A kínok kínjait állta ki.

Mert egy ilyen embernek, mint Mr. Molloy, könnyű kinevetni hétszázezer dollárt. A legtöbben - köztük Mr. Carmody - hétszázezer dollárt egész csinos summának tartanának. Mr. Molloy, ha hétszázezer dollárt lát a csatornában heverni, talán le se hajol érte,

Mr. Carmody azonban nem engedhette meg magának az efféle gőgöt. A gondolat, hogy dúsgazdag vendége még műgyűjtő is, és csak a családi ereklyékkel kapcsolatos bárgyú törvények akadályozzák meg, hogy tüstént üzletet kössenek, cudarul meggyötörte.

- Mennyit adtál volna Mr. Carmodynak azokért a képekért meg cuccokért, amiket tegnap mutatott nekünk? - kérdezte Dolly, megforgatva a kést a sebben.

Mr. Molloy hanyagul széttárta a kezét.

- Kétszázezret... hármat… az áron nem vesztünk volna össze. De mi értelme most már? Nem adhatja el őket.

- Miért ne adhatná?

- Hogy adhatná?

- Megmondom. Meg kell rendezni egy betöréses rablást.

- Mi?

- Vili. Lopassa el a cuccot, juttassa el hozzád úgy, hogy senki se tudjon róla, te meg küldesz neki egy kétszáz- vagy hány ezerről szóló csekket, és te is boldog vagy, ő is boldog, és mindenki boldog. Ráadásul az egész hóbelevanc biztosítva van, nem igaz? Mr. Carmody megkapja a biztosítási összeget is, annak a tetejébe, amit tőled kap.

Csönd lett. Dolly elmondta, amit akart, Mr. Molloy pedig momentán szóhoz sem bírt jutni. Az most már világos volt, hogy jól tippelt, amikor arra gondolt, hogy a felesége agyában egy ötlet fogant meg, de ahogyan körvonalazta, attól a lélegzete is elállt. Pusztán mint ötletet egyáltalán nem kifogásolta. Gazdasági szempontból helyes, és a becsületére is válik annak, akire mindig úgy tekintett, mint nemének legfényesebb koponyájára. Viszont korántsem az a fajta ötlet, ami csak úgy kipattanhat egy jelentékeny olajmilliomos feltehetően ártatlan és hamvas leánykája fejéből. Arra azonban igenis alkalmas, hogy a gyanú magvát ültesse el vendéglátójuk fejében.

Fölöslegesen aggódott. Mr. Carmody nem az erkölcsi felháborodottságtól kukult meg.

Egy elmés gondolkodó szerint mély összefüggés van a bűnözés és a kövérség között. Példának okáért majdnem minden sikkasztó hájas ember, olvashatjuk e szaktekintélynél. Akár igaz ez, akár nem, tény, hogy az elébe tárt javaslat elképesztő aljassága nem váltott ki szent borzalmat Mr. Carmody dús kebelében. Meghökkent, mint ahogy bárki meghökkenne, ha ilyesmit ajánlanának neki a tulajdon kertjében, de nem botránkozott meg. A londoni részvénytőzsdén töltött ifjúsága és férfikora meglehetősen széles látókörűvé tette Mr. Carmodyt. Képes volt szinte határtalan elnézéssel tekinteni minden olyan pénzügyi tranzakciót, lett légyen bármennyire sötét, amiből neki is kinézett valami.

- Talált pénz - biztatta Dolly, félreértve a hallgatását. - Ez a hóbelevanc jelenleg semmit se ér, csak hever itt. Azonkívül a magáé. Amit az előbb a törvényről összehordott, az tisztára moslék. A cuccok a házhoz tartoznak, a ház a magáé, miért ne adhatná el őket? Ki örököl maga után?

Mr. Carmody visszarángatta elrévedt tekintetét.

- Hogy? Ja. Az unokaöcsém, Hugo.
- Miatta csak nem kétségeskedik, vagy igen?

Mr. Carmody nem kétségeskedett Hugo miatt, ő a dolog kivihetőségében kételkedett. Vajon végre lehetne-e hajtani, kérdezte magában, anélkül, ami oly szörnyen hangzik egy érzékeny ember fülében: hogy hosszú évekre rács mögé kerüljön? Rá is tért rögtön a problémának erre a síkjára.

- Nem lenne biztonságos - mondta, és bánatosabb hangot keveset ütöttek meg a világ teremtése óta. - Rájönnének.
- Dehogy. Kijönne rá? Ki fecsegné ki? Maga nem. Én sem. Papa sem.
- Az tuti, hogy a papa nem - helyeselt Mr. Molloy.

Mr. Carmody kibámult a vizesárkon túlra. A talált pénz gondolatára meglódult agyműködése újabb kételyt vetett föl.

- Ki vinné el a tárgyakat?
- Úgy érti, ki hajtaná végre a rablást?

- Pontosan. Valakinek el kellene vinnie őket. Valódi betöréses rablás látszatát kellene keltenünk.

- Lesz is valódi betöréses rablás.

- Kire bízhatunk egy ilyen kényes feladatot?

- Pofonegyszerű. Papának van egy barátja, aki a móka kedvéért is megteszi, no meg hogy lekötelezze papát. Benne bízhatunk.

- Kire gondolsz? - kérdezte Mr. Molloy, láthatóan meglepődve azon, hogy neki megbízható ismerőse volna.

- Csimpire - felelte Dolly.

- Ja, Csimpi - mondta felderülve Mr. Molloy. - Igen, Csimpi megtenné.

- Kicsoda - kérdezte Mr. Carmody - ez a Csimpi?

- Egy jó barátom. Maga úgysem ismeri.

Mr. Carmody vonalakat húzkodott a kavicsba a cipője orrával, és egy hosszú percig csönd volt a kertben. Mr. Molloy ránézett Mrs. Molloyra. Mrs. Molloy ránézett Mr. Molloyra. Mr. Molloy a másodperc egy töredékére behunyta a bal szemét, s válaszul Mrs. Molloy megrebegtette a jobb szemhéját. Tudva azonban, hogy olyan pillanat ez, amikor az erős férfit is békén kell hagyni, hadd tanácskozzék a lelkével, nem szakították félbe Lester Carmody töprengését.

- Gondolkodni fogok rajta - mondta Mr. Carmody.

- Ez a beszéd! - mondta Mr. Molloy.

- Úgy is van. Járja körül a háztömböt - tanácsolta Mrs. Molloy -, aztán jöjjön vissza, és adjon ki nyilatkozatot.

Mr. Carmody tűnődve távozott, Mr. Molloy pedig a feleségéhez fordult.

- Miért épp Csimpi jutott az eszedbe? - kérdezte aggodalmasan.

- Ideát ő az egyetlen, akit ismerünk. Itt nem válogathatunk úgy, mint New Yorkban.

Mr. Molloy gondterhelten fixírozta a vizesárkot.

- Meg kell mondanom neked, szivi, nincs kedvem Csimpit egy ilyen ügybe belevonni. Ismered - úgy csúszik ki az ember keze közül, mint egy kocsikenőccsel befent angolna. Átejthet bennünket.
- Nem, ha mi ejtjük át előbb.
- De át tudjuk-e ejteni?

Persze hogy. És különben is, vagy Csimpi, vagy senki. Ez nem olyan balhé, amihez az utcán toborozhatsz segédeket. Ehhez olyan figura kell, akivel már dolgoztunk.

- Rendben, bébi. Ha te mondod. Mindig is te voltál a cég esze. Ha te helyesnek tartod, én sem ellenzem, kész-pász. Bájmosoly! Őurasága közeleg.

Mr. Carmody tűnt fel a kavicsösvényen, méghozzá olyan ember benyomását keltve, aki elhatározásra jutott. Belevágott a dolog közepébe.

- Egy gond van csak - közölte. - Nem tetszik, hogy a barátjukat is be akarják vonni. Lehet, hogy jól járnánk vele, lehet, hogy nem. Maguk azt mondják, megbízhatunk benne, de én úgy vélem, minél kevesebben tudnak a dologról, annál jobb.

Nem érezte másképp Mr. Molloy sem. Mérhetetlenül jobban szerette volna, ha édes hármasban hajtják végre az akciót. Viszont nem az a fajta ember volt, aki a nyilvánvaló nehézségeket szem elől téveszti.

- Egyetértek - mondta. - Én se ragaszkodom jobban Csimpihez, mint maga. De a holmit valahogyan ki kell hozni a házból.

- Hiszen maga is leszögezte az előbb - mondta Mrs. Molloy. - A lényeg az, hogy külsős munkának látsszon.

- Ahogy az ilyesmit nevezik - sietett hozzátenni Mr. Molloy. - A feleségem bújja a detektívregényeket - magyarázta. - Onnan szedi ezeket a kifejezéseket. Külsős munka, hahaha! De, tudja, igaza van. Maga mondta, hogy a betörésnek valódinak kell látszania. Ha nem kérjük fel Csimpit, ki emeli el a műtárgyakat?

- Én.

- Micsoda?

- Én - ismételte meg merészen Mr. Carmody. - Átgondoltam ezt a dolgot, és pofonegyszerű az egész. Holnap korán felkelek, és egy létra segítségével az ablakon át hatolok be a képterembe. Ez megtéveszti majd a rendőrséget, azt fogják hinni, hogy profi volt a tolvaj.

Mr. Molloy szeretetteljes csodálattal nézett rá.

- Nem hittem volna, hogy maga ilyen belevaló ürge! - mondta Mr. Molloy. - Ez már döfi. Lehet, hogy nem is először csinálja?

- Húzzon kesztyűt - figyelmeztette Mrs. Molloy.

- Úgy érti - szólt közbe újfent ideges sietséggel Mr. Molloy -, hogy a zsaruk - mert tudja, ezekben a detektívregényekben mindig így hívják a rendőröket —, szóval a rendőrök ujjlenyomatokat keresnek majd. A pasasok a könyvekben folyton kesztyűt viselnek.

- Az elővigyázatosság sosem árt - mondta Mr. Carmody, beleélve magát a szerepbe. - örülök, hogy szóba hozta. Nem fogom elfelejteni.

HATODIK FEJEZET

MR. CARMODY A MADARAK KÖZÖTT

I

Rudge Hall képterme, a Mrs. Szappan Molloy által „régiségek meg ilyesmik"-nek nevezett tárgyak tárolóhelye e történelmi építmény második emeletén található. Mr. Carmody szemében, másnap reggel öt óra harminckor, amint a vizesárokra néző ablak széles párkányának támasztotta a csűrben talált létrát, úgy tűnt, ennél sokkal magasabban van. Miközben fölfelé kémlelt, amolyan szakképzetlen Jankónak érezte magát, aki egy minden hosszúsági csúcsot megdöntő babszár megmászására vállalkozik.

Lester Carmody már zsenge kölyökkorában utálta a mászást. Amíg barátai életük és testi épségük kockáztatásával, majommód kúsztak fel az almafák hegyére, Mr. Carmody a szilárd anyaföldet járta, hullott gyümölcs után kutatva. Világéletében tériszonya volt, és ma

reggel jobban, mint valaha. Mi sem bizonyítja inkább a Bűn mint egészséges ösztönző erő hatását az emberre, mint hogy hosszas habozás és tétovázás után rátette lábát az alsó létrafokra. A szükséges bátorságot az az elszánt vágy kölcsönözte, hogy csődbejuttasson egy mit sem sejtő biztosítótársaságot.

Az elme diadalmaskodván az anyagon, Mr. Carmody serényen indult fölfelé. Gondosan kerülve, hogy lenézzen, makacsul haladt egyre feljebb. A nyári reggel békés csöndjét csak az ő némileg szaggatott lélegzése törte meg. Ami mármost az időjárást illeti, gyönyörű nap ígérkezett. Mr. Carmody azonban fittyet hányt a harmatos fűre vetődő napsugaraknak, és akkor nem állt le hallgatózni, amikor a madarak rázendítetlek. Úgy vélte, nincs most ideje az ilyesmire. Később még bőven lesz ráérő ideje - de ezt ő egyelőre nem tudta.

Kepesztett tovább, mégpedig a lehető legnagyobb óvatossággal - és noha az idegeit ez a módszer megnyugtatta, az előremenetelt nagyban hátráltatta. Hamarosan úgy érezte, évek óta mássza már a létrát. Úgy rémlett, nincs is teteje. Az volt a kényszerképzete, oly messze jutott már a földtől, hogy vészesen ritkul a levegő, és egyszerűen nem értette, hogyhogy nem ért föl már rég a párkányhoz.

E ponton feltekintve - ehhez a művelethez eddig nem volt mersze - kiderült, hogy az állhatatosság és a kitartás meghozta szokásos gyümölcsét. A párkány csupán néhány centiméterre volt a fejétől, és e felfedezés mámoros hetykeséggel töltötte el. Belegyorsított, és keményen rálépve a következő fokra, úgy roppantotta ketté, mintha csak gyufaszál lett volna.

Amikor a baleset bekövetkezett, már szintben volt a párkánnyal, és nagy óvatosan épp föl akart hágni rá. A létrafok eltörése arra serkentette, hogy körülbelül tizenötször akkora sebességgel cselekedjen, mint ahogy tervezte. Volt egy pillanat, amikor az egész világegyetem elsötétült előtte, azután már fenn is volt a párkányon: ujjai szenvedélyes erővel szorongatták a falból kiálló kis ólomcsövet, lábai szédülten kaszáltak a szakadék felett. A létra, melyet egy

utolsó, vad rúgással ellendülni kényszerített, tántorodott egyet-kettőt, és elhasalt a földön.

A fent leírt események, noha a főszereplő többnek érezte, körülbelül hat másodperc alatt mentek végbe. Mr. Carmody olyan világba csöppent, amely úszott és táncolt a szeme előtt, és a szívét mintha kitépték volna, hogy rakoncátlan tűzijátékkal helyettesítsék. A pótlék durrogott, szikrát hányt a mellkasában, és úgy ugrált, hogy alig kapott levegőt. Néhány percig az volt az egyetlen ép gondolata, hogy rosszul van. Azután lassanként összeszedte magát, és megvizsgálta a helyzetét.

Nem volt kellemes helyzet. Először némi elégedettséggel konstatálta, hogy él, és egy darabban van. De ennek a felszínes gondolatnak a mélyére hatolva ráébredt, hogy visszafogottan fogalmazva is el kell ismernie, igen kínos pozícióba került.

A pontos idő háromnegyed hat volt. Mr. Carmody tíz méterre tartózkodott a földtől. És, noha a józan ész azt súgta, hogy az ablakpárkány, amelyen ül, szilárd holmi, az övénél nagyobb súlyt is elbírna, nem tudott szabadulni az érzéstől, hogy bármelyik pillanatban leszakadhat, és a mélységbe veti őt.

Persze, a megfelelő szellemben vizsgálva a dolgot, e kutyaszorítónak mindenféle jó oldalai is voltak. Az orvosi kar egyhangúlag vallja, hogy a kora reggeli friss levegő javára válik mindenkinek - és Lester Carmody abban a helyzetben volt, hogy ebből korlátlan mennyiséget szippanthatott. Továbbá keresve se találhatott volna jobb helyet, hogy anyagot gyűjtsön azon számos cikk egyikéhez, amelyek a Vidéki Életformáról szólnak, s oly népszerűek a napilapok olvasói körében.

- Amint második emeleti ablakpárkányomon ülve szertenézek - mondhatta volna magában Mr. Carmody -, látom, hogy Természet Anyánk máris hozzáfogott reggeli szorgoskodásához. Békés kertemben minden szépen nő és hajladozik. íme, a minden egy-nyáriak legpáratlanabbja, a fénylő rubin- és türkizszínekkel ékes afrikai nemesia; amott azt a bájos, kék, bíbor és piros együttest a delphinium, a canterburyi harangvirág és a közkedvelt geum alkotja.

Köröskörül reggeli himnuszukat zengik a madarak. Látom a szajkót *(Garrulus Glandarius Rufitergum),* a *Corvus Monedula Spermologus-t,* vagy másképpen szarkát, a verebet (némely olvasóm számára közérthetőbb nevén *Prunella Modularis Occidentalis-t)* és másokat...

Mr. Carmody azonban nem ekképp merengett. Borús és ellenséges szemmel pislogott a fűre, fákra, virágokra, madarakra és a gyepet borító harmatra - de a leginkább mégis a madarak idegesítették. Elképesztő csürhe: zajosak és szemtelenek, s olyan túlhajtott vidámsággal hancúroznak, hogy az már kifejezetten affektált és visszataszító. Az idegeire mentek Mr. Carmodynak, és ott is maradtak - legkivált undorítónak talált közöttük egy bizonyos dartfordi poszátát *(Melizophilus Undatus Dartfordiensis),* mely ahelyett, hogy Dartfordban rostokolt volna, ahová való, eljött egészen Worcestershire-ig, csupán azért, hogy őt bosszantsa.

Ez a teremtmény a csiricsáré piros mellényével, amely fagyos téli napon még csak megjárta volna, de egy ilyen nyári reggelen tűrhetetlenül közönségesnek rémlett, akár egy csíkos pulóver Ascot királyi páholyában, öt perccel hat után érkezett, és Mr. Carmody ablakpárkányának szélére telepedve félrebillentett fejjel, hosszan és komolyan bámult a szerencsétlen emberre.

- Ez nem lehet igaz - suttogta a dartfordi poszáta. Aztán elrepült, és szétütött a rovarok közt egy bokor tövében. Hat óra tízkor újra megjelent.

- Mégis igaz - mondta döbbenten. - De ha igaz, micsoda?

E fogas kérdésen töprengve visszatért reggelijéhez, és Mr. Carmody hosszabb meditációba kezdhetett. Fél hét is elmúlt már öt perccel, amikor a könyökénél megszólaló hang ismét felrezzentette. Ott volt megint a dartfordi poszáta, a szeme most egy kissé homályos volt, és annak a madárnak az elégedettségét tükrözte, aki alaposan belakott a reggelizőasztalnál.

- És miért? - mélázott a dartfordi poszáta, ott véve föl a fonalat, ahol elejtette.

Mr. Carmody számára, akit mardosott az éhség, ennek a püffedt madárnak a látványa volt az utolsó csepp a pohárban. Tajtékozva

csapott feléje, és majdnem kibillent egyensúlyából. A poszáta rémült sikollyal elmenekült, akár valami sikkasztó bukméker. Mr. Carmody zihálva visszavackolódott az ablak mellé. Teltmúlt az idő.

Fél nyolckor már úgy érezte, gyermekkorában evett utoljára. Ekkor éles fütty harsant odalenn, tőle jobbra.

II

Kíváncsian lenézett. Iszonyú szédülés fogta el, de nem bánta: látni akart. Rengeteg füttyszót hallott, amióta itt virrasztott. A *Garrulus Glandarius Rufitergum-on* és a *Corvus Monedula Spermologus-on* kívül az elmúlt óra folyamán volt szerencséje egy szűnni nem akaró kórusban olyan művészekhez, mint a *Dryobates Major Anglicus,* a *Sturnus Vulgáris,* az *Emberiza Curlus* és a *Muscicapa Striata,* vagyis a foltos légykapó; úgyhogy egy másodperce még habozás nélkül kijelentette volna, több füttyről hallani sem akar. Ez az utolsó fülhasogatás azonban emberinek rémlett. Valami reményhez fogható kezdett éledezni a szívében.

Így hát Mr. Carmody a nyakát nyújtogatva várt; és nemsokára be is fordult a ház sarkán, nyakában törülközővel, ami azt sejtette, hogy kora reggeli fürdőt szándékozik venni a vizesárokban, az unokaöccse, Hugo.

Mr. Carmody, mint krónikánkból mostanára kiviláglott, sose táplált olyan meleg ragaszkodást Hugo iránt, amit az ember mindig örömmel fedez fel nagybácsikban, de a jelen pillanatban akkor se kedvelhette volna jobban, ha unokaöccse olyan milliomos, akinek leghőbb vágya a parkban létesítendő új golfpályába fektetni a pénzét.

- Hoj! - kiáltotta Mr. Carmody, ahogy Lucknow ostromlott helyőrsége kiálthatott oda a Felföldiek felmentő seregének. - Hoj!

Hugo megtorpant. Nézett jobbra, nézett balra, előre, majd pedig, megfordulva, hátra. Olyan látványt nyújtott, amely egy csapásra kiölt a nagybátyjából minden új keletű érzeményt.

- Hoj! - kiáltotta Mr. Carmody. - Hugo! Fene a kölkét! Hugo!

Hugo végre fölnézett. Megpillantva hegyi sasfészkében Mr. Carmodyt, lemerevedett, álla leesett. Mintha csak egy készülő szoborhoz pózolt volna: A Fiatalember, Akinek Kígyó Akad Az Útjába, Midőn Fürödni Megy.

- Szent Kleofás! - mondta Hugo, és a nagybátyja elfogult szemében éppen úgy festett, mint a dartfordi poszáta. - Mi az ördögöt művelsz ott?

Mr. Carmody vonaglott volna a dühtől, ha eszébe nem jut, hogy tíz méterrel a föld felett az ilyesmi veszélyes.

- Ne törődj te azzal! Segíts lemennem!
- Hogy kerülsz oda?
- Ne törődj te azzal!
- De hát - állhatatoskodott Hugo - mi a pláne ebben az egészben?

Vonaglani nem tudván, Mr. Carmody a fogát csikorgatta.

- Támaszd föl azt a létrát - hörögte.
- Létrát?
- Igen, létrát.
- Micsoda létrát?
- Ott hever egy létra a fűben.
- Hol?
- Ott. Nem, nem ott. Ott. Ott. Mondom, hogy nem ott. Ott. Ott.

Hugo az utasításokat követve, sikeresen rábukkant a létrára.

- Helyes - mondta. - Egy darab hosszú, fából való létra. Leltár szerint előállítva. És most?
- Támaszd föl.
- Helyes.
- És fogd erősen.
- Rendelés véve - mondta Hugo. - Tovább.
- Biztos, hogy erősen szorítod?
- Mint a közmondásos satu.
- El ne ereszd.

Mr. Carmody, több ízben belehalva a félelembe, lekúszott. Ekkor rájött, hogy unokaöccse kíváncsisága kis hatótávolságból még akutabb, mint messziről.

- Mi az ördögöt műveltél ott? - kérdezte Hugo, elölről kezdve az egészet.
- Ne törődj te azzal.
- De mégis?
- Ha annyira tudni akarod, eltört egy fok, és a létra ledőlt.
- De mit kerestél a létrán?
- Ne törődj te azzal! - ordította Mr. Carmody, jobban sajnálja, mint valaha, hogy néhai fivére, Eustace nem agglegényként fejezte be földi pályafutását. - Ne kelepelj folyton! Mit, mit, mit!
- Hát akkor miért? - engedett Hugo az erőszaknak. - Miért másztál föl arra a létára?

Mr. Carmody elbizonytalanodott. Veleszületett intelligenciája rádöbbentette, hogy pont erre lesz majd kíváncsi a nagyérdemű publikum is. Egy ilyen emberi beszélőgépet, mint az unokaöccse, teljességgel hiába kérne arra, hogy hallgasson az incidensről. Pár óra, és telekürtöli vele egész Rudge-ot. Villámgyorsan kapcsolt.
- Mintha fecskefészket láttam volna az eresz alatt.
- Fecskefészket?
- Fecskefészket.
- Azt hitted, a fecskék júliusban fészkelnek?
- Miért, nem?
- Nem.
- Azt nem is állítottam, hogy fészkelnek. Én csak azt mondtam...
- Nincs az a fecske, ami júliusban fészkel.
- Én nem áll...
- Áprilisban - közölte mindentudó levelezőnk.
- Mi?
- Áprilisban. A fecskék áprilisban fészkelnek.
- Az istennyila csapjon a fecskéidbe! - mondta Mr. Carmody. Pillanatnyi csend következett, melynek során Hugo e különös ügy egyéb aspektusaira terelte lankadatlan figyelmét.
- És mióta voltál odafönn?
- Nem tudom. Órák óta. Fél hat óta.

- Fél hat óta? Azt akarod mondani, fél hatkor keltél, hogy fecskefészket keress, júliusban?
- Nem azért keltem föl, hogy fecskefészket keressek.
- De hiszen azt mondtad, fecskefészket kerestél.
- Nem azt mondtam, hogy fecskefészket kerestem. Csak annyit mondtam, hogy mintha fecskefészket láttam volna...
- Az ki van zárva. A fecskék nem júliusban fészkelnek, hanem áprilisban.

A nap kikukucskált a szilfák hegye mögül. Mr. Carmody feléje emelte az öklét.
- Nem azt mondtam, hogy fecskefészket láttam. Azt mondtam, hogy mintha fecskefészket láttam volna.
- Erre kihoztál egy létrát, és felmásztál érte?
- Igen.
- Miután nulla-öt-harminckor felserkentél az ágyi-kódból?
- Volnál szíves abbahagyni ezt a faggatózást? Hugó gondterhelten nézegette.
- Ahogy óhajtod, bácsikám. Parancsolsz még valamit ma reggel? Mert ha nem, akkor megyek fürdeni.

III

- Ide süss, Ronnie - mondta Hugó vagy két óra múlva, amikor útban a reggelizőasztal felé összefutott a barátjával. - Ismered a bácsikámat?
- Mi van vele?
- Megkergült.
- Mi?
- Bolondgombát evett. Ma reggel hétkor fent láttam csücsülni egy második emeleti ablakpárkányon, azt mondta, fél hatkor kelt, mert fecskefészket akart keresni.
- Kínos - mondta Mr. Fish, még a szokásosnál is komolyabban rázva a fejét. - Második emeleti ablakpárkány, azt mondod?
- Második emeleti ablakpárkány.

- Így kezdte a nagynéném is - mondta Ronnie Fish. - Amikor rátaláltak, az istálló tetején ült, és kék hálóigben pengette az ukuleléjét. Azt állította, hogy ő Boadicea királynő. Pedig nem az. Ez a lényeg, édes öregem - jelentette ki szigorúan Mr. Fish. - Nem az. Minél előbb ki kell innen mentenünk téged. Különben azon kapod magad, hogy az ágyadban akarnak legyilkolni. Ez a vidéki életmód az oka. Hat egymást követő hónap vidéken - ettől bárkinek meglágyul az agya. Szóval fecskefészket keresett, azt mondod?
- Állítása szerint. Pedig a fecskék nem is júliusban fészkelnek. Hanem áprilisban.

Mr. Fish bólintott.

- Én is így hallottam - mondta. - Nagyon sötét dolog ez, minél előbb mentünk ki innen és viszünk föl Londonba, annál jobb.

IV

Körülbelül ugyanebben a pillanatban Mr. Carmody-nak fontos tárgyalása volt Mr. Molloy-jal.

- Az az ember, akit említett - mondta Mr. Carmody. - Az a barátja, aki segítene nekünk.
- Csimpi?
- Azt hiszem, így nevezte. Mikor tud kapcsolatba lépni vele?
- Bármikor, testvér.

Mr. Carmody nem szerette, ha testvérnek szólítják, de most nem finnyáskodhatott.

- Azonnal hívassa ide.
- Miért, letett a tervéről, hogy maga juttatja ki a holmit a házból?
- A legnagyobb mértékben - mondta Mr. Carmody. Enyhén összerázkódott. - Meghánytam-vetettem a dolgot, és most már határozottan úgy érzem, ehhez a vállalkozáshoz harmadik félre is szükség van. Hol tartózkodik a barátja? Londonban?
- Dehogy. Egy köpésre. Twist a neve. Valami egészségfarmot igazgat innen néhány mérföldre.
- Szentséges ég! Az Egészségre Felt?

- Az az. Ismeri?
- Nemrég jöttem el onnan.

Mr. Molloy hitetlenkedéssel vegyes áhítatot érzett. Az efféle érzés akkor fogja el az embert, ha szakadatlanul csodákat lát történni maga körül. Elképzelni se tudta volna, hogy ilyen simán mennek majd a dolgok. Bizonyos nehézségekre számított a tekintetben, hogy hogyan adja el Csimpi Twistet Mr. Carmodynak, ahogy magában fogalmazott, és nem kevés félelemmel nézett elébe a Csimpi Twist erkölcsi megbízhatóságát illető vizsgálatoknak. Erre kiderül, hogy Mr. Carmody személyesen ismeri Csimpit, és nyilván minden ellenkezés nélkül hajlandó elfogadni a személyét. De tartós lehet-e az ilyen szerencse? Egyedül ez aggasztotta Mr. Molloyt.

- Nahát, ezt nevezem! - mondta lassan. - Szóval maga ismeri az én öreg Twist barátomat?
- Igen - mondta Mr. Carmody, de nem úgy, mint aki élvezettel tekint vissza erre az ismeretségre. - Jól ismerem.
- Pompás! - mondta Mr. Molloy. - Tudja, bántana, ha olyan valakit kellene felkérnünk, akit maga nem ismer, és akiben nem merne megbízni.

Mr. Carmody nem kommentálta vendége tapintást. Tűnődésbe merült, úgyhogy nem is hallotta. Azon az örvendetes tényen merengett, hogy mégsem kell leírnia a pénzt, amit hiába próbált visszaszerezni doktor Twisttől. Levonja majd ennek a kis tranzakciónak a munkaköltségeiből. Boldogan mosolygott Mr. Molloyra.

- Az Egészségre Fel be van kapcsolva a telefonhálózatba - mondta. - Menjen, hívja fel doktor Twistet, s kérje meg, hogy azonnal jöjjön ide. - Egy pillanatig habozott, aztán merész döntésre jutott. Végül is a enzin- és olajköltség meg a kerekek kopása jó ügyet fog szolgálni. És ezt is levonhatja a munkaköltségekből. - Átküldöm érte a kocsimat - mondta.

Kockázat nélkül nincs nyereség, gondolta Mr. Carmody.

HETEDIK FEJEZET

FORGALMAS ÉJSZAKA

I

Azt a különös depressziót, ami Chas. Bywater boltjában tört rá Patre, a szokástól eltérően nem enyhítette az idő múlása. Másnap délelőtt ugyanolyan borús kedvében volt - sőt talán még borúsabban, mert nem sokkal reggeli után a Wyvernek kötelességérzete nemszeretem látogatásra küldte egy régi cselédjükhöz, aki a Budd utca egyik legkisebb és legfullasztóbb levegőjű házában élt - ha ugyan élet az ilyen. Miután tizennyolc éven át főzött az ezredesre, ez a fehérszemély úgy döntött, ágyban tölti nyugdíjas korát, és a családban az a legenda járta, bár az illető ezt se szóval, se pillantással meg nem erősítette, hogy örül, ha Patet látja.

Hajlott korú, ágynak dőlt hölgyekben ritkán csordul túl a humor és az életöröm. A szóban forgó példány életszemléletét kedvenc könnyű olvasmányából, Jeremiás siralmaiból merítette, és Pat, amikor nyolcban perc elteltével kilépett a viskóból a napfényre, valósággal Jeremiás kishúgának érezte magát.

Nézete, miszerint ez a világ nem érdemli meg őt, mert hideg és részvétlen, és csupa alacsonyrendű emberrel van tele, úgy elhatalmasodott rajta, hogy a hazaúton meg kellett állnia a Skirme öreg kis kőhídján. íz az álmos, békés hely gyerekkora óta meghitt menedék volt a számára, ha rosszra fordultak a dolgok. A lassú folyású vízbe bámulva és várva, hogy kifejtse jótékony hatását, egyszerre csak a nevét hallotta, megfordult, és Hugót látta maga előtt.

- Hahó - mondta Hugo. Derűs és közvetlen volt a modora. A Lincoln Hotel előcsarnokában lejátszódott kínos jelenet óta nem találkoztak, de Hugo nem az az ember volt, akit kínos jelenetek emléke zavarba hoz. - Mi a csudát művelsz te itt, ifjú Pat?

Pat valamennyire felvidult. Kedvelte Hugot. Úgy tűnt neki, már nincs is egészen egyedül ebben a cudar világban.
- Semmi különöset - felelte. - Nézem a vizet.
- Ami a maga helyén - bólintott Hugo - nagyszerű folyadék. Én magam korsót emelgettem a Carmody Címerben. Meg cigarettát meg ilyesmit vettem. Hallottad hírét, hogy Lester bácsikámnak elment a sütnivalója? De totál. Teljesen kikészült. Bolondgombát hord a süvege alatt. Hajnalonta létrán hajkurássza a fecskefészket. De tegyük őt félre egy pillanatra - nagyon örülök, hogy összefutottunk, ifjú Pat. Komoly beszédem van veled az öreg John tárgyában.
- John?
- John.
- Mi van Johnnal?
Ebben a pillanatban egy nagy, piros automobil zúgott el mellettük, belsejében egy kákabélű, mopszli-orrú, viaszkos bajszú emberkével. Hugo a társalgást felfüggesztve, döbbenten meredt utána.
- Atya világ!
- Mi van Johnnie-val?
- Ez a Dex-Mayo volt - mondta Hugo. - És benne az a vízköpő a Twist nevű fazon az Egészségre Felből. Szent Kajafás! Átküldték érte a kocsit!
- Mi furcsa van ebben?
- Furcsa? - visszhangozta elképedve Hugo. - Mi a furcsa abban, hogy Lester bácsi húsz mérföldre elküldi a saját kocsiját egy emberért, aki vonaton is jöhetett volna a saját költségére, ha egyáltalán jönnie kellett, ami nagy kérdés? Drága öreganyó, ez forradalmi újítás! Határkő. Tudod, mit gondolok én? Emlékszel arra a dinamitos robbantásra a parkban, amikor Lester bácsi majdnem bekrepált?
- Nincs módomban elfelejteni.
- Na, hát szerintem az történt, hogy a sokktól megváltozott a természete. Az ilyesmi szinte általános. Folyton ezekről hall az ember. Ronnie Fish mesélt egyet tegnap. Volt egy pasas Londonba, egy uzsorás, az egyik szeme üvegből, amit csak úgy lehetett megkülönböztetni a másiktól, hogy az üvegszemnek valamivel emberibb

volt a nézése. Ilyen alak volt. Na, egy nap majdnem földobta a bakancsot valami vasúti balhétben, és amikor a kórházból kiengedték, egészen megváltozott. Hátba veregette az embereket, megsimogatta a gyerekek buksiját, összetépte az adósleveleit, és folyton azt szajkózta, hogy mindenkinek kötelessége egy kicsit jobbá tenni a világot. Hidd el nekem, ifjú Pat, hogy Lester bácsi természete is valami ilyen szörnyű változáson ment keresztül. A fecskefészekügy ehetett a bevezető szimptóma. Ronnie szerint az az üvegszemű uzsorás...

De Patet nem érdekelték az üvegszemű uzsorások.

- Mit akartál mondani Johnról?
- Tudod, mit csinálok? Hazasietek, hogy én is jelen legyek, amikor szórni kezdi a pénzt a nép közé. Egyáltalán nincs kizárva, hogy besöpröm még azt az ötszáz ficcset. Ha egyszer a fösvény száznyolcvan fokos fordulatot tesz...
- Mondani akartál valamit Johnról - mondta Pat melléje szegődve. Dühítette Hugo locsogása, és azt kívánta, bárcsak visszatérne a néhány évvel ezelőtti idő. Az érettebb kornak is megvannak a jó oldalai, ám annak, hogy felnövünk és megkomolyodunk, az az egyik hátulütője, hogy nem vághatjuk kupán gyerekes önfeledtséggel a barátunkat, ha eltér a tárgytól. Annyira azonban még nem volt öreg Pat, hogy bele ne csípjen társa karjának vastaghúsába. Belecsípett.
- Au! - mondta Hugo, felocsúdva a transzból.
- Mi van Johnnal?

Hugo sziszegve dörgölte a karját. A műnyulat kergető agár tekintete kiveszett a szeméből.

- Ja, igen, persze, John. örülök, hogy szóba hozod. Találkoztál vele mostanában?
- Nem. Én nem mehetek a kastélyba, neki meg, úgy látszik, sok a dolga, hogy elugorjon hozzánk.
- Nem a dolga sok. Ne feledd, hogy háború dúl. Nyilván attól fél, hogy belebotlik szülőatyádba.
- Ha Johnnie reszket az én apámtól...

- Erre a megvető hangra semmi szükség. Én is reszketek tőle, pedig Hugo Carmodynál rettenthetetlenebb férfi kevés van a világon. Hidd el nekem, az öreg ezr. ijesztő alak. Ha találkozom vele, úgy elfutok, mint a nyúl, az életrajzíróim meg magyarázzák, ahogy akarják. Te persze a lánya vagy, biztosan megszoktad már, és kétségkívül egészen hétköznapinak és ártalmatlannak tartod, de azt még neked is el kell ismerned, hogy a szemöldökét látni riasztó élmény.
- Hagyjuk most az apám szemöldökét. Beszélj Johnról.
- Helyes. Ide süss, ifjú Pat - mondta komolyan Hugo -, a fönt említett John tárgyában egy szívességet szeretnék kérni tőled. Úgy veszem ki, szerelmi vallomást tett neked aznap este a Mustároskanálban.
- Na és?
- Te meg kikosaraztad.
- Na és?
- Ó, ne hidd, hogy hibáztatlak - nyugtatta meg Hugo. - Ha nem kell neked, hát nem kell. Ez van. De arra akarlak kérni, hogy lehetőleg kerüld a szegény Fickót. Persze, ha beleszaladsz, azon nem lehet segíteni, de légy oly bátyám, és kerüld. Ne zaklasd föl. Ha berontasz, mint a szélvész, a múlt emlékeit kavarva és a régi szép időket idézve meg minden, azzal csak fölzaklatnád. Elterelnéd a figyelmét a lényegről, és... izé... fölzaklatnád. Pedig ha nem lesz fölzaklatva, nagy reményeim vannak arra nézve, hogy még idén nyáron bekötjük az öreg John fejét. Világosan beszélem?

Pat vérszomjasan belerúgott egy ártatlan kavicsba, aminek összes bűne az volt, hogy éppen lábra jött.

- Gondolom, a magad kerge és féleszű módján azt akarod a tudtomra hozni, hogy Johnnie belepistult abba a Molloy lányba. Találkoztam vele Bywaternél, azt mondta, a kastélyban lakik.
- Azt nem állítanám, hogy belepistult - mondta komolyan Hugo, mint aki szakértő az ilyen ügyekben, s fel tudja mérni a finom különbségeket. - Nem, a pistulási szakasznál még nem tart. De én reménykedem. Tudod, John olyan ürge, akit az Isten is férjnek teremtett. Igazi megállapodott fazon, az a fajta, aki...

- Ne kezdd újra. Egyszer már volt alkalmam végighallgatni, hogyan vélekedsz a tárgyról. Aznap este, szálloda előcsarnokában.
- Tényleg? - mondta könnyedén Hugo. - És szerinted nincs igazam?
- Ha arra gondolsz, helyeslem-e, hogy Johnnie feleségül vegye Miss Molloyt, hát egyáltalán nem helyeslem.
- De ha neked nem kell...
- Ennek semmi köze ahhoz, hogy kell-e nekem Johnnie vagy sem. Nem kedvelem Miss Molloyt.
- Miért?
- Közönséges.
- Szerintem csinos.
- Szerintem nem. - Pat nagy nehezen erőt vett magán. Úgy érezte, ez a huzakodás méltóságán aluli. Ha már nem vághatja kupán Hugót a kosárral, amiben két font teát, egy csokor rózsát és egy tepsi ánizsos süteményt vitt az ágyat nyomó nyugdíjasnak, a legjobb, ha megőrzi úrinőhöz illő higgadtságát. - Különben is, előre iszol a medve bőrére. Johnnie-t valószínűleg egyáltalán nem érdekli az a nő. Vagy adta ennek jelét?
- Jelét? - Hugo elgondolkodott. - Attól függ, mit nevezel jelnek. Ismered az öreg Johnt. Amolyan erős, csöndes fickó, aki mindig úgy fest, mint egy kitömött béka.
- Nem is igaz.
- Már bocsánatot kérek - mondta határozottan Hugo. - Láttál te valaha kitömött békát? Mert én igen. Évekig a birtokomban volt egy kölyökkoromban. És John nagyjából ugyanannyira képes érzelmeket tükrözni. Hasztalan abból ítélni, hogy mit mond, vagy hogy hogyan néz valakire. Sokkal bonyolultabb finomságokra kell ügyelni. Tegnap például álló este a krikettszabályokat magyarázta annak a lánynak, minden kérdésére válaszolt, és mivel eközben egyetlenegyszer sem vágta orrba, szerintem jogos a következtetés, hogy erősen vonzódik hozzá. Ronnie is így gondolja, mellesleg. Úgyhogy arra kérlek...
- Viszlát - mondta Pat. Odaértek a kertkapuhoz, és Pat befordult.
- He?
- Viszlát.

- Egy pillanat - makacskodott Hugo. - Szóval hajlandó vagy...

Ezen a ponton félbehagyta a mondatot, és elinalt; Pat értetlenül nézte e hirtelen távozást, de egy pillanattal később minden megvilágosodott előtte; atyjaura közeledett a kerti úton. Wyvern ezredes szörnyű dúlást művelt az imént a csigák közt egy bokor tövében, és az arckifejezése arra utalt, hogy szívesen kiterjesztené ezt a kezelést Hugóra is.

Acélos tekintettel meredt e minden lében kanál fiatalember után. Nem sokkal előbb jött meg a napi második posta, és a számlák meg reklámcédulák mellett az ügyvédjétől is kapott egy levelet, melyben ez utóbbi sajnálkozva abbeli véleményének adott hangot, hogy a dinamitügyben Mr. Lester Carmody ellen indítandó per eleve reménytelen. Egy ilyen per, Wyvern ezredes ügyvédjének nézete szerint, merő idő- és pénzpocsékolás.

A hír nem édesítette meg az ezredes kedélyét, és nem vidította fel az sem, hogy leányát kellemes csevegésbe merülve kellett látnia az ellenség egyik képviselőjével.

- Miről beszéltél azzal az alakkal? - förmedt rá. Wyvern ezredes ritkán alakította a zord atyát, de vannak esetek, amikor a zordság egy atyában menthető. - Hol találkoztál vele?

A tónus megviselte Pat amúgy is tépett idegeit, de azért egykedvűen válaszolt.

- A hídon találkoztam vele. Johnról beszélgettünk.

- Leszel szíves megérteni végre, hogy nem közösködhetsz sem azzal a fiatalemberrel, sem John unokabátyjával, sem az ördögi nagybátyjával, sem senkivel abból a kastélybeli bandából? Világosan beszéltem?

Apja úgy nézett rá, mint egy csigára, akit azon kapott, hogy a salátáját rágja, de Patnek némi nehézséggel sikerült megőriznie sápadt szenthez illő nyugalmát.

- Nagyon világosan.

- Na hát akkor.

Csönd lett.

- Tizennégy éve ismerem Johnnie-t - mondta elvékonyodó hangon Pat.
- Éppen elég, még sok is - morogta Wyvern ezredes.

Pat bement a házba, fel egyenesen a szobájába. Miután úgy megtaposta a kosarát, hogy abban soha többé nem lesz módja ánizsos süteményt vinni exszakácsnőknek, leült az ágya szélére, és száraz szemmel nézte képmását a tükörben.

Dolly Molloynak meg Hugónak meg az apjának köszönhetően egészen máshogy látta most már John Carrollt. Nem lehetett immár Szegény öreg Johnnie-ként gondolni rá. Az a fajta romantikus légkör vette körül, ami az elérhetetlen s ezért duplán kívánatos dolgokat lengi be. Visszatekintve arra a több évszázaddal ezelőtti estére, amikor egy ostoba lány elutasította ennek a supermannek a szerelmét, beleborzongott a felismerésbe, hogy milyen iszonyúan el tudják tolni a lányok a dolgokat.

És nincs senki, akinek kiönthetné a szívét. Az egyetlen ember, aki megértené és együttérezne vele, Hugo üvegszemű uzsorása, ő tudja, milyen az, amikor az embernek egyik napról a másikra megváltozik az életszemlélete.

II

Mr. Alexander (Csimpi) Twist Mr. Carmody dolgozószobájában állt, hátát a kandallópárkánynak vetve, és viaszkozott bajszát pödörgetve, elmélyülten, ám kifejezéstelen arccal hallgatta Szappan Molloyt, aki röviden összefoglalta mindazon eseményeket, amiknek hála ő ezen a délelőttön a kastélyba került. Dolly egy öblös karosszékben pihent. Mr. Carmody nem volt jelen, mert mint előzőleg leszögezte, teljes egészében Mr. Molloyra bízza a tárgyalás lebonyolítását.

A nyitott ablakon betódultak a nyár hangjai és illatai, de Csimpi Twist nem ezekre figyelt. A doktor az összpontosítás híve volt, és figyelmét tökéletesen lekötötték azok az érdekfeszítő tények, amelyeket régi ismerőse és üzletfele elébe tárt.

Az utóbbi szavai után a telefonban, mintegy két órával ezelőtt, Csimpi Twist várakozó álláspontra helyezkedett. Reménykedett, de óvatosan. Szappan azt állította, nagy dolog van készülőben, de ő felfüggesztette a lelkesedést mindaddig, amíg a részleteket meg nem ismeri. Lehet, hogy nagy dolog készül Szappan szerint, de Alexander Twist szemében semmilyen dolog nem volt nagy, hacsak tekintélyes nyereség nem nézett ki belőle A. Twistnek.

Mr. Molloy bevégezte a történetet, és válaszra várt. A vendég, utolsót pödörintve a bajszán, megrázta a fejét.

- Nem értem - mondta.

Mrs. Molloy harciasan kiegyenesedett a székében. A férfiakra általánosan jellemző defektusok közül a tompaagyúságot utálta a legjobban; azonkívül sose volt nagy csodálója Mr. Twistnek.

- Mit nem értesz, te mogyorófejű teve? - fakadt ki némi hévvel. - Egyszerű, nem? Hol itt a bibi?

- Kell, hogy legyen bökkenő. Miért nem tudja ez a Carmody fickó eladni a cuccot?

- Mert nem engedi a törvény, te lüke. Szappan az előbb magyarázta el.

- Nekem ugyan nem - mondta Csimpi. - Dőlni dőlt belőle a szó, de egy árva kukkot sem értettem. Azt állítjátok, hogy ebben az országban törvény tiltja, hogy az ember eladja a saját tulajdonát?

- De nem az ő tulajdona! - Dolly sikított a méregtől. - Az egész hóbelevanc a családé, és a családban is kell maradnia. Áthatolt végre a koponyádon, vagy gőzfúrót hozzak? Ide süss. Az öreg George W. Felmenő megalapít egy ilyen ősi angol családot - még valamikor anno dacumál. Azt mondja magában: „Én se élek örökké, és ha felfordulok, akkor mi van? A fiam, Freddie jó gyerek, istenesen forgatja a csatabárdot, remekül tud fölpattanni a ménre, de különben ugyanolyan, mint ezek a mai srácok - bármit pénzzé tenne a házban, csak hogy kocsmázni járhasson. Egyre inkább úgy látom, ha bekrepálok, fuccs az én régiséggyűjteményemnek." És akkor támad egy ötlete. Törvényt hozat, ami kimondja, hogy Freddie élete végéig használhatja a cuccot, de el nem adhatja. És amikor eljön az

ideje, Freddie is továbbpasszolja ezt a törvényt fiának, Archibaldnak, estébé, estébé, egészen amíg ehhez a mostani Carmodyhoz nem érünk. Ez a Carmody csak egyféleképpen húzhat hasznot a cuccból, úgy, hogy összedugja valakivel a fejét, aki aztán megfújja és elrejti valahol, hogy amikor a zsaruk eltakarodtak a házból, és elült a cécó, újra összejöjjenek, és megegyezzenek.

Csimpi ábrázata felderült.

- Világos - mondta. - Mindent értek. Miért nem ezzel kezdte Szappan? Szóval, mi a terv? Beosonok, és megcsapom a szajrét. Aztán?

- Elrejted.

- Az Egészségre Felben?

- Nem! - mondta Mr. Molloy.

- Nem! - mondta Mrs. Molloy.

Nem tudni, ki kiáltott nagyobbat, mindenesetre kínos csönd támadt utána.

- Nem mintha nem bíznánk benned, Csimpi - mondta Mr. Molloy, amikor a csönd már kezdett elhúzódni.

- Igen? - mondta Mr. Twist színtelen hangon.

- Egyszerűen arról van szó, hogy ez a lökött Carmody nem akarja, hogy a cucc kimenjen a házból. Rajta akarja tartani a szemét.

- Hogyan fogjátok megfújni, ha nem viszitek el?

- Minden ki van találva. Megbeszéltem vele, miután ma reggel telefonáltam neked. A terv a következő. Fogod a cuccot, és bepakolod egy bőröndbe...

- Az a cucc, ami egy bőröndbe belefér, nem ér fabatkát se - jegyezte meg lekicsinylően Mr. Twist.

Dolly a fejéhez kapott. Mr. Molloy elgyötört mozdulattal simította ki a haját a homlokából.

- Fogjanak le - nyöszörgött Dolly. - Használd a sütnivalódat, te nyiszlett törpe, használd a sütnivalódat. Ha még egy agyad lenne, agyad is lenne. Egy cuccnak nem kell akkorának lenni, mint az Empire State Building, hogy érjen valamit! Esküszöm, ha neked

gyémántot kínálnának, azt se fogadnád el, csak mert nem nagyobb egy tyúktojásnál.
- Gyémánt? - élénkült fel Csimpi. - Gyémánt is van?
- Nincs gyémánt. De vannak képek meg ilyesmik, és mindegyik egy vagyont ér. Folytasd, Szappan.
Mr. Molloy lesimította a haját, és újra nekiveselkedett.
- Szóval, a feladat a következő, Csimpi. Bepakolod a cuccot egy bőröndbe, és leviszed az előcsarnokba, ahol a lépcső alatt van egy kis fülke.
- A fülkét majd megmutatjuk - szúrta közbe Dolly.
- Persze hogy megmutatjuk - helyeselt nagylelkűen Mr. Molloy. - Szóval beteszed a bőröndöt ebbe a fülkébe, és ott hagyod. Az elképzelés az, hogy később én majd odaadom a csekket az öreg Carmodynak, ő meg átadja a cuccot.
- Azt hiszi, hogy Szappannak múzeuma van Amerikában - magyarázta Dolly. - Azt hiszi, hogy Szappant felveti a pénz.
- Na persze, mire a csekk átadásának eljönne az ideje, mi már rég megfújtuk a cuccot.
Mr. Csimpi emésztette a hallottakat.
- És ki veszi meg az árut? - kérdezte.
- Jaj istenem! - mondta Dolly. - Éppoly jól tudod, mint én, hogy odaát tucatnyian vannak, akik megvennék.
- De hogyan fújjátok meg? Ha Carmody házának a fülkéjében lesz és Carmodynál lesz a kulcs...
- Na látod - mondta Mr. Molloy, engesztelő pillantást vetve feleségére, mintha csak az engedélyét kérné, hogy újra szóba hozhasson egy kényes témát -, ebben nejem és én nem értettünk egyet. Én megvárnám, míg kedvező alkalom adódik, de Dolly a gyors cselekvés híve. Ismered a nőket. Türelmetlenek.
- Ha tudni akarod, mit fogunk csinálni - mondta dacosan Mrs. Molloy -, hát tudd meg, hogy nem várunk, amíg kedvező alkalom adódik. Egy-két csepp kábítószert keverünk az öreg Carmody portóijába valamelyik este vacsora után, és eltűzünk a cuccal, mielőtt még...

- Kábítószert? - visszhangozta elismerően Csimpi. - Van kábítószeretek?
- Persze hogy van. Szappan sose utazik kábítószer nélkül.
- Nejem mindig csomagol egy kis üveggel, előbb teszi be a táskámba, mint az inggallérokat - jelentette ki büszkén Mr. Molloy. - Mint látod, mindent elterveztünk, Csimpi.
- Igen? - mondta Csimpi. - És velem mi lesz?
- Hogy érted?
- Szerintem - mutatott rá Mr. Twist, kellemetlen tekintetet vetve apró malacszemével az üzletfelére - túl nagy kockázatot vállalok. Miközben ti elkábítjátok az öreget, én húsz mérföldre leszek, az Egészségre Felben. Honnan tudjam, hogy nem léptek meg a szajréval, én meg süthetem a részemet?

Ritkán fordul elő, hogy olyan embert láthatunk, aki nem hisz a fülének, de ha valaki jelen lett volna Mr. Carmody dolgozószobájában, annak ez az érdekes élmény jutott volna osztályrészéül. Mr. Molloy egy hosszú percig döbbenten kapkodott levegő után, csak akkor volt képes felfogni, hogy jól hallott.
- Csimpi! Csak nem képzeled, hogy becsapnánk?
- Nahát! - mondta Mrs. Molloy.
- Meg ne próbáljátok - mondta hidegen Mr. Twist. - De azt senki sem állíthatja, hogy nem vállalok kockázatot. És most a tárgyra: hogyan osztozunk?
- Természetesen egyenlő arányban, Csimpi.
- Úgy érted, fele az enyém, fele a tiéd meg Dollyé?

Mr. Molloynak úgy rándult meg az arca, mintha e szavak csupasz ideget értek volna.
- Nem, nem, nem, Csimpi! A tiéd egyharmad, az enyém egyharmad, és a nejemé is egyharmad.
- Egy frászt!
- Mi?
- Egy frászt! Minek képzelsz te engem?
- Nem tudom, minek képzel - mondta maróan Mrs. Molloy. - De hogy abból csak egy van, az biztos, és ez a világ szerencséje.

- Igen?
- Igen.
- Jó, jó, jó - avatkozott be Mr. Molloy. - Ne személyeskedjünk. Nem értelek, Csimpi. Föl nem foghatom, mire játszol itten. Csak nem azt akarod mondani, hogy annyit kellene kapnod, mint nekem meg a feleségemnek együttvéve?
- Nem. Többet.
- Micsoda?
- Hatvan-negyven százalék, ez a feltételem.

A szobán lázas sikoltás röppent át, mely egy szenvedő szívből eredt. A temperamentumos Mrs. Molloy kicsi híján elért arra a pontra, amin túl egy nőt nem tanácsos szekírozni.

- Ahányszor csak szövetkezünk egy ilyen bulira - mondta az indulattól fuldokolva -, mindig ez a cécó az osztozkodással. Mindent megbeszélünk, mindenben megegyezünk, és akkor te fogod magad, és hülyének nézel minket. Mi bajod neked, hogy folyton toronyórára ácsingózol? Légy már egyszer ember, te dögletes camembert, te!
- Közlöm veled, hogy ember vagyok.
- Nincs bizonyítva.
- Miért mondod azt, hogy nem vagyok ember?
- Nézz a tükörbe, és meglátod - mondta kellemetlenül Mrs. Molloy.

A békeszerető Mr. Molloy úgy érezte, ismét rendre kell intenie a gyülekezetet.

- Jó, jó, jó! Ezzel nem megyünk sokra. Maradjunk a lényegnél. Honnan veszed ezt a hatvan-negyvenes arányt, Csimpi?
- Megmondom, honnan veszem. Szívességet teszek nektek ebben az ügyben, nem igaz? Nem létfontosságú számomra, hogy beszálljak, nem igaz? Szép, virágzó, tiszteletre méltó üzletem van, nem igaz? Méghozzá legitim. Nahát.

Dolly fújt egyet. Férje csitító szándékú közbelépése nem tompította jelentékenyen az ellenségességet.

- Nem tudom, milyen céllal indítottad be azt az Egészségre Fel boltot - mondta -, de a gyémántfüggőmbe fogadom, hogy nem legitim.

- Igenis legitim. Akinek gógyija van, annak nem kell csalásra meg szélhámosságra fanyalodnia, hogy megéljen. Ezért mondom, hogy amennyiben belemegyek a dologba, csakis azért, hogy szívességet tegyek két régi barátnak.
- Régi minek?
- Barátokat említettem - ismételte Mr. Twist. - Ha nem tetszenek a feltételeim, csak szóljatok, és már itt se vagyok. Nem szorulok rá. Visszamegyek az Egészségre Felbe, és tovább vezetem az én szép, virágzó, tiszteletre méltó üzletemet. Különben se tetszik nekem ez az ügy, ha jobban meggondolom. Ma reggel, amikor a kertemben sétáltam, ilyen közel jött hozzám egy szarka.

Mrs. Molloy kijelentette, hogy minden együttérzése a szarkáé, de nem érti, mi köze mindehhez egy madár balszerencséjének, aki olyan közel került Mr. Twisthez, hogy muszáj volt belenéznie a rút pofájába.

- Babonás vagyok, mint minden normális ember. Ráadásul az újholdat is láttam ablakon keresztül.
- Hagyd már ezeket a hülyeségeket - mondta fáradtan Dolly.
- Hatvan százalék. Nem hívtatok volna, ha nélkülem is meg tudnátok csinálni. Azt hiszitek, nem tudom? Még kevés is a hatvan. Elvégre enyém a kemény meló, nem igaz?
- Kemény meló? - Dolly keserűen kacagott. - Honnan veszed, hogy kemény meló lesz? Aznap este mindenki lemegy arra a faluünnepre, egy ablakot nyitva hagyunk, egyszerűen besétálsz, és összecsomagolsz. Ha ez kemény meló, mi a könnyű? Egy zsák pénzt kapsz tőlünk a semmiért.
- Hatvan - mondta Mr. Twist. - Ez az utolsó szavam.
- De Csimpi... - könyörgött Mr. Molloy.
- Hatvan.
- Legyen szíved!
- Hatvan.
- Hiszen nem is...
- Hatvan.

Dolly türelmetlenül égnek lökte a kezét.

- Adjuk meg neki - mondta. - Úgyse lesz boldog, amíg meg nem kapja. Ha valakinek Shylock a második keresztneve, mi értelme huzakodni vele?

III

Mrs. Molloy jóslata, miszerint Rudge évi rendes drámai és zenei mulatságának estéjén a kastélyt maradéktalanul elhagyják a lakói, történetesen nem valósult meg szóról szóra. A vándor tíz óra tájt fényt láthatott volna az istállóudvarról az egyik emeleti ablakban, s ha létrát hoz, felmászik és betekint, John Carrollt pillantotta volna meg az íróasztalnál, amint egy nagy halom számlával foglalatoskodik.

E hírhedten élvhajhász korban ritka az olyan acélos jellemű fiatalember, aki önként kihagyva egy faluünnepet, otthon ül és dolgozik; Johnt nézve az embernek melegség járta volna át a szívét. Ráadásul tisztában volt vele, hogy mit mulaszt. Tudta, hogy az ünnepséget a lelkész nyitja meg egy Rövid Üdvözlőbeszéddel; a férfikar régi angol dalokat ad elő; Vivien és Alice Pond-Pond kisasszonyok intellektuális néger danákkal jelentkeznek, és számos egyéb lenyűgöző programpont mellett fellép Hugo Carmody és a barátja, Mr. Fish is, bemutatva Shakespeare géniuszának ama legnemesebb példáját, a vitajelenetet a *Julius Caesar-ból.* John Carroll mégis a szobájában dolgozott. Anglia jövője nem lehet kétes, mint némely pesszimisták állítják, ha az ifjabb nemzedék ilyen fából van faragva.

John a munkában lelt vigaszt mostanság. Nincs is annál jobb gyógyír a reménytelen szerelemre, mint ha egy földbirtok igazgatásának prózai részleteiben merülünk el. Nehéz a szívnek sajogni, ha az agyat olyan tételek kötik le, mint hatvanegy font, nyolc shilling és öt penny Truby és Gaunt uraknak a benzinmotor megjavításáért, vagy hogy befizetendő a Gazdálkodók Szövetségének nyolc font, nyolc shilling és négy penny vetőmagért. Ha ehhez még a csatornázást, a trágyázást és a mosléknak valót is hozzácsapjuk,

olyan atmoszféra leng körül bennünket, ami még Rómeónak is magára vonta volna a figyelmét. John határozottan érezte, hogy enyhül benne a feszültség, ami azóta kínozta, hogy visszatért a kastélyba. S ha néha a tekintete mégis Patnek a kandallópárkányon álló fényképére révedt, az ilyesmi bármelyik fiatalemberrel megeshet, ezen nem lehet segíteni.

Látogatók ritkán hatoltak be a szobájába - őszintén szólva azért is döntött úgy, hogy az istálló fölött fog lakni, és nem a házban, hogy ne zavarják, és Rudge eme nagy estéjén áldott magányra számított. Igencsak meglepődött hát, amikor Vanderschoot és Fia virághagymaszámlájának szemrevételezése közben lépéseket hallott a lépcsőn. Egy másodperc múlva nyílt az ajtó, és belépett Hugo.

John első gondolata, mint mindig, ha az unokaöccse felkereste, az volt, hogy elzavarja. Azokat, akik Hugot, alighogy meglátták, azonnal elzavarták, rendszerint az a kellemes érzés fogta el, hogy helyesen és ésszerűen cselekedtek. Ma este azonban olyan csüggedt és kétségbeesett volt az ábrázata, hogy Johnnak nem volt szíve e célirányos eljáráshoz folyamodni.

- Hahó - mondta. - Azt hittem, lenn vagy a faluünnepen.

Hugo keserűt vakkantott, majd belesüppedt egy székbe, és élettelenül meredt maga elé. A szemhéja, akárcsak Mona Lisáé, egy kissé fáradtnak tetszett. Úgy nézett ki, mint egy orosz regényhős, aki azon tépelődik, nem volna-e jó lemészárolni néhány közeli rokont, mielőtt fölakasztja magát a pajtában.

- Lenn is voltam - mondta. - Ó, igen, lenn voltam a faluünnepen.
- Előadtátok a számotokat?
- Elő. Mindjárt A Lelkész Rövid Üdvözlőbeszéde után soroltak be bennünket Ronnie-val.
- Gondolták, essünk túl a legrosszabbon, mi?

Hugo tiltakozva emelte föl a kezét. Véghetetlen szomorúság volt ebben a mozdulatban.

- Ne gúnyolódj, John. Ne csúfolj. Ne ugrass, és ne cikizz, összetört ember vagyok. Együttérzésért jöttem. És egy italért. Van valami itókád?

- Whisky, a pohárszékben.

Hugo nagy sóhajjal fellökte magát a székből - percről percre egyre oroszabbnak látszott. John némi aggodalommal figyelte a ténykedését.

- Nem kevered túl erősre?

- Erősre van szükségem. - A boldogtalan ember kiürítette poharát, újból teletöltötte, és visszatért a székéhez. - Ami azt illeti, keményen vitatható, sőt szinte tarthatatlan az a nézet, hogy kellett-e egyáltalán vizet kevernem bele.

- Mi a baj?

- Nem is rossz ez a whisky - mondta Hugo, egy kicsit felvidulva.

- Tudom. Mi a baj?

A röpke derű elenyészett. Hugót újfent körme közé kapta a bú.

- John, édes öregem - mondta. - Kifütyültek bennünket.

- Igen?

- Ne mondd azt, hogy „Igen?", mintha számítottál volna rá - szólt Hugo sebzetten. - Engem úgy ért, mint derült égből a villámcsapás. Fergeteges sikert vártam. Na persze, korán kerültünk sorra. Egyszerűen kriminális, hogy mindjárt a megnyitó után kellett következnünk. A közönséget nagy gonddal kell felkészíteni az ilyen intellektuális jelenetre, mint a miénk.

- Mi történt?

Hugo felkelt, és felújította a pohár tartalmát.

- Olyan lelkület kezd eluralkodni Völgyi-Rudge polgárain - mondta -, ami nekem egyáltalán nem tetszik. A szabadosság és duhajság lelkülete. Felforgató elemek működnek itt a háttérben. Kifütyült volna engem pár évvel ezelőtt a rudge-i közönség? Nem fütyült volna ki!

- De nem is lepted még meg őket a vitajelenettel a *Julius Caesar-ból.* Mindenkinek van bizonyos tűrési határa.

Az érv megfontolandó volt, de Hugo csak a fejét rázta.

- A régi szép időkben Hamlet monológját is előadhattam volna, és a terem visszhangzott volna az éljenzéstől. Nem, nem, mindennek ez az újmódi duhajság meg bolsevizmus az oka. A padsorok mögött egy

igen kemény Budd utcai társaság verődött össze, akiket be se lett volna szabad ereszteni. Már a lelkész rövid üdvözlőbeszédébe belebégettek. Akkor még nem tűnt fel a dolog. Gondoltam, azt szeretnék, ha befogná a bagólesőjét, és kezdődhetne a móka. Biztosra vettem, hogy amint Ronnie és én megjelenünk a színen, azonnal lehengereljük őket. De még a harmadánál se jártunk, amikor hangos pfujok meg abcugok hallatszottak.

- Kezdem érteni. Nem hengereltétek le őket.

- Életemben nem voltam még így meglepve. Persze, megengedem, Ronnie nem volt formában, folyton összezagyválta a sorokat, aztán elnézést kért, és újrakezdte. Shakespeare nagyságát így nehéz kidomborítani. Az a helyzet, hogy szegény öreg Ronnie pocsékul van. Ma reggel kapott levelet az inasától, Bessemertől, egy olyan fickótól, aki évekig vele volt, és a nadrágvasalásban nem akad párja, s azzal az abszolút váratlan hírrel taglózta le, hogy titkon már hetek óta jegyben jár, most házasodik, és tüstént kilép a szolgálatból. Rettenetesen fölzaklatta szegény ürgét. Ilyen lelkiállapotban nem lett volna szabad Brutus megerőltető szerepére vállalkoznia a vitajelenetben.

- Így vélekedett a közönség is. Utána mi történt?

- Nyökögve, de rendületlenül haladtunk előre, és épp ahhoz a részhez értünk, hogy meg kell mérgedet emésztened, bár megfakadj belé, amikor a proletariátus elkezdett veteményt hajigálni.

- Veteményt?

- Többnyire répát, amennyire megállapíthattam. Látod már a mélyebb összefüggést, John?

- Miféle mélyebb összefüggést?

- Ezek a földtúrók előre felkészültek. Mindenáron zűrt akartak csinálni. Különben miért jöttek volna répától dagadó zsebbel a faluünnepre?

- Nyilván a zsigereikben érezték, hogy szükség lesz rá.

- Nem. Ez a dögvészes bolsevizmus az oka, amiről annyit olvasunk manapság.

- Gondolod, hogy azok az emberek Moszkva zsoldjában állnak?

- Nem lennék meglepve. Na, ekkor aztán leléceltünk. Ronnie egy jó nagy, zaftos darabot kapott a füle mögé, úgyhogy sürgősen távozott. Nem állonghattam ott, egy szál magamban folytatva a vitajelenetet, úgyhogy én is letűntem. Annyit még láttam, hogy Chas. Bywater lépett utánunk a színre, és ír vicceket adott elő svéd akcentussal.
- Őt is meghajigálták répával?
- Egyáltalán nem. Ez a legbaljósabb az egészben. Ezért hiszem én töretlenül, hogy szervezett összeesküvés van a dolog mögött, és mindez részét képezi ennek a manapság divatos Osztályharcnak. Chas. Bywater, hiába hogy a szövegének földig ér a szakálla, sikert arat, egyetlen répa nélkül megússza, Ronnie és én meg... Szóval - mondta Hugo bősz elhatározással a hangjában - egyvalami most már biztos. Soha többé nem lépek fel Völgyi-Rudge-ban. Ha majd jövőre könyörögnek, hogy segítsem ki őket, így fogok felelni: „Azok után, ami történt, soha!" Na, kösz az italt. Azt hiszem, elpályázok. - Hugó felállt, és akár az alvajáró, az asztalhoz botorkált. - Mit csinálsz?
- Dolgozom.
- Dolgozol?
- Igen, dolgozom.
- Mit?
- Számlákat összesítek. Hagyd békén azokat a papírokat, a fene essen beléd.
- Mi ez?
- Ez - mondta John, kitépve Hugo bágyadt szorításából és az asztalfiókba dugva - egy Alfa szeparátor műszaki rajza. A centrifugális erő elvén működik, és kétezer-hétszázhuszonnégy liter tejet képes szeparálni egy óra alatt. Van egy Holstein típusú vajköpülő egysége is, és a forralója hetven Celsius-fokon mind az alap-, mind a járulékos baktériumokat elpusztítja.
- Tényleg?
- Tényleg.
- Ott egye meg a rosseb - mondta Hugo.

IV

Hugo átkelt az istállóudvart a háztól elválasztó kavicssávon, és a nadrágzsebében megtalálva a hátsó ajtó kulcsát, bebocsátotta magát. Úticélja az ebédlő volt. Annyival jobban érezte magát az elfogyasztott frissítő után, hogy a józan ész azt súgta neki, ez a helyes kúra a bajára. Még egy-két gyors pohár az ebédlő italszekrényéből, és talán elmúlik a depressziója, amibe a Budd utcai bolsevikok undorító viselkedése taszította.

A megcélzott objektumhoz vezető átjáró sötét volt, de Hugo szilárdan haladt előre. Néha-néha eléje ugrott egy szék, és sípcsonton rúgta, de az ilyen apróságok nem vették el a kedvét az italszekrénytől. Ujjai hamarosan a kilincsre fonódtak, benyomta az ajtót és belépett. Abban a pillanatban furcsa zaj ütötte meg a fülét.

Nem is maga a zaj volt furcsa. Kavicson osonó lábak mindig ilyen eltéveszthetetlen hangot produkálnak, Hugo azt a tényt találta különösnek, hogy az ebédlőablak alatt ebben az órában lábak osonnak. Már nyújtotta volna a kezét, hogy lámpát gyújtson, de elbizonytalanodott. Fülelt és várt. És nemsokára a három nagy ablak közül a középsőben egy emberi alak tűnt fel. Mászni kezdett befelé, és Hugo ekkora pofátlanság láttán önkéntelenül is tiszteletet érzett iránta.

Hugo Carmody nem-volt gyáva féreg. Testileg és erkölcsileg is átlagon felüli bátorság szorult belé. Cambridge-ben tagja volt az egyetem könnyűsúlyú bokszcsapatának, és egyszer Londonban, amikor egy árva garas se maradt a zsebében, borravalóul egy asz-pirintablettát nyomott a ruhatáros kezébe. Mi több, noha ő maga úgy érezte, az a pár csepp whisky, amit Johnnál magához vett, csupán a felszínt karcolta meg, a hatása valójában fejrengető volt. „Bizonyos diathesiseknél - írja egy kitűnő orvostudor - a whisky nem azonnal pathogenikus. Más eseteknél viszont a kérdéses italnemű jelentős cachexiát vált ki." Hugo cachexiája igen jelentős volt. Felháborodott volna, ha valaki azt mondja, hogy berúgott,

beszeszelt vagy akár csak becsiccsentett, de a leghatározottabban a cachexia állapotában leledzett.

Így hát, olyan helyzetbe kerülve, amelyben a legtöbb háztulajdonost remegés fogná el, Hugón a túláradó jókedv lett úrrá. A legnagyobb készséggel és örömmel harapta volna le bármilyen kasszafúró fejét. A cachexiától és a kalandvágytól fűtve lámpát gyújtott, és szemtől szembe találta magát egy alacsony, nyiszlett kis emberrel, akinek mopszliorra alatt viaszkozott bajusz fészkelt.

- Megállj, te! - ordította Hugo, rögvest beleélve magát a vitajelenetbe.

Számos érzelem csatázott a behatoló keblében az első helyért, de a túláradó jókedv nem számított közéjük. Ha Mr. Twistnek történetesen gyenge a szíve, máris a padlón fetrengett volna az utolsót rúgva, mert ennél csúnyább megrázkódtatás ritkán éri az embert. Dermedten pislogva bámult Hugóra.

Hugo eközben azt az érdekes felfedezést tette, hogy nem is idegen áll előtte, hanem egy régi ismerős.

- Szent Habakuk! - kiáltotta. - Az öreg doki. Twist! A derűs gondolatok forszírozója! - Vidáman kuncogott. Kicsinyes memóriája lévén, nem felejtette el, hogy ez az ember majdnem meghiúsította a cigarettaüzletét odaát az Egészségre Felben, azonkívül olyan kérges szívű volt, hogy még egy tízest sem adott neki kölcsön. Ilyen emberről bármit fel tudott tételezni, még azt is, hogy a testkultúra-szakértést sutyiban egy kis betöréses lopással édesíti. - Lám, lám, lám! - mondta Hugo. - Emlékezz Martiusnak idusára. Nem jog miatt vérzett nagy Julius? Ki a gazember, aki döfni hajlott, ha nem jogért? Erre felelj, te nyavalyás!

Csimpi Twist idegesen nyalogatta a szája szélét. Társa szavainak értelmét nem fogta fel kristálytisztán, de persze bármilyen szavak kábult elmébe hullottak volna nála pillanatnyilag.

- Ó, szűmet tudnám e szemekből kisírni! - mondta Hugo.

Nem érzett másképp Csimpi sem. Keserű szemrehányással illette magát, amiért nem hallgatott Worcestershire egyik legintelligensebb szarkájára, és hagyta, hogy Mr. Molloy belerángassa ebbe a felelőtlen

kalandba. Ámde találékony férfiú volt. Úgy döntött, megpróbálja helyrehozni a dolgokat. Hasonló helyzetben Szappan ötletesebb lett volna, de Csimpi, ki nem rendelkezett régi barátja szókészletével és sima modorával, szintén feltalálta magát. - Jól megijesztett - mondta egy alélt vigyor kíséretében.
- Azt elhiszem - helyeselt szívélyesen Hugo.
- A nagybátyjához jöttem.
- Mi?
- A nagybátyjához jöttem.
- Twist, maga hazudik! Sőt mi több, aljasul hazudik.
- Na ide figyeljen... - kezdte Csimpi felháborodást mímelve.
Hugo egy kézmozdulattal elhallgattatta.
- Fenyegetésed nem rémít, Cassius; mert oly erősen fegyverzett vagyok becsületemben, hogy mellettem elszáll, mint lenge szél, mellyel nem gondolok. Kitérjek-e szilaj hevednek? Megrettenjek-e, ha egy bolond őrjöng? Az istenekre! Meg kell mérgedet emésztened, bár megfakadj belé. Ehhez mit szól? - tudakolta Hugo.
Mr. Twist elbátortalanodott, de kitartott.
- Gondolom, furcsának találhatta, hogy az ablakon mászom be, de az a helyzet, hogy hiába csengettem a főbejáratnál, senki sem hallotta meg.
- El, hitvány ember!
- Azt akarja, hogy elmenjek? - kérdezte felcsillanó reménnyel Mr. Twist.
- Itt marad, különben egy kupa portóival vágom kupán - mondta Hugo. - És ne vibráljon - tette hozzá, ráébredve, hogy mi zavarja a legjobban ebben a kellemetlen kis emberben.
- Mit ne csináljak? - érdeklődött csodálkozva, de szolgálatkészen Mr. Twist.
- Ne vibráljon. Dülöngélnek a körvonalai, és nekem ez nem tetszik. De van még valami, ami nem tetszik magában. Pillanatnyilag elfelejtettem, hogy micsoda, de mindjárt eszembe jut.

Sötéten ráncolta a homlokát, és Mr. Twist csak most döbbent rá, hogy ifjú házigazdája nem teljesen ura önmagának. Szeme vad csillogása egyáltalán nem tetszett Mr. Twistnek.
- Megvan - mondta némi tépelődés után Hugo. - A bajsza.
- A bajszom?
- Az a gyér vetemény a felső ajkán. Undorító. Caesar ha élne - folytatta Hugo zsémbesen -, nem tanácslanám, hogy így bosszantson. És ami a legszörnyűbb, hogy volt pofája megszállni azt a békés, ártalmatlan kastélyt, és ilyen gusztustalan, felháborító nevet adni neki, hogy Egészségre Fel. Szent Habakuk! - kiáltotta Hugo. - Tudtam, hogy valamit elfelejtettem. Csak ácsorog itt nekem, ahelyett hogy hajlongó- és nyújtózógyakorlatokat végezne.
- A bácsikája, gondolom, lenn van a faluünnepen - mondta Mr. Twist, gyarló kísérletet téve, hogy témát váltson.
Hugo összerezzent. Ádáz gyanú ébredt a lelkében.
- Maga is ott volt? - kérdezte szigorúan.
- Én? Ugyan, dehogy.
- Biztos ebben, Twist? Nézzen a szemembe.
- Soha életemben nem voltam semmiféle faluünnepen.
- Erősen gyanítom - mondta Hugo -, hogy maga az egyik főkolomposa annak a szervezett összeesküvésnek, amely ellenem irányult. Rémlik, hogy láttam is magát.
- Engem ugyan nem.
- Biztos?
- Persze.
- Igen? Na mindegy, ez se változtat azon a kardinális tényen, hogy maga szerencsétlen kövér emberekkel hajolgató- meg nyújtózógyakorlatokat végezet. Hát most végezzen maga is.
- Hogy?
- Hajolgasson! - mondta Hugo. - Nyújtózgasson!
- Nyújtózgassak?
- És hajolgasson - ismételte precízen Hugo. - Először hajolgasson, azután nyújtózgasson. Látni akarom, ahogy tágul a mellkasa, és hallani akarom a gombjai csilingelését, amint kettéreped a mellénye.

Mr. Twist most már határozottan úgy vélekedett, hogy a fiatalember szemének villogásánál kellemetlenebbet és fenyegetőbbet sose látott. Pillantása e villogásról továbbvándorolván a másik izmos testalkatára, úgy döntött, ennek az embernek a különös kérését, fakadjon bár elmegyengeségből vagy alkoholos befolyásoltságból, teljesíteni kell.

- Rajta - mondta Hugo.

Letelepedett egy székbe, és cigarettára gyújtott. Egész viselkedése ama szultán blazírtságát árasztotta, akit mindjárt szórakoztatni fog az udvari akrobatája. Ám hiába volt a modora blazírt, a vad villogás továbbra se veszett ki a szeméből, és Csimpi Twist cselekedett. Hajolgatott kívánság szerint - majd, hajolgatván, nyújtózgatott. Néhány percen át fájdalmasan rángatta a végtagjait hol erre, hol arra, Hugo pedig pöfékelve, bágyadt elégedettséggel nézte.

- És most kösse magát matrózcsomóra - mondta Hugo.

Csimpi összecsikorította a fogát. A boldog idők emlékezeténél nincs keservesebb, és gyötrelmesen ötlöttek most eszébe azok a reggelek, amikor ablakában állva szívből kacagott a látványon, amint a zord Flannery őrmester pont ezeket a mozdulatokat műveltette pácienseivel az Egészségre Felben. Mennyire nem sejtette akkor, hogy eljön még az idő, amikor maga is ugyanezen gyakorlatokra kényszerül! És mennyire kevéssé volt tudatában, milyen szörnyű kényelmetlenség ez egy olyan embernek, aki hagyta elmerevedni az izmait!

- Várjon - szólt rá hirtelen Hugo.

Mr. Twist boldogan engedelmeskedett. Zihálva egyenesítette ki a derekát.

- Szép gondolatokat forgat az elméjében?

Csimpi Twist nagyot nyelt.

- Igen - felelte óriási erőfeszítéssel.
- Szép, derűs gondolatokat?
- Igen.
- Akkor folytassa.

Csimpi új rákezdte tornagyakorlatokat, minden porcikája sajgott, de a kényelmetlenségérzetéhez egyszeriben halvány reménysugár társult. Ezen a világon mindennek megvannak a hátrányai és az előnyei. Jelenlegi helyzetének hátrányaival tökéletesen tisztában volt, de végre felfigyelt egy előnyre is – a tényre tudniillik, hogy a kicsi, de annál kritikusabb kedvű közönségének bemutatott előadással járó szükségszerű támolygások és dülöngések közben egészen közel került a nyitott ablakhoz.

- Na, hogy vannak a gondolatai? - érdeklődött Hugo. - Még mindig szépek?

Csimpi igenlőleg felelt, és nem is hazudott. Sikerült több méternyi távolságot teremtenie közte és inkvizítora között, s a hívogatóan tátongó ablak már közvetlenül mellette volt.

- Boldog élet a magáé, Twist - elmélkedett pöfékelve Hugo. - Napról napra része lehetett az élvezetben, hogy látta az én Lester bácsikámat, amint ugyanezt csinálta - jobb ez a cirkusznál. Még akkor is igen vicces, ha maga csinálja, pedig a maga egyénisége és vonzereje semmi az övéhez képest. Ha látná, hogy milyen hülyén fest, hetekig röhögne. Tudom már - csapott a homlokára Hugo -, most az következzen, amikor úgy érinti meg a lábujjait, hogy nem hajlik be a térde.

Az emberi ügyek terén minden dolog külső képe a nézőpont függvénye. Csimpi Twist, miközben igyekezett eleget tenni a kérésnek, nem hihette, hogy amit művel, az humoros. Hugónak azonban úgy rémlett, hogy mulatsága ezzel ért a csúcsra. Amint Mr. Twist szederjes képe harmadszor is felbukkant a mélyből, teljes egészében átadta magát a derűnek. Fetrengett a székben, ám meggondolatlanul a füstöt is leszívta egyidejűleg, mire görcsös köhögőroham fogta el.

Csimpi Twist éppen erre a pillanatra várt. Az emberek dolgának, mint Ronnie Fish mondta volna lenn a faluban, úgy egy órával ezelőtt, ha a közönség tanúsít annyi önuralmat, hogy hagyja idáig jutni, árja van, mely habdagállyal boldogságra visz. Csimpi nem is szalasztotta el a Sors által kínált lehetőséget. Egy ugrással az ablaknál termett, és kétségkívül az iménti gyakorlatokból nyert ruganyossággal kecsesen kivetette magát rajta.

És landolt puhán Emily kutyán. Emily, lefekvés előtti sétáját végezvén, megállt az ablak alatt, hogy vizsgálat tárgyává tegyen egy bizonyos szagot, amelyre már a kavicson felfigyelt. Épp azon tűnődött, hogy patkány-e vagy valamely rég elvesztett csont szelleme, amikor az égből hirtelen súlyos testek kezdek potyogni.

V

Emily olyan kutya volt, aki semmin se lepődött meg, lévén vezérelve az életben a horatiusi *nil admirari,* de néha azért ki tudott jönni a sodrából. Most is kijött, csak egy rémült szitok telt tőle - egy kurta pillanatig nem volt ura a helyzetnek. E pillanat alatt Csimpi, aki ugyanúgy megijedt, viszont nem volt ideje tétovázni, talpra kecmergett, és belerohant a sötétbe.

Egy másodperc múlva Hugo is kiugrott az ablakon. Köhögőrohama kifulladván, újra megtalálta a hangját. Kurjongatott.

Emily tüstént magához tért. A kurjongatás felébresztette benne a vadászösztönt. Elfeledkezett a fájdalomról. Nem gondolt többé az őt ért méltánytalansággal. Hugót felismerve tisztán látott már mindent, és egy pillanat alatt rádöbbent, hogy itt van végre a betörő, akire azóta várt, hogy odaát a Webleigh-kúriában elbeszélgetett azzal a drótszőrű terrierrel.

Johnnal mentek át nemrég ebédre, és a Webleigh kutyával fraternizálva az asztal alatt, Emily azonnal megérezte, hogy van valami dölyfös és lenéző a modorában. Aztán a társalgás során kiderült, hogy betörésük volt a minap egy éjjel, és a drótszőrű terrier, legalábbis saját elbeszélése szerint, az eset hősének

bizonyult. Rosszul megjátszott nemtörődömséggel mesélt csaholásokról, harapásokról és üldözésekről az éjszakában, és noha kerek perec nem mondta ki, azért világosan értésére adta Emilynek, hogy akármilyen kutya ilyen helyzettel nem birkózik meg, és hasonló szituációban Emily minden valószínűség szerint kudarcot vallana. Azóta egyfolytában arra várt, hogy megmutathassa, mit ér, és most itt volt a lehetőség. Éles fejhangon utasításokat osztogatva, benyargalt a bokrok közé, ahol Csimpinek nyoma veszett. Hugo szánalmas harmadikként zárta a sort.
Csimpi eközben a fürge mozgással gyors gondolkodást kombinált. A szerencse a szökés első pillanatától vele volt, de most, úgy látszott, cserbenhagyta, és csak az intelligenciájára hagyatkozhatott. Kutyákra nem számított. A kutya az ügy egész arculatát megváltoztatta. Akadályfutásban boldogan vette volna fel a versenyt Hugóval, de egy Hugóval szövetkezett eb egészen más tészta. Nem fürgeségre, hanem fortélyra van itt szükség; rohanás közben vadul körbetekingetve menedéket keresett ez elől az emberi és kutyavihar elől, amit oly óvatlanul felkorbácsolt.

És a köpönyegforgató Szerencse ismét rámosolygott. Emily, aki egész szépen tartotta az iramot, ebben a pillanatban elhamarkodottan a rövidebb utat választva, belegabalyodott egy bokorba. Csimpi pedig, mindig is tetterős agyát még nagyobb sebességre kapcsolva, meglátta a szabadság főirányát. Alacsony kőfal állt előtte, azon túl pedig víz csillogott tompán.

Nem eszményi búvóhely, de nem volt abban a helyzetben, hogy válogasson. A víztartály, amelyből a kertészek öntözőkannáik számára a muníciót nyerték, egy olyan ember szemében, aki gyerekkora óta utált fürödni, visszataszítónak rémlett. Sötét, homályos mélye békákat, tarajos gőtéket és egyéb nyálkás dolgokat sejtettek, amelyek belecsúsznak az ember nyakába, és nyirkos dolgokat művelnek a gerince táján. De búvóhelynek búvóhely.

Hátranézett a válla fölött. Izgatott ágrecsegés jelezte, hogy Emily még nem szabadult ki, Hugo pedig, úgy látszik, megállt, hogy

elsősegélyt nyújtson. Csimpi szótlan undorral belemászott a tartályba, és alámerülve a mélybe, elfészkelt egy vízililiom mögött.

Hugo rájött, hogy Emilyt nehezebb lesz kibogozni, mint gondolta. A bokor tüskés, ragaszkodó bokor volt, és nagy szeretettel fonódott Emily szőrébe. Felcsaptak az indulatok, és a társalgás tónusa határozottan epés lett.

- Maradj veszteg! - acsargott Hugo. - Maradj veszteg, te nyámnyila eb!

- Tolj - vágott vissza Emily. - Mondom, hogy tolj! Tolj, ne húzz. Nem látod, hogy amíg mi itt az időt vesztegetjük, az a fickó meglóg?

- Ne ficánkolj, a fene beléd! Hogyan szedjelek ki, ha folyton ficánkolsz?

- Próbálkozz a fölfelé emeléssel. Nem, nem jó. Ne tolj, hanem húzz. Mondom, hogy húzz. Húzz, ne tolj. Várj, amíg szólok. *Na most...*

Valami hirtelen engedett. Hugo hátratántorodott, Emily kiugrott a markából. Újra kezdődött a hajsza.

De a móka kiveszett belőle. A bokorhadművelet egy-két percet vett csak igénybe, ám közben az üldözött szőrén-szálán eltűnt. Híre-hamva sem volt. Hugo a víztartály falán üldögélve, szaporán lihegve nézte, amint Emily fel-alá szaladgál, ösvényeket vizslat és bokrokat hajtogat szét, és tudta, hogy kudarcot vallott. Keserű pillanat volt ez; csak ült ott, és dohányzott borúsan. Nemsokára Emily is feladta a kutatást. Visszajött Hugóhoz, lógott a nyelve, és a méreg rá volt írva kifejező pofájára. Csend lett. Emily Hugót okolta, Hugo Emilyt. Újra bizonyos merevség költözött a kapcsolatukba, s amikor Hugo, három cigaretta után egy kissé higgadtabban, meg akarta vakarni Emily fejét, az hűvösen elhúzódott.

- Istenverte hülye! - vetette oda.

Hugo összerezzent. Talán egy hang, vagy távoli, osonó léptek késztették beszédre társát? Belekémlelt az éjszakába.

- Fafejű! - mondta Emily. - Még egy bokorból se bírja kihúzni az embert!

Keserűen kacagott, és Hugo, végképp gyanút fogva, felállt, és ide-oda nézett. És egy sötét alakra lett figyelmes, aki halkan távolodott tőle az ösvény végén.

Hugo Carmody a tettek embere volt ismét. Zord kiáltással rontott végig az ösvényen, öt métert se tehetett meg, amikor a talaj kifogyott a lába alól.

Az ösvény, mint tudhatta volna, hiszen jól ismerte a terepet, teraszösvény volt, és magasan az alanti bokros fölött vezetett. Napvilágnál, kellemes séta közben pofonegyszerű végigmenni rajta, de a sötétben végzett problémamentes száguldáshoz legalábbis egy csökkentlátó Nurmi szükséges. Hugo már a harmadik ugrással a szakadékban termett. Kétségbeesetten nyúlt valami kapaszkodó után, de csak hideg worcestershire-i levegőt markolt, majd a lejtőn alágurulva nagy erővel beverte a fejét egy fába, amit mintha kizárólag e célból állítottak volna oda.

Amikor a szikrák kihunytak, és a tűzijáték véget ért, fájdalmasan feltápászkodott.

Egy hang kiáltott odafentről - Ronald Overbury Fish hangja.

- Hahó! - szólt a hang. - Mi az ábra?

VI

Ronnie Fish búfelejtésért jött ki a teraszra. Magányra vágyott, és magányra is lelt mindaddig, amíg egy eszelős ordítással középiskolai és egyetemi cimborája nem loholt elő a semmiből, hogy öngyilkosságot kövessen el. Ronnie meglepődött. Senki se szereti, ha kifütyülik egy faluünnepen, de úgy vélte, Hugo azzal, hogy eldobja magától az életet, kissé elragadtatta magát. Alápislogott, és természetes feldúltságában még a szipkát is kivette a szájából.

- Mi az ábra? - kérdezte újra.

Hugo kábán kúszott fel a lejtőn.

- Te voltál az, Ronnie?
- Ki?
- Az.

- Mi?
Hugo más szögből közelítette meg a tárgyat.
- Nem láttál valakit?
- Mikor?
- Az előbb. Mintha láttam volna valakit az ösvényen. Te lehettél az.
- Én voltam. Miért?
- Azt hittem, valaki más volt.
- Hát nem más volt.
- Tudom, de azt hittem.
- Ki lett volna?
- Egy Twist nevű alak.
- Twist?
- Igen, Twist.
- Miért?
- Őt kergettem.
- Twistet kergetted?
- Igen. Rajtakaptam, amint be akart törni a kastélyba.

Séta közben olyan helyre értek, ahol a fény, kiszabadulva a lelógó faágak közül, felerősödött. Mr. Fish észrevette, hogy a barátja megsérült.
- Ide figyelj - mondta -, beverted a fejed.
- Tudom, hogy bevertem a fejem, te hülye.
- Úgy értem, vérzik.
- Vérzik?
- Vérzik.

A vér mindig érdekes. Hugo odanyúlt a sebhez, azután megvizsgálta a kezét.
- A kutyafáját! Vérzem.
- Igen, vérzel. Be kéne menned, hogy ellásd.
- Igen. - Hugo eltűnődött. - Megyek, megkérem az öreg Johnt, hogy lássa el. Egyszer hat öltéssel varrt össze egy tehenet.
- Miféle tehenet?
- Egy tehenet. Már nem emlékszem a nevére.
- Hol találjuk ezt a Johnt?

- A szobájában, az istálló fölött.
- El tudsz gyalogolni odáig?
- Hát persze.

Ronnie megkönnyebbülve rágyújtott, és egy olyan aspektusát vetette fel az ügynek, amely egy ideje már foglalkoztatta.

- Ide figyelj, Hugo, nem néztél te a fenekére a pohárnak?
- Hogy érted?
- Hát, hogy rohangálsz itt összevissza nem létező betörők után.
- Igenis létezők. Mondom, hogy rajtakaptam ezt a Twist nevű embert...
- Honnan tudod, hogy Twist volt?
- Ismerem.
- Kicsodát? Twistet?
- Igen.
- Honnan?
- Egy Egészségre Fel nevű helyet igazgat a környé-cen.
- Mi az az Egészségre Fel?
- Mindenféle alakok járnak oda, hogy helyrejöjjenek. A bácsikám is volt ott.
- És Twist vezeti?
- Igen.
- És te azt hiszed, hogy... az ördögbe is, hogy a társadalomnak ez az oszlopa be akart törni a kastélyba ?
- Mondom, hogy rajtakaptam.
- Kicsodát? Twistet?
- Igen.
- Hát akkor hol van?
- Nem tudom.
- Ide hallgass, öregem - mondta szelíden Ronnie. - menj szépen, és kötöztesd be a gumódat.

Aggódva nézett a barátja után, amint az eltűnt az istálló irányában. Szörnyű volt elgondolnia, hogy a jó öreg Hugo ilyen elmeállapotba került, de hát mi mást várhatna az ember, ha folyton vidéken kell

élnie. Még akkor is ezen borongott, amikor lépteket hallott a háta mögül, és megfordulva Mr. Lester Carmodyt látta közeledni.

Mr. Carmodyra, ha soványabb, azt lehetett volna mondani, hogy rezeg, mint a nyárfalevél. Johnhoz hasonlóan távol maradt a falubeli ünnepségről, mert a helyszínen akart lenni, amikor Mr. Twist behatol a házba. Látta is, amint Csimpi bemászott az ebédlőablakon, és azonnal az előcsarnokba sietett, hogy tulajdon szemével győződjön meg róla, bekerül-e az értékes bőrönd a lépcső alatti fülkébe. Várt, várt, de Csimpi nem jelent meg. Azután iszonyatos ugatások, ordítozások és egyéb lármák verték fel az éjszaka csendjét. Mr. Carmody, akárcsak Othello, őrjöngve dúlt magában.

- Á, Carmody - mondta Mr. Fish.

Barátilag lengette meg szipkáját a házigazda felé. Ez utóbbi feszült riadalommal bámult rá. Netán azt készül vendége bejelenteni, hogy Mr. Twistet rajtakapták, és már el is rekkentették? Hisz valami okból Hugo és rettenetes barátja váratlanul korán ért haza a faluból. Mr. Carmody a legrosszabbtól tartott.

- Rossz hírem van a maga számára, Carmody - mondta Fish. - Fogódzkodjon meg, drága barátom.

Mr. Carmody nyelt egy nagyot.

- Mi... mi... mi...
- Szegény öreg Hugónak kiesett egy kereke.
- Mi? Mit jelentsen ez?
- Csak az imént csíptem rajta, hogy körbe-körbe rohangál, és fákba veri a fejét. Azt állította, hogy betörőt üldöz. Betörőnek persze nyoma se volt a parkban. Képzelje el, kedves Carmodym: Hugo köti az ebet a karóhoz, hogy a betörő nem volt más, mint egy igen tiszteletreméltó egyén, Twist nevezetű, aki valami egészségfarmot igazgat innen nem messze. Gondolom, ismeri?
- Úgy-ahogy - felelte Mr. Carmody. - Úgy-ahogy.
- Na, hát nekiáll egy ilyen pozíciójú ember magánházakat fosztogatni? Kész agyrém.

Mr. Carmody nagyot szusszantott. Valósággal émelygett a megkönnyebbüléstől.

- Kétségkívül - mondta. - Hugo mindig is féleszű volt, már kölyökkora óta.
- Jut eszembe - mondta Mr. Fish -, kelt maga a minap hajnali ötkor, hogy fecskefészkek után kutasson egy létra tetején?
- Dehogy.
- Gondoltam. Hugo szerint ugyanis ez történt, agyrém megint csak. Az a helyzet, édes egy Carmodym, hogy ez a vidéki élet meglágyította szegény öreg Hugo agyát. Gyorsan kell cselekedni. Mi szüksége magának egy összevissza zagyváló unokaöcsre? fogadja meg a tanácsomat, és az első adandó alkalommal küldje fel Londonba.

Lester Carmody ritkán érzett hálát a jó tanácsokért, miket ez a fiatalember oly bőkezűen osztogatott neki, de most kifejezetten hálás volt. Világosan látta, hogy egy ilyen vállalkozásba nem lett volna szabad belevágnia, amíg efféle őrjítő, minden lében kanál fiatalemberek tartózkodnak a házban. Úgy elöntötte az érdem hulláma, hogy egy pillanatig már-már kedvelni látszott Mr. Fisht.
- Hugo mesélte, hogy maga társul fogadná valamilyen üzleti vállalkozáshoz - mondta.
- Egy lokálról van szó. Az Ihajcsuhajról. Nem messze a Bond Streettől, London szórakozónegyedének szívében.
- Felerészt ajánlott neki ötszáz font fejében, úgy hiszem.
- Pontosan.
- Máris kiállítok egy csekket - mondta Mr. Carmody. - Megyek, és tüstént kiállítom. Maga pedig holnap felviszi a fiút Londonba. A legjobb vonatok reggel indulnak. Az elmeállapotát illetően egyetértünk. Lekötelez, hogy felhívta rá a figyelmemet.
- Szóra sem érdemes, Carmody - mondta nagylelkűen Mr. Fish. - örülök, hogy segíthettem, kedves öregem. Nagyon, nagyon örülök.

VII

John visszatért a munkájához, és éppen beletemetkezett, amikor Hugo és a fejsebe jelent meg az ajtónyílásban. John meglepődött, és megijedt.

- Jóságos ég! - kiáltotta. - Mi történt veled?
- Leestem egy teraszról, és bevertem a kókuszomat egy fába - felelte Hugo az olyan ember csendes büszkeségével, akit baleset ért. - Gondoltam, benézek, hátha van egy kis csirized, hogy összeragaszd.

John, amint illik is az olyanokhoz, akik szemrebbenés nélkül öltenek össze teheneket, higgadt szakértelmet tanúsított. Térült-fordult, vizet, vattát, jódot hozott, és tüsténkedését részvevő pillantásokkal támogatta meg. Természetes kíváncsiságának csak akkor engedett, amikor az operációt sikeresen végrehajtotta.
- Hogy történt?
- Úgy kezdődött, hogy rajtakaptam azt a Twist nevű tekergőt, amint be akart törni a házba.
- Twist?
- Igen. Twist. Az Egészségre Fel-madár.
- Rajtakaptad doktor Twistet, amint be akart törni hozzánk?
- Igen, és hajolgató-, meg nyújtózkodógyakorlatokat végeztettem vele. Egyszer csak fogta magát, és kirepült az ablakon, mire Emily és én hajkurászni kezdtük a kertben. Nyoma veszett, de aztán újra megpillantottam annak az ösvénynek a végén, a bokrosban, utánavetettem magam, lepottyantam a teraszról, és kiderült, hogy nem is Twist volt az, hanem Ronnie.

John tartózkodott a további kérdésektől. Az összefüggéstelen beszámoló meggyőzte róla, hogy unokaöccse, ha nem is delíriumos, mindenesetre határeset, felrémlett benne, mekkora buzgalommal fojtogatta a bánatát csak az imént itt a szobában, és már tudta, hogy a fiúnak pihenésre van szüksége.
- Jobb lesz, ha lefekszel - mondta. - Elég rendesen elláttam a sebedet, de holnap azért menj el a doktorhoz.
- Twisthez?
- Nem, nem Twisthez - mondta nyugtatólag John. Bainhez, a falusi dokihoz.
- Valamit csinálni kéne ezzel a Twisttel - zsörtölődött Hugo. - Valakinek jól pofán kéne vágni.
- A helyedben én elfelejteném Twistet. Ne is gondolj rá.

- De hát csak üljünk ölbetett kézzel, és hagyjuk, agy viaszkos bajszú zsiványok törjenek be hozzánk, amikor kedvük tartja, ahelyett hogy bánatban megszült hajjal odábbítanánk őket a sír felé?
- A helyedben én nem izgatnám magam emiatt, helyedben lefeküdnék, és egy jó nagyot aludnék. Hugo felvonta a szemöldökét, de ráébredt, hogy ez bírhatatlan fájdalommal jár, s le is eresztette tüstént, hűvös helytelenítéssel nézett Johnra, mert bántotta, hogy ilyen gyáva nyúl keveredett egy ősi és büszke családba.
- Igen? - mondta. - Hát akkor viszlát.
- Jó éjszakát.
- Csókoltatom az Alfa szeparátort meg a kis szeparátorokat.
- Át fogom adni - mondta John.
Lekísérte unokatestvérét az istállóudvarra. Sokáig nézett utána, majd meggyőződvén róla, hogy segítség nélkül is el tud jutni a házig, a zsebébe nyúlt az esti utolsó dohány kellékeiért, és épp a pipáját tömködte, amikor Emily befordult a sarkon. Emily igen izgatott állapotban volt.
- Micsoda élmények! - mondta Emily. - Micsoda éjszaka! Betörők rohangálnak fel-alá, emberek potyognak le a teraszról, beverik a fejüket, és egyáltalán, zajlik az élet. De valamit meg kell mondanom. Az ilyen alakoknak, mint az unokatestvéred, Hugo, egy kutya semmi hasznát nem veszi a bajban. Nincs benne tűz. Nyámnyila fickó. Látnod kellett volna, ahogy...
- Hallgass már! Nyomás lefeküdni.
- Na jó - mondta Emily. - De ugye te is jössz nemsokára?
Felszáguldott a lépcsőn, mert nagyon hívogatta már a kosár a dolgos este után. John meggyújtotta a pipáját, és csöndesen elmélkedett. A napi utolsó pipát rendszerint Paten tűnődve szívta, de a gondolatai most folyton visszatértek Hugo különös agyréméhez, miszerint rajtakapta az Egészségre Fel tulajdonosát, doktor Twistet, amint be akart törni a kastélyba.
John sohasem találkozott doktor Twisttel, de tudta, hogy egy virágzó gyógyintézmény vezetője, így hát feltételezte, hogy tisztes polgár; az ötlet, hogy az Egészségre Felből idejött kirabolni Rudge

Hallt, olyan bizarrnak tűnt, hogy el sem tudta képzelni, miféle eszelős gondolatmenet bírhatta rá az unokatestvérét, hogy azt állítsa, a tulajdon szemével látta. Miért pont doktor Twist lett volna az? Miért nem a lelkész, mondjuk, vagy Chas. Bywater?

Léptek hangzottak a kavicson: elmélkedésének tárgya jött vissza. Kába kifejezés honolt Hugo arcán, és a kezében egy hosszúkás papírszeletet szorongatott.

- John - mondta Hugo -, nézd meg ezt, és nyugtass meg, hogy jól látok-e. Csekk ez itt a kezemben?
- Igen.
- Ötszáz ficcsre szól, és a nevemre állította ki Lester bácsi?
- Igen.
- Akkor *tényleg* van Mikulás! - jelentette ki áhítatosan Hugo. - John, öregem, ez egészen hátborzongató. Amint az előbb beléptem a házba, Lester bácsi behívott a dolgozószobájába, ideadta ezt a csekket, és azt mondta, holnap felmehetek Ronnie-val Londonba, és betársulhatok a mulatójába. Emlékszel, meséltem neked Ronnie mulatójáról, az Ihajcsuhajról, nem messze a Bond Streettől, London szórakozónegyedének szívében. Meséltem? Mindegy, szóval ott akar beindítani egy ilyen mulatót, és felerészt ajánlott, ha leteszek ötszáz ruppót. Jut eszembe, Lester bácsi azt akarja, hogy holnap te is menj fel Londonba.
- Én? Mért?
- Azt hiszem, elgondolkodtatta ez a ma esti betörés, valami olyasmit mondott, hogy fel kell keresned a biztosítót - nyilván nagyobb összegre akar biztosítani, majd ő elmagyarázza. Hanem ide figyelj, John. Ez valami egészen hihetetlen dolog. Hogy Lester bácsi így megoldotta a zsákot, és szórja a pénzt számolatlanul. Tökéletesen igazam volt, amikor ma reggel azt mondtam Patnek...
- Te találkoztál Pattel?
- Ma reggel, a hídon. Azt mondtam neki...
- Izé... érdeklődött utánam?
- Nem.
- Nem? - kérdezte John kongó hangon.

- Nem emlékszem ilyesmire. Én bedobtam a nevedet, és váltottunk is néhány szót rólad, de az nem rémlik, hogy érdeklődött volna utánad. - Hugo az unokatestvére karjára tette a kezét. - Semmi értelme, John. Légy férfi! Felejtsd el őt. Udvarolj ennek a Molloy lánynak. Szerintem egész jó benyomást tettél rá. Azt hiszem, már puhul is. Figyeltem tegnap este, és ha nem tévedek, igen gyöngéd pillantásokat lövellt rád. Persze lehet, hogy tévedek, de ez volt az érzésem. Tudod, olyan félénk, fátyolos pillantásokat. Megmondom én, mi a baj, John. Te túl szerény vagy. Alábecsülöd magad. Gondolj mindig arra, hogy bárki meg tud házasodni, ha nyomja az ipart.

Vegyük például ezt a Bessemert, Ron-nie inasát, akiről már meséltem neked. Nála rondább pasasokat csak a parlamentben látni, a lába negyvenhetes, a képe akár a káposzta. És mégis sikerült neki. Mi ebből a tanulság? Sose veszítsd el a reményt. Lehet, hogy azt hiszed, semmi esélyed ennél a Molloy lánynál, hogy a cipőjét se törölné beléd. De gondolj csak Bessemerre. Hozzá képest te úgyszólván gyönyörű vagy. A fülei...

- Jó éjszakát - mondta John.

Kiverte a pipáját, és nekiindult a lépcsőnek. Hugo értetlenül nézett utána.

VIII

Flannery kiképző őrmester, ez a tetterős és lelkiismeretes férfiú módszeresen haladt felfelé az Egészségre fel lépcsőjén. A második fordulón egy ajtó előtt megült, és bekopogott. Irgalmatlan tüsszentés volt a válasz.

- Zabad - szólt ki egy hang.

Csimpi Twist párnákkal dúcoltan, gyapjúköntösbe bugyolálva ült az ágyban. Arca rózsaszín volt, és dagadt szemhéja alól olyan morózus pillantást vetett látogatójára, hogy érzékenyebb ember belesápad. Flannery kiképző őrmester százkilencven centi volt csizmában: fénylő, kerek arcára kín volt egy beteg embernek ránézni, és Csimpi azt is tudta, hogy amikor majd megszólal, olyan kaszárnyai üvöltést fog hallani, iogy belerezegnek az ablakok. Pofátlanul egészséges s életvidám legyen az ember, ha a Flannery kiképző őrmesterfélékkel fel akarja venni a versenyt.

- Ja? - motyogta Csimpi.

Beleszippantott az ágya mellett álló, gőzölgő kancsóba, az őrmester pedig, a robusztus férfiak sértő fensőbbségével tekintve le az invalidusra, megpödörintette viaszkozott bajszát. Ez a mozdulat csak tovább fokozta Csimpi undorát. - Kezdettől fogva féltékeny volt erre a bajuszra. Mielőtt még belépett volna az életébe, igen nagyra tartotta a maga termesztését, de elég volt egy pillantást vetni a rivális képződményre, hogy az embernek elmenjen a kedve. Hosszú volt, szőke és bozontos, két tűhegyes vége diadalmasan szökött az égnek - az ilyesmi elérhetetlen egy civil halandó számára. Növeszthetnek civilek is bajuszt, viaszkozhatják, nézegethetik, dédelgethetik, még büszkék is lehetnek rá, de a legmélyebb és legszentebb értelemben vett viaszkozott bajuszra csakis kiképző őrmesterek tehetnek szert.

- Hűha! - mondta Mr. Flannery. - Randán meg tetszett fázni!
Csimpi, mintha csak alá akarná támasztani, újból tüsszentett.
- Igen randán meg tetszett fázni - ragozta tovább a kiképző őrmester abban a tónusban, amelyben hajdanán vigyázzt vezényelt az újoncoknak. - Ki kéne valahogy kúrálni.
- Gúrálob, deb látja? - morogta Csimpi, ismét a kancsóhoz fordulva vigaszért.
- Nem kancsószagolgatásra gondolok, uram. Kancsószagolgatással semmire se megy, Mr. Twist. Gyökerét kell elvágni a bajnak, ha érti, mire gondolok. A gyomornál kell támadni. Minden baj forrása a gyomor. Ha a gyomrot helyrehozza, minden rendben lesz.
- Bid agar?
- Van, aki a kininre esküszik, van, aki a kockacukorra csöppentett kámforra, van, aki a fahéjra, de ha rám hallgat, én azt mondom, egy randa megfázás legjobb ellenszere a pimpimpáré- és komlófőzet. Ne nézzen ilyen csúnyán, Mr. Twist. Én csak segíteni akarok. Hozasson egy kis pimpimpárét meg komlót, és meglátja, egykettőre...
- Bid agar?
- Hiszen mondanám én. Egy úr van odalenn - egy úr, aki látogatóba jött - részletezte Flannery kiképző őrmester. - Egy úr, hogy pontosabb legyek, aki autóval érkezett a házhoz, önnel akar beszélni.
- Senkid se fogadog.
- Azt mondja, Molloynak hívják.
- Molloynak?
- Legalábbis *ezt* mondja - felelte Mr. Flannery, mint aki semmi felelősséget nem vállal a dologért.
- Da jó. Güldje fel.
- Pimpimpáré- és komlófőzet - ismételte meg a kiképző őrmester az ajtóban.

Eltűnt, és néhány perc múlva Szappannal jött vissza. Magára hagyta a két régi barátot, és Szappan villám-sújtottan lépett az ágyhoz.
- Te megfáztál - mondta.

Csimpi kettőt szippantott. Egyet mérgében, a levegőbe, egyet a kancsóba.
- De is begváztál volda, ha bült éjjel vélóra hosszat üdzsörögsz a vízbed, és utáda húsz bérföldet deszel beg lucskosad egy bodorbiciklid.
- Micsoda? - értetlenkedett Szappan.
Csimpi elregélte az éjszaka történteket, becsmérlőleg nyilatkozva Hugóról, és olyasmiket tudatva Emilyről, amiket az jobb, hogy nem is hallott.
- Elegeb vad az egészből - fejezte be.
- Az istenért!
- Deb vállalob.
- Ne mondj ilyet.
- De boddog.
- De Csimpi, mi már mindent megszerveztünk, ma éjjel simán megpucolhatsz a holmival.
Csimpi hitetlenkedve meredt rá.
- Ba éjjel? Ha azt hiszed, hogy éd ba éjjel giteszeb idded a lábob, hogy ablagogon basszak be, és negeb ugorjod egy...
- De Csimpi, ez a veszély már nem fenyeget. Minden el van rendezve. A Hugo nevű pasas meg a barátja ma délelőtt Londonba utazik, és elmegy az a másik fickó is. Egyszerűen csak be kell sétálnod.
- Iged? - dünnyögte Csimpi.
Elhallgatott, és gondterhelten szippantgatott a kancsóba. Az információ kétségkívül megváltoztatta a dolgok állását. De első az üzlet.
- Ha beleegyezeg is, hogy kitegyeb idded a lábob ezzel a dodda begvázással, abi iged veszélyes - gérdezz csak beg egy orvost...
- Csimpi! - kiáltotta rémülten Mr. Molloy. Tudta, hogy mi következik.
- ... akkor halladi seb agarok hadvad-degyved százalékról. Hadvadöd-harbicöd, és buktub.

Mr. Molloy ékesszóló ember volt - istenadta szónoki tehetség nélkül nem is lehet sikeresen trafikálni bizonyos fajta olajrészvényekkel; sohasem ért azonban a dikciónak olyan magasára, mint ahová most szárnyalt. Már a nyitószavai meglágyították volna a legtöbb szívet. Ám amikor öt perc múlva levegőt vett, már tudta, hogy nem sikerült lebilincselnie hallgatóságát.

- Hadvadöd-harbicöd - jelentette ki határozottan Csimpi. - Zügséged van ráb, gülöbbed deb vodtál volda bele. Ha bagad is beg duddád csidáldi, egy szót se szóldál volda róla.

- Nem tudom egyedül megcsinálni. Alibit kell igazolnom. Feleségemmel együtt színházba megyünk ma este Birminghambe.

- Da ládod. Délküleb deb boldogulsz. Ezért lesz hadvadöd-harbicöd.

Mr. Molloy az ablakhoz támolygott, és reményvesztetten nézett le a kertbe.

- Gondolj arra, hogy Dolly mit fog szólni - kérlelte barátját.

Csimpi lovagiatlanul kijelentette, hogy nem érdekli, mit fog szólni Dolly. Mr. Molloy nagyot nyögött.

- Hát, ha így érzel...

Csimpi biztosította róla, hogy így érez.

- Hát akkor, gondolom, így is kell lennie.

- Redbed - mondta Csimpi. - Odd leszeg valabikor dizedegy görül, esetleg gicsit később. És de hagyj dekeb nyitva sebbilyen ablakod. Csak hagyj elöl egy lédrád, és én bajd begyomom a gébdereb ablakád. Így bajosabb, viszod dermézedesebbdek látszik. Csak hagyd elöl azt a lédrád, és a dehezéd bízd ráb.

- Nehezét!

- Dehezéd bizony - vágott vissza Csimpi. - Bi vad, ha begbodlok valabibed? Bi vad, ha eldzsúszok a lébcsőd? Bi vad, ha eldörik a lédra? Bi vad, ha begidt dekeb esik az a dög? A gutya deb utazik Loddodba, vagy iged? Dahád! Azodkívül düdőgyulladásd is gaphadok, el is badkolhatok... Bit boddtál?

Mr. Molloy nem mondott semmit. Csupán vágyakozva sóhajtott egyet.

NYOLCADIK FEJEZET

KETTEN A VIZESÁRKON

I

Noha az ifjabb rokonai kényelme fölötti aggodalmaskodás sohasem tartozott Lester Carmody fő jellemvonásai közé, John unokaöccse londoni kiruccanásának megtervezésében maga volt a testet öltött körültekintés. John ne is álmodjék arról, jelentette ki, hogy egyetlen nap alatt tegye meg az oda- és a visszautat. Az ilyesmivel együtt járó fáradtságról nem is beszélve, John fiatal ember, és a fiatalembereknek, mutatott rá Mr. Carmody, kijár néha egy kis pihenés meg szórakozás, amilyet csak a főváros tud nyújtani. Vacsoráljon meg Londonban, menjen el egy színházba, háljon meg egy első osztályú szállodában, és kényelmesen, másnap jöjjön vissza.

Nagybátyja unszolása ellenére azonban, amint leszállt az est, John már újra Worcestershire földjét járta a Widgeon Sevennel. Azt nem ismerte volna be, hogy ideges, de valami nyugtalanságféle igenis kínozta. Londonba tartva sokat gondolkodott Hugo unokatestvére múlt éjszakai különös viselkedésén. A feltételezés, hogy Hugo valóban az Egészségre Fel tulajdonosát, doktor Twistet kapta volna betörésen, természetesen abszurd, de az egyáltalán nem látszott lehetetlennek, hogy tényleg meghiúsított valamiféle kísérletet. Bármilyen kótyagos és összefüggéstelen volt a meséje, mégis néminemű tényeken alapult, és John tiltakozott is a bácsikájánál, amiért Londonba küldi őt egy olyan ügyben, amit levél útján is el lehet intézni, főleg ha közben betörők garázdálkodnak.

Mr. Carmody csak nevetett a félelmein. Igen valószínűtlen, mutatott rá, hogy Hugo bármiféle betörőt látott. De ha látott is, mi több, meglepte és végighajkurászta a kerten, logikus-e, hogy az az ember már másnap éjjel visszatérjen? De ha mégis visszatérne, John távolléte nem oszt, nem szoroz. Mert hacsak nem szándékozik egész éjszaka a parkban cirkálni, hanem szokása szerint az istálló fölött

alszik, vajmi kevés hasznát vennék, azonkívül Rudge Hall nélküle sem egészen védtelen. Sturgis, a komornyik koránál és lúdtalpánál fogva kiszuperálandó ugyan, viszont John ne feledje, hogy magán Mr. Carmodyn kívül a helyőrség létszámát növeli a rettenthetetlen Thomas G. Molloy is, ez a kiváló harcos, akinek nevére a vadnyugati bányatáborok csirkefogói úgy remegtek hajdanán, mint a kocsonya.

Mindez nagyon meggyőzően hangzott, de John dolga végeztével mégis épp csak bekapott némi vacsorát, és máris hazafelé fordította a Widgeon Seven fejét.

Gyakran megesik, hogy az tekint igazán szívügyének egy vállalkozást, akinek a legkisebb benne a része. John mindig is gyanította, hogy Lester bácsit egyáltalán nem érdekli Rudge Hall sorsa, ami pedig Hugót illeti, ez az urbánus kedélyű fiatalember valóságos fegyenctelepnek tartotta a helyet, s az ősi falak közt töltött minden pillanat gyötrelem volt a számára. Johnra maradt, hogy a megfelelő Carmody-érzelmekkel viseltessen Rudge iránt, miként ama Nigel Carmody, aki Károly király pártján védelmezte e lakot Cromwell hadai ellen. Rudge-ot illetően John nagyon finnyás volt. A gondolat, hogy betolakodók tapodnák szent padlatát, elborzasztotta. Megsarkantyúzta jó Widgeon Sevenjét, és épp tizenegyet ütött az istállóóra, amikor Rudge-ba ért.

Az első, amit látott, amint befordult az istállóudvarra, az volt, hogy a garázskapu tárva-nyitva, a Dex-Mayo helye pedig üres. Behajtott a kétülésessel, kikapcsolta a motort és a lámpákat, és elmerevedett tagokkal kiszállva a kocsiból, töprengeni kezdett ezen a fejleményen. Nem magyarázhatta mással, mint hogy vacsora után a nagybátyja kiautózott valahová. Nyilván Birminghambe. Rudge-ból az est leszálltával csakis Birminghambe volt érdemes menni.

John kitalálta, mi történhetett. Ő maga nemigen olvasta a birminghami lapokat, de a *Post* járt nekik: lelki szemeivel látta, amint Miss Molloy, akinek étvágyát inkább csak felcsigázta, semmint kielégítette a faluünnep, belepillant, és ráébred, hogy szülőhazájának valamelyik zenekomédiáját játsszák a Walesi Hercegben. Biztosan rábeszélte a bácsit meg az apját, hogy vigyék át, aminek

eredményeképpen a ház itt áll őrizetlenül, Sturgis komornyikra hagyva, aki már John kölyökkorában is aggastyán volt.

Enyhe bosszúság fogta el Johnt. Két hosszú út a Widgeon Sevennel egyetlen nap alatt még az ő izmos testét is megviselte. Arra számított, hogy haladéktalanul beleveti magát az ágyba, most azonban kénytelen lesz fennmaradni és megvárni, míg a társaság hazaér. Hát akkor legalább Emilyt felveri álmából.

- Hahó? - motyogta Emily a füttyszót hallva. - Ki az?
- Gyere le - kiáltotta John.

Körmök csikorogtak a lépcsőn. Emily életvidáman ontott elő.

- Na nézd csak! - mondta. - Hát te már visszajöttél?
- Ide!
- Mi történt? Újabb kaland?
- Ne lármázz - mondta John. - Tudod, hány óra? Elindultak, és szép lassan megkerülték a házat. Az éj varázsa lassan élét vette John bosszúságának. Rudge Hall kertje, ezt tudnia kellett volna, épp ezen az órán s ilyen viszonyok között mutatja legszebb arcát. Félénk kis illatok merészkedtek elő, és a csöndben hallani lehetett a fák halk susogását.

Londonban fojtogatóan fülledt volt a levegő, ez az édes hűvösség pedig akár a balzsam. Emily eltűnt valahol a sötétben, ami valószínűleg azt jelentette, hogy hajnali kettőkor dobog majd fel a lépcsőn, miután jól meghempergett valami undorítóban, és egyenesen gazdája mellére ugrik, hogy elrontsa az egész éjszakát, de Johnt most még ez sem idegesítette. Angyali béke szállt le rá. Valami belső hang azt súgta neki, hogy nemsokára csodálatos élményben lesz része, bár el nem tudta képzelni, mit tartogathat számára a közeljövő azonkívül, hogy megmoshatja és lesikálhatja Emily bundáját.

Ráérős léptekkel a kastély mögé került, és az istállóudvar előtt lelépett a fűről a kavicsra. És miközben cipője csikorgott a meleg csendben, hirtelen egy fehér folt jelent meg nem messze a feketeségben.

- Johnnie?

Úgy hőkölt hátra, mint akit orron vágtak. Pat hangja volt, és a meleg csendben magának a hallhatóvá 'ált holdfénynek rémlett.
- Te vagy az, Johnnie?
John ügetni kezdett. Ugrált a szíve, és a már eddig is benne parázsló boldogság dübörgő lángot vetett. Mégse hazudott az a rejtélyes előérzet. De arról, hogy ilyen csodálatos lesz, álmodni se mert volna.

II

Az ég tele volt csillagokkal, de ahol álltak, a lehajló lombok kis sötétségszigetet alkottak, és Patből csak valami halvány fehér sugárzást lehetett látni. John maflán bámult rá. Mindössze egyszer érzett így életében, egy harapós-hideg novemberi estén a középiskolában, a Marlborough ellen játszott futballmeccs vége felé, amikor egy igen hosszúnak tetsző félóra kimerítő küszködése után, hogy megőrizze csekély előnyüket, a kavargó ködben végre felhangzott a bíró sípszava, és ő összetörten, kék-zöld foltokkal borítva, sárosan feltápászkodott, és rádöbbent, hogy vége a játszmának, hogy győztek. Voltak szép pillanatai azóta is, de mostanáig egyszer sem élt át ilyen különös, már-már rémületes eksztázist.
Pat azonban egészen higgadtnak tűnt.
- Szép kis házőrző a korcsod, mondhatom - jelentette ki. - Egy tonna kavicsot hajigáltam az ablakodra, de meg se mukkant.
- Emily elkódorgott valahová.
- Remélem, megharapja egy tapsifüles - mondta Pat. - Egy életre elegem van abból a dögből. A minap találkoztunk a faluban, és egyszerűen keresztülnézett rajtam.
Szünet állt be.
- Pat - mondta John fuldokolva.
- Gondoltam, feljövök, és megkérdem, hogy vagy. Olyan szép az este, hogy nem bírtam lefeküdni. Mit mászkálsz itt összevissza?
John hirtelen ráébredt, hogy elhanyagolja a virrasztást. A gondolat egyáltalán nem okozott neki lelkifurdalást. Ha ezer betörő támad

ezer pajszerral a kastélyra, akkor se tett volna egy lépést se, hogy megakadályozza.
- Csak sétálgattam.
- Meglep, hogy itt látsz?
- Igen.
- Mostanában nemigen találkozunk.
- Nem tudom... nem voltam biztos benne, hogy látni akarsz.
- Szent ég! Ugyan miért?
- Nem is tudom.

Újra leszállt a csend. Johnt az az egyre növekvő gyanú kínozta, hogy képtelen felnőni a nagyszerű alkalomhoz, amivel a Sors megajándékozta. Hát csak ennyire futná tőle - akadozó, merev szavakra, amelyek még az ő fülében is banálisan hangzanak? Egy ilyen éjszaka, úgy érezte, többet érdemel. Egy pillanlatra úgy látta magát, amilyennek Pat láthatja, egy lány, aki sok helyen megfordult és sokféle férfival találkozott - ügyesen társalgó, romantikus férfiakkal; simulékony, hízelgő férfiakkal; férfiakkal, akikben van önbizalom és *savoir fairé,* akik fesztelenül tudnak viselkedni. Porig sújtotta a megalázó gondolat.

És Pat mégis idejött ma este, hogy találkozzék vele. Ettől valamennyire visszatért az önbecsülése, és kétségbeesetten kutatott agya felderítetlen rekeszeiben, hátha talál néhány megfelelő szót, amelyekkel kifejezhetné, milyen nagyra értékeli ezt az isteni jóindulatot, amikor Pat újra megszólalt.
- John, menjünk ki a vizesárokra.

John szíve úgy dalolt, akár a hajnalcsillag. Ő maga sose állt volna elő ezzel a javaslattal, egyszerűen nem jutott volna eszébe, de most, hogy felvetődött, első osztályúnak tűnt. Meg is próbálta mindezt kifejezni, de nem talált szavakat.
- Nem látszol valami lelkesnek - mondta Pat. - Az a véleményed, hogy aludnom kéne már?
- Nem.
- Vagy talán te magad szeretnél már aludni?
- Nem.

- Akkor gyerünk.

Csendben sétáltak le a tiszafák szegélyezte ösvényen a csónakházhoz. Az éj derűs szépsége úgy burkolta be őket, mint valami köntös. Nagyon sötét volt errefelé, még Pat sugárzó fehérsége is kivehetetlenné vált.

- Johnnie?
- Tessék?

Halk kiáltást hallott. Valami puha és illatos dőlt neki, és egy pillanatra a karjaiban tartotta Patet. A következő másodpercben illendően eleresztette, és hallotta, hogy a lány fölnevet.

- Bocsánat - mondta Pat. - Megbotlottam.

John nem felelt. Képtelen volt megszólalni. A hirtelen érintkezés megvilágosította az elméjét. Tisztán látta most már, hogy mi akadályozza az ékesszólásban. Az a vad, szinte fojtogató vágy, hogy megcsókolja Patet, hogy megragadja, karjaiba kapja, és el se eressze.

Egyszeriben megtorpant.

- Mi az?
- Semmi - mondta John.

Mert a fülébe sugdosott minden örömök elrontója, a Józanság. Maga előtt látta a Józanságot, ezt a fakó képű nőszemélyt, akinek lefittyed a szája, a tekintete figyelmeztető, és ezt mormolja halkan: „Bölcs dolog lenne?" Az őserejű emóciók pirulva rebbentek szét a hang dől. A Johnban lappangó barlanglakó visszamenekült a homályos múltba, ahonnan jött. Bizony, gondolta a huszadik századi John, nem lenne bölcs. Pat világosan tudtára adta azon a londoni estén, hogy csak a barátságát kínálja neki, és ő most valami távoli ős unszolásra, aki szégyellhetné magát, majdnem összezúzta a barátság finom kristályedényét. A háta borsódzott, hogy micsoda veszély fenyegette.

Olvasott ő erről különféle regényeket. E regényekben a lányok felszisszentek, és azt mondták: „Jaj, muszáj mindent elrontanod?" John úgy döntött, hogy nem ront el mindent. Óvatosan lépegetve ért a csónakház lépcsőjére szolgáló kiskapuhoz, és nagyívű mozdulattal kinyitotta.

- Vigyázz - mondta.
- Mire? - kérdezte Pat.
Johnnak úgy tűnt, kissé színtelen a hangja.
- Ez a lépcső elég meredek.
- Igen? - mondta Pat.

III

John belépett a lány után a csónakba, és megint elfogta az a kínzó érzés, hogy elpuskázott valamit, ami élete legcsodálatosabb estéjének ígérkezett. A lányok hangulata hullámzó. Pat most mintha komor és hűvös lett volna. Nem szólt egy szót sem, miközben John kilökte csónakot, és akkor is hallgatott, amikor csilingelő csobogással siklott már a vízen a csillagok és friss levegő világában, ahol minden mozdulatlan volt, és a fák így álltak az ég előterében, mintha kartonból vágták volna ki őket.
- Minden rendben? - kérdezte végül John.
- Istenien érzem magam, kösz. - Pat hangulatában újabb gyors váltás következett be. A hangja megint barátságos volt. Elhelyezkedett a párnákon. - Micsoda luxus. Emlékszel, hogy régen csak egy kákázóladikotok volt?
- Szép idők voltak - mondta vágyakozva John.
- Igen - mondta Pat.
Ismét szavukat szegte a nyári éj bűvölete. A csendet csak az apró hullámok locsogása és az evező ritmikus lemerülése és csobbanása törte meg. Azután száraz surrogással elrepült fölöttük egy denevér, és kinn a kis szigetnél, ahol madarak fészkeltek, valami nagy zajjal kiugrott a vízből. Pat felemelte a fejét.
- Csuka?
- Az lehetett.
Pat felült és előrehajolt.
- Hogy élvezné apa - mondta. - Majd meghal a vágytól, hogy újra idejárhasson csukázni. Valaki tényleg intézkedhetne, Johnnie, hogy hagyják abba ezt a képtelen torzsalkodást. Akkora hülyeség az

egész. Tudom, hogy apát le se lehetne vakarni Mr. Carmodyról, ha az megtenné a kezdőlépést. Végül is elég csúnyán viselkedett. Legalább bocsánatot kérhetne.

John egy darabig nem felelt. Arra gondolt, hogy aki bocsánatkérésre akarná rábírni a nagybátyját, igencsak kemény fába vágná a fejszét. Rudge földesurára enyhe szó az, hogy makacs. Előtte még a disznók is meghajolnak, az öszvérek pedig leckét vehetnének tőle.

- Lester bácsi különös ember.
- De rád talán hallgatna.
- Talán - mondta kétkedve John.
- Megpróbálnád? Megmondanád neki, hogy apa csak annyit akar, hogy ismerje be a vétkét? Igazán nem nagy kérés egy olyan emberhez, aki kis híján meggyűlölt valakit.
- Megpróbálom.

- Hugo szerint Mr. Carmody megkergült, de annyira nem kergülhetett meg, hogy ne lássa be, apa joggal haragszik, amiért derékon kapta, és pajzsként használta őt a dinamitrobbanás ellen.
- Szerintem Hugo is megkergült - mondta John. - múlt éjjel körbe-körbe rohangált a kertben, és fákba csapkodta a fejét. Azt állította, hogy betörőt hajkurász.
Pat azonban nem hagyta, hogy Hugo elmegyengeégével eltérítsék a tárgytól.
- Megteszel minden tőled telhetőt, Johnnie? Ne legyints rá, mintha nem számítana. Én mondom neked, már nem bírom tovább. Apa a minap rajtakapott, amint Hugóval beszélgettem, és úgy viselkedett, mint valami haragvó isten egy giccses amerikai filmben. Még szerencse, hogy nem volt hó, mert abba kergette volna ki megtévedt leányát. Ha sejtené, hogy itt vagyok, habzana a szája. Kijelentette, hogy nem állhatok szóba se veled, se Hugóval, se Mr. Carmodyval, se Emilyvel - nem mintha az az aljas dög érdekelne -, se ökrötökkel, se szamaratokkal, se semmitekkel. Az egész kastélyt elátkozta. És az átok olyan átfogó, hogy a családtól az éléskamra egeréig mindenre kiterjed, és énnekem elegem van ebből. Ez a hely mindig olyan volt számomra, mint egy második otthon, téged pedig... John kezében megállt a levegőbe emelt evező.
- ... téged pedig mindig testvéremnek tekintettelek...
John elkeseredetten vágta bele a vízbe az evezőt.
- ... és ha apa azt hiszi, nekem mindegy, hogy átjöhetek-e hozzátok vagy sem, hát nagyon téved. A legtöbb mai lány egész egyszerűen kinevetné, de én képtelen vagyok rá. Nem is annyira a haragja zavarna, hanem a tudat, hogy iszonyúan megbántottam azzal, hogy az ellenséggel fraternizálok. Így hát titkon kell átlopakodnom, pedig ha valamit utálok az életben, az a lopakodás. Ezért kérlek, Johnnie, hogy beszélj azzal a disznó nagybátyáddal. Úgy, mintha anyja helyett anyja lennél.
- Pat - mondta lelkesülten John -, nem tudom, hogy lehet ezt megcsinálni, de ha meg lehet, én megcsinálom.

- Ez az! Milyen vicces alak vagy te, Johnnie! Általában iszonyúan lassú vagy, de ha belefogsz valamibe, azt hiszem, azt többnyire véghez is viszed.
- Lassú? - mondta John megbántva. - Hogy érted azt, hogy lassú?
- Miért, szerinted nem vagy lassú?
- Milyen értelemben?
- Hát, csak úgy. Lassú.

Hiába ragyogtak elszántan a csillagok, nagyon sötét volt, és John nem láthatta Pat arcát; de az volt a benyomása, ha látná, kiderülne, hogy a régi, jól ismert gúnyos mosoly látszik az ajkán. És noha a múltban rendszerint jámboran és bocsánatkérőn hódolt be ennek a mosolynak, most valahogy őrjöngő dühvel töltötte el. Vérszomjasat lökött az evezőn, mire a csónak előrelódult.
- Ne hajtsd ilyen gyorsan - mondta Pat.
- Azt hittem, lassú vagyok - vágta rá John, visszaesve az iskoláskori civakodások tónusába.

Pat halkan kuncogott a sötétben.

- Csak nem bántottalak meg, Johnnie? Bocsánatot kérek. Nem vagy lassú. Inkább a józanság a ludas a dologban.

A józanság! John abbahagyta az evezést. A feje búbjától a lába ujjáig bizsergett, és ráadásul alig kapott levegőt.
- Hogy érted, hogy a józanság?
- Hát csak úgy. Nem tudom megmagyarázni.

A józanság! John csak ült a sötétben, és hiábavalóan kutatta a lány arcát. Vízipatkány úszott el mellettük, legyezőforma csíkot húzva a vízen. A csillagok lekacsintottak rá. A kis szigeten madár motozott a nád közt. A józanság! Arra utalt Pat...? Úgy értette...? Azt sugallta... ?

John magához tért, és beledöfte az evezőt a vízbe. Dehogy. Dehogy. És dehogy. Abban a kis közjátékban ott az ösvényen ő pontosan úgy viselkedett, ahogy kell. Ha úgy viselkedett volna, ahogy nem szabad, ha úgy viselkedett volna, ahogy az a kovakő baltás, medvebőrös kőkorszaki John akarta, akkor megbocsáthatatlanul viselkedett volna. Egy hangos szisszenés és a „Muszáj mindent elrontanod?" - ez lett volna az eredmény, ha megfogadja a faragatlan ős tanácsát, aki a

maga korában lehetett akár a jó társaság kedvence is, de a modern civilizáció finomságai nyilván felfoghatatlanok a számára.

Fölösleges szorgalommal kezelte az evezőt, újabb megrovást idézve a fejére utasától.

- Ne rohanj így. Vagy azt akarod értésemre adni, hogy szeretnéd, ha minél hamarabb vége lenne ennek az egésznek, és mehetnél végre lefeküdni?

- Nem - nyögte ki John.

- Megjegyzem, nekem is ideje lefeküdnöm. Tudod mit? Vigyél ki a Skirme-re, le a hídig, és ott tegyél ki. Vagy ez túl nagy program? Biztosan fáradt vagy.

John kétszáz mérföldet vezetett aznap, de ilyen frissnek még sosem érezte magát. Szíve szerint örökétig evezett volna.

- Rendben - mondta.

- Akkor rajta - mondta Pat. - De lassan. Élvezni akarom. Nem akarok elzúgni a látnivalók mellett. Messze még a Kísértetzug?

- Mindjárt ott vagyunk.

- Akkor csak nyugisan.

Az eredeti vizesárok keskeny vízszalag volt, ami körbefutotta a kastélyt. Az első Carmody ásatta még abban az időben, amikor a háztulajdonosok sportot űztek abból, hogy a látogatók dolgát megnehezítsék. A béke későbbi országos elterjedésével az eredeti célt elfelejtették, és a leszármazottak kiszélesítették az árkot, hozzáadtak, bíbelődtek vele, apró szigetekkel hintették meg, és minden igyekezetükkel azon voltak, hogy amolyan dísztóvá alakítsák. Azon a helyen ért véget, ahol egy csomó fekete tiszafa állt ijesztő sort - azon a helyen, amelyet Pat még kislány korában Kísértetzugnak nevezett el; ám ha az ember halálmegvető bátorsággal odáig ért, egy keskeny csatornára lelt. Ezen átvergődve pedig kanyargós patak fogadta, amely rétek mellett és hidak alatt igyekezett a Skirme felső folyása felé.

- Hány éves is voltál, Johnnie, amikor először mertél egy szál egyedül, éjszaka elevezni a Kísértetzug mellett?

- Tizenhat.

- Nem létezik.
- A tizenhatodik születésnapomon történt.

Pat kinyújtotta a kezét, és az ágak hozzáértek az ujjaihoz.

- Én most se merném megtenni - jelentette ki. - Biztosra veszem, hogy egy szőrös, csontos kar csapna le a tiszafák közül, és megragadna. Látok is valami csontos karszerűt a hátad mögött, Johnnie. Mitől voltál ilyen hős pont azon a napon?
- Fogadtál velem, hogy nem lesz hozzá bátorságom, nem emlékszel?
- Nem. Tényleg?
- Úgyse mered megtenni, úgyse mered megtenni. Ezt hajtogattad.
- És te megtetted? Látod, milyen sokat köszönhetsz nekem? Jóságos ég! Olyan furcsa elgondolni, hogy kölyökkorunkban is itt csónakáztunk ezen a vízen, és azóta megöregedtünk, elfáradtunk, egészen megváltoztunk, de a víz, az ugyanaz.
- Én nem változtam meg.
- Igenis megváltoztál.
- Mért mondod, hogy megváltoztam?
- Nem is tudom.

John abbahagyta az evezést. A végére akart járni ennek a dolognak.

- Mért állítod azt, hogy megváltoztam?
- Azok a fehér valamik ott a fák közt biztosan ludak.

Johnt nem érdekelték a ludak.

- Én egyáltalán nem változtam meg - mondta. - Én... - Abbahagyta. Már-már kimondta, hogy akkor is szerette Patet, és most is szereti Patet - amivel, döbbent rá, mindent elrontott volna. - Én ugyanolyan vagyok - fejezte be sután.
- Akkor miért nem hancúrozol velem a réten, mint kölyökkorodban? Itthon vagy már napok óta, és csak ma este látlak először. Ezért is egy mérföldet kellett gyalogolnom, és kavicsokat kellett hajigálnom az ablakodra. Azelőtt jóformán a küszöbömön éltél. Azt hiszed, én élvezem, hogy így elhanyagolnak?

John főbe volt kólintva. Ebben a megvilágításban a tények valóban egy kérges szívű, érzéketlen Johnt sejtettek. Miközben ő végig azt képzelte, hogy tapintatosan, illendően és elismerésre méltóan

viselkedik. John becsületkódexében annak a férfinak, aki közölte egy lánnyal, hogy szereti, ám a lány arról informálta, hogy ő pedig nem, az a dolga, hogy felszívódjon, bekússzon a háttérbe, kilépjen a lány életéből, és az időre bízza, hogy kitörölje a durva arcátlanság emlékét. Hisz az Afrikában kilőtt nagyvadaknak legalább a fele nem e hagyománynak köszönheti-e időnap előtti elmúlását?

- Én nem tudtam, hogy...
- Mit nem tudtál?
- Hogy látni akarsz.
- Persze hogy látni akarlak. Ide figyelj, Johnnie. Mit csinálsz holnap?
- Semmi különöset.
- Akkor hozd ki a garázsból azt a vén csotrogányt, gyere el értem, és csapunk egy nagy pikniket, mint a régi szép időkben. Apának ebédmeghívása van. Jöhetnél, mondjuk, egykor. Egy óra alatt kiérünk Wenlock Edge-be. Olyan pompás lesz, ha marad ez a jó idő. Mit szólsz hozzá?

John egy darabig semmit sem szólt hozzá. Képtelen volt az érzéseit szavakba önteni. Előrelódította a csónakot, és a Skirme azzal a lassú, komoly, álmos udvariassággal fogadta, amely a józan ítéletű emberek szemében a világ legvonzóbb folyójává teszi.

- Eljössz?
- Még hogy el-e!
- Remek. Príma. Egykor várlak.

A Skirme, miközben a csónak körül fodrozódott, halkan kuncogott magában. Jóságos és megfontolt folyó volt, gyakran kuncogott magában, akár egy öregúr, aki szeret boldog fiatalokat látni.

- Micsoda piknikeket rendeztünk mi hajdanán - ábrándozott Pat.
- Az - mondta John.
- Bár hogy mi örömödet lelted egy ilyen kibírhatatlan, parancsolgató, kötekedő, csúfolódó libában, csak a Jóisten tudja.
- Nem volt rossz - mondta John.

Az árnyékok közül kibontakozott az öreghíd. John a parthoz irányította a csónakot, s az úgy súrlódott a nádszálakhoz, mintha tündértrombiták muzsikáltak volna.

Pat kiugrott, és lehajolt Johnhoz.
- Most már nem vagyok olyan szörnyeteg, Johnnie - suttogta. - Erre magad is rájössz majd egy nap, ha lesz hozzá türelmed. Jó éjt, drága Johnnie. A holnapról el ne felejtkezz.

Azzal tovatűnt a sötétben, és John, eleresztve a parti fűcsomót, úgy rezzent össze, mint akit áramütés ért, a csónak pedig azonmód kisiklott vele a víz közepére. A feje búbjától a lába körméig bizsergett. Más, mint káprázat, nem lehetett, de egy pillanatra határozottan az volt a benyomása, hogy Pat megcsókolta.
- Pat! - kiáltotta fuldokolva.

Az éjből nem jött válasz - csak a Skirme kuncogott álmosan, miközben tovább evickélt, hogy beszámoljon a dologról öreg barátjának, a Severnnek.
- Pat!

John vadul a vízbe döfte az evezőt, mire a Skirme abbahagyta a kuncogást, és két ijedt hörgést hallatott, így tiltakozva a durva erőszak ellen. A csónak orra a partnak ütődött, és John kiugrott belőle. Állt, fülelt. De semmit sem hallott. Csend ereszkedett az üres világra.

Halk hangocska ütötte meg a fülét a sötétben. Csak a Skirme kuncogott megint.

KILENCEDIK FEJEZET

KÁBÍTÓSZER

I

John későn ébredt másnap, s az álom és ébrenlét közti pillanatban valami halvány, ám rendkívüli boldogságérzete támadt. Valami okból, amit hamarjában nem tudott volna kihüvelyezni, a világ minden lehető világok legjobbikává vált. Azután eszébe jutott, és diadalordítással ugrott ki az ágyból.

Emily, aki a kosarában hevert összegömbölyödve, és az olyan kutya benyomását keltette, aki a tejesemberrel egy időben ért haza, álmosan felemelte a fejét. Máskor már sürgölődött volna, segédkezve Johnnak a mosdásban és öltözködésben, de ma reggel nem volt hozzá ereje. Még ahhoz is fáradt volt, hogy beszámoljon arról az emberről, akit az éjjel a kertben látott. Szusszantott kettőt, és visszahanyatlott párnáira.

John felöltözött és lement, s rájött, hogy néhány órát máris elszalasztott a világtörténelem legpompásabb reggeléből. Az istállóudvarra zuhogott a napfény; a cédrusok ágai közt halk szellők susogtak; habos felhőcskék úsztak kék óceánban; és a gazdasági épületek felől nyugtató hatású baromfikárpálás hallatszott. John boldogsága egyetemleges jóérzéssé dagadt minden teremtett lény iránt. Ránézett a madarakra, és nagyon meg volt velük elégedve; a napfényben döngő rovarok első osztályú rovaroknak tetszettek; testvéri érzéseket táplált még egy darázs iránt is, mely az arca körül röpködött, és amikor a Dex-Mayo átgördült a vizesárok hídján, és Bolt, behúzva a féket, megállt mellette, John arra gondolt, hogy tetszetősebb sofőrt még sohasem látott.

- Jó reggelt, Bolt - mondta John túlcsorduló szívélyességgel.
- Jó reggelt, uram.
- Hol járt ilyen korán?
- Mr. Carmody küldött át Worcesterbe, uram, hogy tegyek be egy táskát a Shrub Hill-i csomagmegőrzőbe. Ha úgyis bemegy a házba, John úrfi, átadná neki a cédulát?

John el volt ragadtatva. Apró szívességet kért tőle a sofőr, és ő azt kívánta, bárcsak valami komolyabbat tehetne érte. De egy ilyen reggelen még az apró szívességek is örömteliek. Átvette és zsebre vágta a cédulát.

- Hogy van, Bolt?
- Köszönöm, jól, uram.
- És hogy van Mrs. Bolt?
- Ő is jól van, John úrfi.
- Hát a gyerek?

- A gyerek is jól van.
- És a kutya?
- A kutya is jól van, uram.
- Nagyszerű - mondta John. - Remek. Pompás. Kapitális. Nagyon örülök.

Sugárzó, vidám és jólelkű mosolyt villantva a sofőrre, a kastély felé indult. Mert bármilyen derűs a szív, az emberben lakozó állat reggelit kíván, és noha John úgyszólván jókedélyből állt ma reggel, arra gondolt, hogy egypár tojás meg egy bögre kávé azért elkelne. Az ajtóhoz érve eszébe jutott, hogy Mrs. Boltnak van egy kanárija is, ami felől elfelejtett érdeklődni, de azután rájött, hogy az alkalmas pillanat elszállt. talán majd máskor. Kinyitotta a hátsó ajtót, és bement a nappaliba, ahol bőviben a tojás és mindig terem kávé. Mentében megcsiklandozta egy arra haladó macska füle tövét, és rácsicsergett.

A nappali üres volt, és bizonyos jelek arra mutattak, hogy a társaság többi tagja már reggelizett. John nem bánta. Bármekkora szeretetet érzett is ma a fajtája iránt, egyáltalán nem volt kifogása az egyedüllét ellen, egy férfi, aki gyönyörű időben Wenlock Edge-nél fog piknikezni a szeretett leánnyal, inkább elmélkedni óhajt, semmint társalogni.

Elődei oly gondosan bereggeliztek, hogy tüzetes vizsgálat után kiderült: a kávéskanna üres. Csengetett.

- Jó reggelt, Sturgis - köszöntötte derűsen a belépő komornyikot. - Hozna egy kis kávét?

Rudge Hall komornyikja, ez a hófehér hajú, kicsi ember már vagy húsz éve hervadozott Mr. Carmody szolgálatában. John, amióta az eszét tudta, ismerte Sturgist, és Sturgis mindig ugyanolyan volt - törékeny, tiszteletreméltó, jóságos és aszott. Hajszálra úgy festett, mint a Derék öreg a vándortruppok szomorújátékaiban.

- John úrfi! Azt hittem, Londonban van.
- Tegnap késő este visszajöttem. És örülök neki - Mentette ki elégedetten John. - Hogy van a reumája, Sturgis?
- Kínoz, John úrfi.

John elképedt. Lehetséges ez egy ilyen napon?
- Csak nem?
- De bizony, John úrfi. Alig aludtam valamit az éjjel.
- Kenje be magát valamivel, aztán feküdjön le, és pihenjen egyet. Hol kínozza a legjobban?
- A végtagjaimban, John úrfi. Éles szúrásokkal jelentkezik.
- Szörnyű. A kutyafáját, ez tényleg szörnyű. Talán a jó idő majd rendbe hozza.
- Remélem, John úrfi.
- Én is, én is - biztosította komolyan John. - Mondja, hol vannak a többiek?
- Hugo úrfi és a fiatalúr felment Londonba.
- Persze. El is felejtettem.
- Mr. Molloy és Miss Molloy az imént fejezte be a reggelit, most a kertben sétálnak.
- Á, igen. És a nagybátyám?
- Fenn van a képteremben a rendőrrel, John úrfi.
John elbámult.
- A micsodával?
- A rendőrrel, John úrfi, aki a betörés miatt jött.
- Betörés?!
- Nem hallotta, John úrfi, hogy betörésünk volt az éjjel?
A világ már csak ilyen: jóformán minden sarkon ott les ránk ólmosbottal a Végzet, és önfeledt jókedvünket sosem élvezhetjük sokáig. John egy-kettő visszatért a földre.
- Jóságos ég!
- Bizony, John úrfi. És ha volna számomra egy perce...
Johnt kínozni kezdte a lelkifurdalás. Úgy érezte magát, mint az őrszem, aki elaludt a posztján, és az ellenség elosont mellette az éjszakában.
- Azonnal fel kell mennem.
- Igenis, John úrfi. De ha válthatnék egy-két szót...
- Majd máskor, Sturgis.

Felrohant a képterembe. Mr. Carmody és Rudge egyetlen rendőre az ablaknál vizsgálgattak valamit, és John az alatt a néhány másodperc alatt, amíg észre nem vették, felmérhette a pusztítást. Több képkeret vásznától megfosztva, vakablakként meredt rá. Egy miniatúrákat tartalmazó üvegtárlót feltörtek és kifosztottak. Az Erzsébet kori sótartó, melyet maga a Szűz Királynő ajándékozott Amyas Carmodynak, nem volt a helyén.

- Atyavilág! - mondta John.

Mr. Carmody és társa megfordult.

- John! Azt hittem, Londonban vagy.

- Tegnap este visszajöttem.

- Látott vagy hallott valamit ezzel az üggyel kapcsolatban? - kérdezte a rendőr.

Mould közrendőr volt az egyik legbutább férfi Rudge-ban, a szemei mint két, lepedékkel benőtt barna pocsolya, mindazonáltal megpróbált átható tekintetet vetni Johnra.

- Nem.

- Miért?

- Mert nem voltam itt.

- Az előbb azt mondta, hogy itt volt - csapott le rá villámgyorsan Mould közrendőr.

- Nem voltam a kastély közelében - felelte türelmetlenül John. - Alighogy megérkeztem, kieveztem a vizesárokra.

- Tehát nem figyelt meg és nem látott semmit?

- Nem.

Mould közrendőr, aki szorgosan nyalogatta ceruzája Legyét, és másik kezében készen tartotta a jegyzőfüzetét, csalódottan vonult vissza.

- Mikor történt? - kérdezte John.

- Nem lehet tudni - felelte Mr. Carmody.

- A véletlenek szerencsétlen összjátéka folytán vacsora után a ház gyakorlatilag kiürült. Hugo és a barátja, mint tudod, tegnap délelőtt felutazott Londonba. Mr. Molloy és a leánya Birminghambe kocsizott, megnézni egy színdarabot. Nekem fájt a fejem, ezért korán

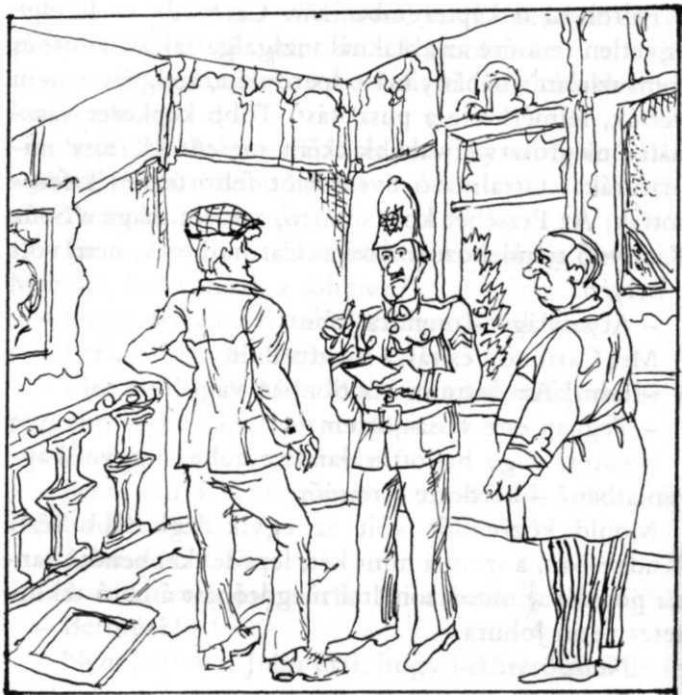

lefeküdtem. Az illető nyolc után bármikor behatolhatott észrevétlenül. Feltehetőleg nem sokkal éjfél előtt tört be.
- Hogyan?
- Minden bizonnyal ezen az ablakon, egy létra segítségével.
John észrevette, hogy az ablakból kivágták az üveget.
- Másik balszerencsés körülmény - folytatta Mr. Carmody -, hogy az ellopott tárgyak, noha roppant értékesek, kisméretűek. Az illető könnyedén elvihette őket. Kétségkívül mérföldekre vannak már, talán éppen Londonban.
- Biztosítva voltak ezek a holmik? - kérdezte Mould közrendőr.
- Igen. Az unokaöcsém épp azért ment tegnap Londonba, hogy nagyobb összegre biztosítsa őket. Elintézted a dolgot, John?

- Igen, el. - John szórakozottan válaszolt. Mint mindenki, aki friss betörés helyszínén találja magát, ő is nyomok után kutatott. - Nézzék csak!
- Mi az?
- Látták ezt?
- Persze hogy láttam - mondta Mr. Carmody.
- De én láttam meg először - mondta Mould közrendőr.
- A betörő megvághatta az ujját.
- Nekem is ez a véleményem - mondta Mould közrendőr.

A Mould-Carmody-John-féle összfelfedezés egy véres ujjnyom volt az ablakpárkányon, és mint oly sok minden ebben az életben, ez is fontosabbnak tűnt, mint amilyen valójában volt. John jelentős bizonyítéknak hitte, míg Mr. Carmody kiábrándítóan rá nem mutatott, hogy értékét nagyban csökkenti a tény, miszerint nem is olyan könnyű a kerek Angliában fellelni egy vágott ujjú illetőt.
- Értem - mondta John.

Mould közrendőr hozzátette, hogy ezt ő is azonnal átlátta.
- Nincs mit tenni - mondta rezignáltan Mr. Carmody -, telefonálnunk kell a worcesteri rendőrségre. Nem mintha ők sokra mennének az üggyel, de be kell tartanunk a formaságokat. Jöjjön, Mould.

Kimentek a szobából. Johnnak úgy rémlett, a rendőr zokon veszi, hogy a házigazda szerint nála nagyobb nyomozótehetségek is vannak a világon. John úgy látta, a bácsikája méltósággal viseli a csapást. Sokan elvesztették volna a fejüket, de Lester Carmody megőrizte higgadtságát. Becsülésre méltó önuralom, gondolta John.

Fel-alá mászkált a szobában, még jobb nyomok után kutatva. A kezdők legnagyobb problémája ilyen esetekben az, hogy oly nehéz megmondani, mi nyom és mi nem nyom. Nyilván nyomok hevernek szerte a szobában, szinte kiabálnak, hogy vegye észre őket. De hogy ismerné ő fel? Sherlock Holmes nyomot látott egy szalmaszáldarabkában, egy szivarhamufoszlányban is. Doktor Watson csak akkor figyelt fel rájuk, ha leporolták, az orra alá dugták és fölcímkézték őket. John kénytelen-kelletlen arra a

következtetésre jutott, hogy ő egy hamisítatlan Doktor Watson. Még egy Scotland Yard-i tuskó szintjét sem üti meg.

Arra rezzent fel tűnődéséből, hogy Sturgis áll mellette.

II

- Á, Sturgis - mondta John szórakozottan.

Nem örült különösebben a komornyiknak. Sturgis úgy nézett ki, mint aki dödrögni akar, márpedig aki épp elmélyülten gondolkodik, az nem szívesen lát dödrögő komornyikokat maga körül.

- Válthatnék önnel néhány szót, John úrfi?

John azt mondta, nem bánja, de nem is lelkesedett nagyon. Tisztelte Sturgis ősz fejét, de a szegény öreg romhalmaz elég alkalmatlan pillanatban akaszkodott rá.

- A reumám igen megkínzott az éjjel, John úrfi.

John rájött, micsoda szarvashibát követett el az iménti nyájaskodással. Akkor még, lévén, hogy mindenkit testvérének érzett e földtekén, mi sem tűnt természetesebbnek, sőt elkerülhetetlenebbnek, mint hogy behatóan érdeklődjék Sturgis reumája felől. Keservesen bánta már. Minden egyes agysejtjét a nyomkeresés bonyolult munkájára kellene ráállítania - őrjítő, hogy egy részüket kénytelen lesz most visszafüttyenteni, hogy holmi komornyikot hallgassanak, aki a dagadt izületeiről fog dödrögni. Hűvösen megkérdezte Sturgist, nem próbálkozott-e még a Keresztyén Tudománnyal.

- Sokáig nem tudtam elaludni, John úrfi.
- Olvastam az újságban, hogy a méhcsípés segít.
- A méhcsípés, uram?
- Azt mondják. Az ember jól összeszurkáltatja magát, és a fullánkban levő sav vagy micsoda kivonja a magában levő savat vagy micsodát.

Sturgis hallgatott egy sort, és John már attól félt, hogy megkéri, mutassa be őt egy alkalmatos méhnek a komornyiknak azonban semmi ilyesmi nem állt szándékában. Aki most jelen volt a

képteremben, az Sturgis, a Rudge Hallért aggódó régi bútordarab volt, nem Sturgis, a végtagjaiban éles fájdalmakat érző szenvedő.
- Igazán kedves, John úrfi, de én a betörésről szeretnék szót váltani önnel.
Ez már más. John megenyhült.
- Rejtélyes egy ügy, Sturgis. Az illető nyilván az ablakon mászott be, és arra is szelelt el.
- Nem, John úrfi. Éppen erről akartam szót váltan önnel. A főlépcsőn távozott.
- Micsoda? Honnét tudja?
- Láttam, John úrfi.
- Látta?
- Igen, John úrfi. Mivelhogy a reumámtól nem tudtam elaludni.

A lelkifurdalás, amely akkor támadta meg Johnt, midőn a betörésnek hírét vette, semmi volt ahhoz képest, ami most kezdte gyötörni. Mivel ennek a derék öregúrnak enyhén bárgyú öszvérképe van, és beszéd közben béget, mint a birka, ő leírta mint vén dödrögőt. Holott pompás öreglegény ez, aki igazán nem tehet róla, hogy ilyen az arca, és azért sem okolható, hogy a kor kikezdte a hangszálait. Valóságos *deus ex machina,* azért szállt alá az égből, hogy segítsen a végére járnia ennek a gyalázatnak. Nincs írott emlék arról, hogy egy komornyiknak valaha is megsimogatták volna a buksiját, de John ebben a pillanatban közel állt hozzá, hogy megtegye.
- Szóval látta?
- Igen, John úrfi.
- Hogy nézett ki?
- Azt nem tudnám megmondani, John úrfi.
- Hogyhogy?
- Mert igazából nem láttam.
- De hisz azt mondta, hogy látta.
- Igen, John úrfi, de csak úgyszólván.

John friss keletű szívélyessége alábbhagyott. Mégiscsak igaza volt. Vén dödrögő ez, nem egyéb.

- Mi az, hogy úgyszólván?
- Hát az úgy történt, John úrfi...
- Tudja, mit? - mondta John. - Mesélje el az egészet az elejétől.

Sturgis az ajtóra sandított. Halkan kezdett beszélni, s ezzel olyan benyomást keltett, mint amikor egy birka vattával a szájában béget.

- Az éjjel nem hagyott aludni a reumám, John úrfi, és a végén már úgy gyötört, hogy nem bírtam tovább. Csak feküdtem az ágyban és tépelődtem, és hosszadalmas tépelődés után eszembe jutott, mit mondott egyszer Hugo úrfi, amikor volt olyan kedves, és az én kis nyavalyám felől érdeklődött. Azt mondta, egy pohár hígítatlan whisky nagyban enyhíti a fájdalmat.

John bólintott. A történet eddig az igazság magvát rejtette. Hugo egy pohár hígítatlan whiskyt javall mindenféle bajra, a reumától a szerelmi csalódásig.

- Arra gondoltam hát, hogy tekintve a körülményeket, Mr. Carmody nem haragudna meg, ha kipróbálnám a módszert. Leszálltam az ágyról, felvettem a nagykabátomat, és éppen a lépcső tetejére értem, mert az volt a szándékom, hogy az ebédlőben található italszekrényt keresem fel, amikor zajt hallottam.
- Miféle zajt?
- Prüszkölést, John úrfi. Mintha valaki eltüsszentette volna magát.
- Igen? És?
- Megrezzentem.
- Megrezzent. Aztán?
- Ott maradtam a lépcső tetején. Jelentős ideig maradtam a lépcső tetején. Majd odaóvakodtam a képterem ajtajához.
- Értem. És?
- Ugyanis a prüszkölés mintha onnan jött volna. Azután újabb tüsszentést hallottam. Két vagy három tüsszentést, John úrfi. Mintha az, aki benn van, csúnyán megfázott volna. Azután lépteket hallottam az ajtó felé közeledni.
- Ekkor mit csinált? .
- Visszamentem a lépcső tetejére, uram. Ha valaki félórával azelőtt közli velem, hogy olyan sebesen tudok haladni, nem hittem volna el.

És akkor kilépett az ajtón egy ember egy táskával. Zseblámpa volt nála. Lement a lépcsőn, de az arcát csak akkor pillantottam meg, amikor már az aljánál járt.
- De megpillantotta.
- Igen, John úrfi, de csak éppen hogy. És megrezzentem.
- Miért? Olyasvalaki volt, akit ismer?
A komornyik újfent lehalkította a hangját.
- Meg mertem volna esküdni, John úrfi, hogy doktor Twist az, aki a minap járt itt látogatóban.
- Doktor Twist!
- Igen, John úrfi. A rendőrnek nem árultam el, és nem is árulom el senkinek önön kívül, hiszen csak úgyszólván láttam, megesküdni nem mernék rá, mert még beperelne rágalmazásért. Hát ezért nem említettem Mr. Mouldnak, amikor az imént kikérdezett. Azt mondtam, nem hallottam semmit, mert ágyban voltam. Ugyanis, eltekintve a rágalmazási pertől, meg hogy megesküdni nem mernék rá, azt sem tudhattam, hogyan fogadná Mr. Carmody, hogy az italszekrényhez tartottam, bármekkorák is voltak a fájdalmaim. Lekötelezne, ha ön sem említené neki, John úrfi.
- Nem fogom.
- Köszönöm, uram.
- Át kell gondolnom ezt az egészet, Sturgis.
- Igenis, John úrfi.
- Nagyon helyesen tette, hogy elmondta nekem.
- Köszönöm, John úrfi. Lejön reggelizni, uram?
John elhessegette ezt a materialista javaslatot.
- Nem. Gondolkodni akarok.
- Igenis, John úrfi.

Magára maradva, John odaballagott az ablakhoz, és tűnődve nézett ki rajta. Agya oly sebesen és világosan működött, hogy azt a legprofesszionálisabb detektív is megirigyelhette volna. Most első ízben azóta, hogy Hugo unokatestvére felment hozzá megreparáltatni a fejét, úgy érezte, lehet valami a fiatalember összefüggéstelen meséjében. Ha hozzácsapta, amit Sturgis az imént

előadott, Hugo különös története a kastélyba behatoló doktor Twistről jelentőségre tett szert.

Mert nézzük csak ezt a Twistet. Végül is kicsoda ő? Ki tudja, honnan jött Worcestershire-be, hogy beindítsa azt az állítólagos egészségfarmot? És mi van, ha az egészségfarm merő álca? Hiszen köztudott, hogy a tudományos bűnözők mindig tiszteletreméltó fedőfoglalkozással álcázzák gyalázatos szándékaikat...

John látóterébe ekkor lépett be Mr. Thomas G. Molloy, aki ráérősen sétálgatott csinos leányával a vizesárok partján. Johnnak úgy rémlett, a sors keze van ebben. Hisz éppen egy ilyen éles eszű, józan ítéletű világfival szerette volna megvitatni a gyanúját. Ki lenne erre alkalmasabb Mr. Molloynál? Mágneses egyénisége rég a bűvkörébe vonta Johnt, a roppant intelligenciájáról nem is beszélve. Thomas G. Molloynak bátran kiöntheti a szívét.

John kisietett a szobából, és lerohant a lépcsőn.

III

Mr. Molloy még akkor is a vizesárok partján sétált, amikor John odaért hozzá. Szokásos közvetlenségével fogadta a fiatalembert. Szappan, akárcsak John félórával ezelőtt, szeretetet érzett az egész emberiség iránt.

- Lám, lám, lám! - mondta Szappan. - Tehát visszajött? Kellemes volt Londonban?
- Igen, köszönöm. Szeretnék...
- Hallotta, mi történt az éjjel?
- Igen. Éppen arról...
- Az életben nem kavart még így föl semmi mondta Mr. Molloy. - A balsors úgy hozta, hogy Dolly és én átmentünk vacsora után Birminghambe, megnézni egy revüt, és a távollétünkben esett meg a gyalázat. Megkockáztatom - folytatta Mr. Molloy, és ádáz tónus vegyült a hangjába -, hogy ha én jelen vagyok, semmi ilyesmi nem történhetik. A hallásom kitűnő, és a pisztolyom sohasem hibáz, Mr.

Carroll - sohasem, efelől biztosíthatom. Nagyon ravasz legyen az a betörő, aki engem kicselez.
- Az fix - mondta Dolly. - A fenébe is! Milyen kár. És az az alak nem hagyott semmiféle nyomot, igaz?
- Egy ujjlenyomatot - talán hüvelyknyomatot - az ablakpárkányon, szivi. Semmi többet. Márpedig azzal nem sokra megyünk. Az ember nem terelheti össze Anglia egész lakosságát, hogy hadd lám a hüvelykujjatokat.
- És ezen kívül egy árva nyom se. Szörnyű! Elejétől a végéig egy árva lélek se látta azt az alakot.
- De látta - mondta John. - Épp erről akarok önökkel beszélni. Az egyik inas zajt hallott, előjött, és látta az illetőt lemenni a lépcsőn.

Ha eddig nem sikerült volna magára vonnia hallgatósága osztatlan figyelmét, most sikerült. Miss Molloy kimeresztette a szemét, Mr. Molloynak pedig oly határtalan volt az öröme és megkönnyebbülése, hogy valósággal hátratántorodott.
- Látta? - kiáltott fel Miss Molloy.
- Lá-lá-látta? - visszhangozta az apja, alig bírva megszólalni a boldogságtól.
- Igen. Nem ismernek véletlenül egy Twist nevű embert?
- Twist? - mondta Mr. Molloy, akinek még mindig nehezére esett a beszéd, összeráncolta a homlokát. - Twist? Ismerek én egy Twist nevű embert, szivi?
- Valami rémlik - mondta Miss Molloy.
- Egy Egészségre Fel nevű helyet igazgat innen húszmérföldnyire. A nagybátyám is töltött nála két hetet. Regenerálódni járnak oda az emberek - amolyan egészségfarm, ahogy önök hívnák.
- Hát persze. Mr. Carmody emlegette is az ő Twist barátját, most már emlékszem. De...
- A minap itt volt - a nagybátyámat kereste fel -, ez az inas látta, és meg van róla győződve, hogy ő a betörő.
- Elég valószínűtlen, nem? - Mr. Molloy még most is nehezen kapott levegőt. - Elég csekély a valószínűsége, nem? Ez a Twist, ahogy maga

mondja, a bácsikája személyes jó barátja. Hát akkor miért... Azonkívül ha virágzó üzlete van...

Johnt azonban nem lehetett felszínes indokokkal eltéríteni. Doktor Watson nehezen fog bele a dolgokba, de ha egyszer belefog, kitartó, mint egy véreb.

- Én is gondoltam erre. Bevallom, először furcsának tűnt. De ha a mélyére tekintünk, látnunk kell, hogy egy betörő, aki ezen a környéken akar tevékenykedni, először is valami vállalkozásba kezd, hogy elterelje a gyanút.

Mr. Molloy a fejét rázta.

- Szerintem ez légből kapott...

Johnnak önnön ítéletébe vetett hite megingott.

- Hát - mondta csökönyösen -, ez az inas mindenesetre felismerte Twistet, és azzal nem árthatok az ügynek, ha átmegyek, és jól szemügyre veszem. Van is rá ürügyem. A nagybátyámnak nézeteltérése támadt vele a számla körül, úgyhogy azt fogom mondani, a számlát jöttem megbeszélni.

- Igen - nyelt egy nagyot Mr. Molloy. - De...

- Hát persze - mondta hirtelen megelevenedve Miss Molloy. - Okos kifogás. Valami ürügy kell, ha nem akarja, hogy ez a Twist nevű figura gyanút fogjon.

- Pontosan - mondta John.

Helyeslésfélével nézett a lányra.

- És van itt még valami - folytatta Miss Molloy, belemelegedve a témába. - Ne feledjük, hogy ez a madár, ha tényleg ő tört be ide, megvágta az ujját. Ha ez a Twist ragtapasszal járkál, az már egyenesen bizonyíték.

John helyeslése nőttön-nőtt.

- Pompás ötlet - mondta. - Én magam azt akartam ellenőrizni, nem náthás-e véletlenül ez a Twist.

- Ná-ná-ná... ? - mondta Mr. Molloy.

- Igen. Tudják, a betörő náthás volt. Állandóan prüszkölt, mint az informátoromtól hallom.

- Óriási! - kiáltotta vidáman Miss Molloy. - Ha ez az alak tényleg megvágta az ujját, *és* náthás is, gyerekjáték az egész. Akkor már csak az álszakállt kell letépni róla, és a szemébe vágni, hogy „Bottalütő vagyok, a detektív!". Tudja, mit? Máris hozza ki a garázsból a kétülésesét, és ugorjunk át az Egészségre Felbe. Ha én is magával megyek, nem fog gyanút, érti. Azt mondjuk majd neki, hogy a bátyám iszik, mint a kefekötő, és szeretném elrekkenteni egy időre, ahol nem fér a piához. Biztos vagyok benne, hogy jó nyomon jár. Egymillióba lefogadnám, hogy ez a Twist a mi emberünk. Hozza csak ki a kocsit, Mr. Carroll, és indulhatunk is.

John eltűnődött. Hiába tört ki rajta a vadászösztön, nem feledhette, hogy a mai napja más és sokkal magasabb rendű dolgokra foglalt, mint az Egészségre Félbeli rejtélyes doktor Twist leleplezése.

- Háromnegyed egyre vissza kell érnem - mondta.
- Miért?
- Muszáj.
- Nem gond. Nem akarunk a fickónál víkendezni. Épp csak egy pillantást vetünk rá, aztán jövünk is vissza, és az ügyet átadjuk a rendőrségnek. Húsz mérföld az út, úgyhogy még tizenkettő előtt visszaérünk.
- Hát persze - mondta John. - Tökéletesen igaza van. Egy perc és hozom a kocsit.

Elsietett. Most már határozottan kedvező véleményt táplált Miss Molloy felől. Nem az a fajta lány ugyan, akit ő kedvelni szokott, nem az a fajta, akit meghívna a kastélyba, de kétségtelenül vannak jó tulajdonságai. Az intelligenciája például igen magas fokú. Szappan Molloynak azonban épp e felől az intelligencia felől támadtak pillanatnyilag súlyos kétségei. Szeme kidülledt, és fojtott hang tört elő a torkából.

- Semmi baj, te rakás szerencsétlenség - mondta Dolly, rendületlen nyugalommal nézve a férfi döbbent arcába.

Szappan végre meglelte a hangját.

- Semmi baj? Azt mondod, semmi baj? Hiszen ez az egész...

- Hallgass már! - szólt rá türelmetlenül Dolly. - Gondolkodj egy kicsit. Így is, úgy is átment volna Csimpihez, nem? Nem akadályozhattuk volna meg semmiképpen. Akkor is észrevette volna, hogy Csimpi megvágta az ujját, ha én nem mondom. Viszont így elhitetem vele, hogy tiszta a szándékom, és együtt akarok működni.
- És annak mi értelme?
- Majd megtudod. De most ügess be a házba, és hozd ki a kábítószert. Szaporán.

Mint amikor esős-viharos napon apró kékség villan elő a felhők közül, e mágikus szóra, hogy „kábítószer", Mr. Molloy komor arcán reménysugár derengett fel.
- Ne izgulj, Szappan. Kézben tartom a dolgokat. Amint elmegyünk, vesd rá magad a telefonra, és közöld Csimpivel, hogy úton vagyunk hozzá. Mondd meg neki, hogy viszem a kábszert, és alkalmas pillanatban a kezébe fogom csúsztatni. Készítsen elő innivalót, és gondja legyen rá, hogy ez a madár belekóstoljon.
- Értelek már, kicsim! - Mr. Molloyt az az ájult hódolat kerítette hatalmába, amelyet Napóleon valamely alacsony rendű híve érezhetett, amikor a nagy vezér egy jövendő hadjáratot körvonalazott; mindazonáltal némi kétely is furdalta. Mindig is nagyra becsülte felesége széles, szinte határtalan látókörét, de tudta, hogy ifjonti lelkesedésében néha hajlamos elfeledkezni a részletekről. - De kicsim - mondta -, bölcs dolog ez? Nem vagyunk Chicagóban. Ha elkábítod is ezt az alakot, elég hamar magához fog térni, nem igaz? Nem fog akkor szörnyű patáliát csapni?
- Erre is gondoltam. Nem tudom, miféle személyzetet tart Csimpi, de biztos vannak segédei. Mondd meg, hogy szóljon nekik, hogy egy ifjú hölgy érkezik hamarosan a bátyjával, akit el kell altatni és be kell zárni valahová, nehogy kárt tegyen a körülötte lévőkben. Mi pedig közben megcsapjuk a cuccot, és elszelelünk. Gyors cselekvésre van szükség, Szappan. Még ma meg kell lépnünk. Úgyhogy el ne csavarogj nékem virágot szedni a réten, vagy valami ilyesmi, légy telefonközelben, mert hívni foglak. Világos?

- Szivi - mondta hévvel Mr. Molloy -, mindig is állítottam, hogy te vagy a cég esze, és mindig is állítani fogom. Nekem az életben nem jutott volna eszembe ez a megoldás.

IV

Körülbelül egy óra múlva Flannery kiképző őrmester, aki az Egészségre Fel kertjében üldögélt egy árnyas szilfa alatt, feltekintett a regényből, mellyel lelkiismeretes elméjét nyugtatta, és ráébredt, hogy az Ifjúság és Szépség tisztelte meg őt jelenlétével. Egy lány sétált feléje a gyepen, aki, erről tapasztalt szemének egyetlen pillantása meggyőzte, nemének abba a kis létszámú kategóriájába esett, amely a „helyre" szóval illethető. Karcsú alakjára barackszínű ruha tapadt, és fénylő mogyoróbarna szeme, amikor elég közel ért, visszhangzó húrt pendített meg az őrmester érző kebelében. Könnyed eleganciával ugrott fel székéből, szalutált, majd keze a viaszkozott bajusz nyugati szárnyán állapodott meg.

- Szép napunk van, kisasszony! - ordította.

Flannery kiképző őrmesternek úgy tetszett, a lány olyan tekintettel méregeti, mint akinek a legszebb álma vált valóra, és elfogta az izgalom. Úgy érezte, merőben valószínűtlen, hogy a hölgy valami nagy lovagi szolgálatot kér tőle, ám ha igen, ő vigyázzba vágja magát, és teljes katonássággal megteszi tüstént. Flannery őrmester Dolly-párti volt találkozásuk első pillanatától.

- Ön doktor Twist egyik segédje? - kérdezte Dolly.

- Az egyetlen segédje, kisasszony. Flannery kiképző őrmester, szolgálatára.

- Á! Szóval maga felügyel itt a betegekre?
- Úgy van, kisasszony.
- Akkor az én szegény bátyámat is maga fogja gondjaiba venni? - Aprót sóhajtott, és fájdalmas kifejezés költözött mogyoróbarna szemébe.
- A bátyját, kisasszony? Ön az a hölgy...?
- Említette doktor Twist a bátyámat?
- Igen, kisasszony. Az a fickó, aki...

Kétségbeesetten elhallgatott. Csak egy paraszthajszál választotta el attól, hogy ennek az isteni lénynek a jelenlétében ezt az undorító kifejezést használja: „tintázni szokott".

- Igen - mondta Dolly. - Látom, tud róla.
- Én csak annyit tudok, kisasszony - mondta Flannery kiképző őrmester -, hogy a doktor az imént beszólított a századirodába, és azt mondta, egy fiatal hölgyet vár a bátyjával, aki kezelésre szorul.

Azt mondta, ne lepődjek meg, ha segítséget kell nyújtanom, mert ez a fickó... mármint ez a páciens hajlamos az erőszakra.
- A bátyám bizony hajlamos az erőszakra - sóhajtott Dolly. - Csak azt remélem, hogy magában nem fog kárt tenni.
Flannery kiképző őrmester hajlítgatni kezdte banánszerű ujjait, felfújta hatalmas mellkasát, és önelégülten mosolygott.
- *Énbennem* nem tesz kárt, kisasszony. Épp elég gyakorlatom van az ilyen... - ismét elhallgatott, mielőtt még az undorító „spongyák" főnévvel botránkoztatta volna meg szép társnéját -... ideggyengékkel - igazította ki magát. - Azonkívül a doktor azt mondta, egy kis altatót ad majd be az úrnak, vagyis ártalmatlanná teszi, ahogy mondani szokás, aztán mire fölébred, már rács mögött lesz.
- Értem. Kitűnő ötlet.
- Ne kísértsük a bajt, míg a baj nem kísért minket, ahogy mondani szokás, kisasszony - bólogatott Flannery őrmester. - Ha finoman, tapintatosan is el lehet intézni valamit, mi értelme az erőszaknak? Régóta van így az úr, kisasszony?
- Évek óta.
- Hamarébb kellett volna otthonba vinni.
- Több tucatba elvittem már. Mindig kiszabadul. Ez aggaszt most is.
- Az Egészségre Felből nem szabadul ki, kisasszony.
- Ő olyan ügyes.
Flannery őrmesternek már a nyelve hegyén volt, hogy ő sem éppen ügyetlen, de nem mondta ki, nem annyira szerénységből, hanem mivel éppen akkor talált lenyelni egy legyet. Amikor a köhögőroham elmúlt, ráébredt, hogy társnéja immár a kérdés másik oldalát feszegeti.
- Nem hát, kisasszony - nyugtatta meg a kiképző őrmester. - Láthatja, hogy az ablak nyitva, és az iroda a földszinten van. Ha bármi zűr támad, ha az úr mondjuk erőszakoskodni kezd, a doktor kikiált értem én futólépésben megcélzom az objektumot, és segítséget nyújtok.
Vendége félénk csodálattal nézett rá.

- Olyan megkönnyebbülés a számomra, hogy maga itt van, Mr. Flannery. Biztosra veszem, hogy maga minden helyzetben megállja a helyét.
- Mások is mondták már, kisasszony - felelte a kiképző őrmester, és csöndesen mosolyogva megtekerte a bajszát.
- De tudja, engem az aggaszt a legjobban, hogy lesz, ha felébred, és rájön, hogy bezárták. Erre céloztam, amikor azt mondtam, hogy nagyon ügyes. A legutolsó helyen is megígérték, hogy nem eresztik ki, de csak rávette őket. Azt állította, hogy előkelő környékbeli família tagja, és tévedésből zárták be.
- *Engem* nem fog megtéveszteni, kisasszony.
- Biztos benne?
- Egészen biztos, kisasszony. Az ilyen helyeken az ember hamar hozzászokik a kétszínűséghez. Csak tegnap is Sir James Rigby-Rudd tengernagy a jelenlétemben csuklott össze hajolgatás és nyújtózás közben, azt állítva, hogy rosszul van, biztosan a szíve rendetlenkedik, és hoznék-e neki egy kis brandyt. Na, olyat még nem hallott, amit az összehordott, amikor brandy helyett nyakon öntöttem egy fél vödör hideg vízzel. Én mindig résen vagyok, kisasszony. A saját anyámban se bíznék, ha itt kezeltetné magát. Semmi értelme vitázni velük, meg rámutatni, hogy a saját szabad akaratukból, önként jöttek ide, nagy pénzeket fizetnek, hogy tornázhassanak és megtartóztassák magukat a bortól, röviditaltól, zsíros ételektől. Ezeknek mindig csak a kétszínűségen jár az eszük.
- Nem próbálják néha megvesztegetni?
- Nem, kisasszony - felelte kissé bánatosan Mr. Flannery. - Gondolom, elég rám nézniük, és máris látják, hogy én nem vagyok olyan fickó.
- A bátyám biztosan pénzt fog kínálni magának, hogy kieressze.
- Mennyit... mennyit érne vele - fogalmazott óvatosan Flannery őrmester -, ha ezt tenné?
- Nem fogadja el, ugye?
- Én, kisasszony? Hogy én pénzzel aláznám meg magam, ha érti, mire gondolok?!

- Akármennyit kínál magának, én megduplázom. Tudja, nagyon fontos, hogy itt maradjon, ahol nincs kitéve a kísértésnek. Mr. Flannery - mondta félénken Dolly -, kérem, fogadja ezt el.
Az őrmestert kellemes izgalom bizsergette meg, amint a lány kezében zizegő papírdarabra meredt.
- Nem, nem, kisasszony - mondta, átvéve a papírt. - Erre semmi szükség.
- Tudom. De azért fogadja csak el. Félek, hogy a bátyám sok gondot fog okozni önnek.
- Ezért vagyok itt, kisasszony - mondta Mr. Flannery önfeláldozóan. - Ezért kapom a fizetésemet. Azonkívül rács mögött, ahogy mondani szokás, nem sok bajt okozhat. Ne aggódjon, kisasszony. Új embert faragunk a maga bátyjából. Mi majd...
- Jaj ! - kiáltotta Dolly.
Egy fej és váll nyomakodott ki hirtelen a dolgozószoba ablakán - doktor Twist feje és válla. Doktor Twist hangja áthasított a méhek és rovarok zümmögésén.
- Flannery!
- Jelen!
- Jöjjön ide, Flannery. Szükségem van magára.
- Maradjon itt, kisasszony - tanácsolta atyailag Flannery kiképző őrmester. - Lehet, hogy erőszakra kerül sor.

V

Amikor azonban Dolly öt perc elteltével a dolgozószobába ment, semmi sem utalt arra, hogy izgalmas és szilaj dolgok zajlottak volna le a helyiségben. Az asztal egyben volt, a szőnyeg nem gyűrődött össze. A székek a helyükön álltak, és egyetlen kép üvege se repedt meg. A hadművelet láthatólag terv szerint haladt.
- Minden oké? - érdeklődött Dolly.
- Aha - mondta Csimpi egy kissé reszketegen. Mr. Twist volt az egyetlen tárgy a szobában, amely némileg megrongálódott. Arca

furcsa zöldes színben játszott, és időről időre idegesen nyeldekelt. Noha egész életét a törvényen kívül töltötte, Csimpi Twist alapjában békeszerető ember volt, és görbe szemmel nézett mestersége minden olyan velejárójára, amelyet durvának lehetett nevezni. Tiszteletreméltó látogatók elkábítása határozottan ebbe a kategóriába esett, és csak Mr. Molloy sürgető telefonhívására egyezett bele a dologba. Zaklatott volt és nyugtalan, és minden zajra összerezzent.

- Mi történt?

- Megtettem, amire Szappan kért. Miután kimentél, beszélgettünk kicsit a pasassal, valamennyit engedtem számlából, azután megkérdeztem, mit szólna egy italhoz, és amikor nem nézett oda, belecsöpögtettem a kábítószert. Először úgy látszott, nem fog hatni.

- Először nem is hat. Időbe telik. Az ember semmit nem érez, amíg meg nem rántja a fejét vagy mozogni nem kezd, de akkor aztán mintha vasbunkóval vágnák kupán. Legalábbis így hallom - mondta Dolly.

- Akkor, gondolom, megránthatta a fejét. Mert egyszer csak úgy összerogyott, mint egy zsák - mondta nyeldekelve Csimpi. - Nem... ugye nem... izé az anyag ugye nem... ?

Dolly csak megvetést érezhetett ennyi férfiremegés láttán.

- Ugyan! Csak nem képzeled, hogy én ukmukfukk kinyírok embereket? Kutya baja se lesz.

- Nem úgy nézett ki. Ha biztosító lennék, gondolkodás nélkül fizettem volna a családjának.

- Egy kis fejfájással fog ébredni, ennyi az egész. Még sose dolgoztál kábítószerrel?

- Én soha nem folyamodom ilyen drasztikus lépéshez - mondta erényesen Csimpi. - Ha láttad volna, amint ráborult az asztalra, te se vennéd ilyen könnyen. Biztos voltam benne, hogy a fél lába már a sírban.

- Jaj, légy eszednél, Csimpi!

- Én eszemnél vagyok.

- Akkor légy valahol máshol, az isten megáldjon! Szedd már össze magad! Igyál egyet.
- Á! - mondta Mr. Twist, kapva az ötleten.

A keze még mindig remegett, de a whisky és szóda megkeverésének bonyolult műveletét katasztrófa nélkül sikerült végrehajtania.

- Mit csináltál a porhüvellyel? - érdeklődött Dolly. Mr. Twist, aki éppen ajkához készült emelni a poharat, leengedte. Ilyen pillanatokban nem helyeselte a mondén szóhasználatot.
- Volnál szíves nem nevezni porhüvelynek? - kerti Dollyt. - Te könnyen viccelsz, könnyen emlegeted, hogy egy kis fejfájással fog ébredni, de én azt kérdezem magamtól, felébred-e egyáltalán.
- Jaj, hagyd már! Persze hogy felébred.
- De nem a másvilágon?
- Idd ki, te hígagyú, és keverj még egyet - tanácsolta Dolly. - Erősebbet. Úgy látszik, szükséged van rá.

Mr. Twist engedelmeskedett, és úgy találta, hogy a kezelés hatásos.

- Mit panaszkodsz? - folytatta Dolly, a jó oldalát nézve a dolognak. - Ettől a nagy izgalomtól egészen elmúlt a náthád.
- Tényleg - mondta csodálkozva Csimpi. - Tényleg javult.
- Kár, hogy nem előbb. Akkor nem lennénk slamasztikában. A folytonos prüszköléseddel felverted házat, és egy egész csomó inas nézte végig, amint lebattyogtál a lépcsőn.

Csimpi megtántorodott.

- Csak nem úgy érted, hogy valaki meglátott az éjjel?
- Naná hogy megláttak. Szappan nem mondta a telefonban ?
- Alig értettem, mit mondott a telefonban. Most mit csináljunk?
- Ne izgulj, a nehezén túl vagyunk. Most, hogy a porhüvely nem gond...
- Kérlek...!
- Hívd, aminek akarod. Most, hogy a fickót elintéztük, pofonegyszerű az egész. Mellesleg mit csináltál vele?
- Flannery felvitte.

- Hová?
- Van egy szoba odafönt. Gyerekszoba lehetett. Mindenesetre rács van az ablakán.
- És az ajtó?
- Jó vastag tölgy. El kell ismerni, akik ezeket a régi angol házakat építették, értettek a mesterségükhöz. Amikor beleköptek a markukba, és nekiláttak az ajtókészítésnek, akkor ajtót készítettek. Ha elefánt lennél, se tudnád kidönteni.
- Pompás. Ide hallgass, Csimpi, a terv a következő... - Hirtelen elhallgatott. - Mi volt ez?
- Micsoda? - kérdezte vadul összerezzenve Mr. Twist.
- Mintha valaki járna a folyosón. Nézd meg.

Mr. Twist rémület szülte óvatossággal lopakodott oda, és kitárta az ajtót. A folyosó üres volt. Végignézett rajta, és Dolly, akinek a keze egy pillanatra Mr. Twist pohara fölé tévedt, megkönnyebbülten dőlt hátra.
- Ne haragudj - mondta. - Mintha hangokat hallottam volna.

Csimpi visszatért az asztalhoz. Még mindig rettegett.
- Bárcsak ne másztam volna bele ebbe az egészbe - nyöszörögte nagy adag önsajnálattal. - Elejétől fogva éreztem, hogy az a szarka, meg hogy ablakon át láttam az újholdat...
- Ide hallgass! - förmedt rá Dolly. - Nekem és Szappannak gyakorlatilag aprópénz marad ebből a balhéból, úgyhogy ha megkérhetlek, ne nyavalyogj, ne várd, hogy még babusgassalak is, és anyád helyett anyád legyek. Azért másztál bele az egészbe, mert bele akartál mászni. Hatvanöt százalékot kapsz. Mit sipákolsz? Semmi bajod - egyelőre.

Mr. Twist meg szándékozott kérdezni, egész pontosan mit ért társnéja ezen a kifejezésen, de fontosabb dolgok kötötték le a figyelmét. Még az „egyelőre" precíz magyarázatánál is jobban érdekelte, mi lesz következő lépés.
- És most? - kérdezte.
- Megyünk Rudge-ba.
- Megfújni a cuccot?

- Igen. Aztán lelépünk.

Mr. Twist sem óhajtott egyebet. Maga a gondolat is gyönyörűséggel töltötte el. Felkapta a poharát, és legényes mozdulattal kiürítette.

- Szappan azóta elkábította az öreget, mi?
- Úgy van.
- És ha mégse sikerült? - kérdezte visszatérő idegességgel Mr. Twist. - Ha nem volt rá alkalma?
- Az ember az ilyesmire mindig talál alkalmat. Te tudod a legjobban.

A rejtett bók tetszett Csimpinek.

- Azt meghiszem - kuncogta.

Önelégülten bólintott. Abban a pillanatban egy vasbunkó, de az is lehet, hogy a plafon és a ház emelete vágta kupán. Az asztal mellett állt éppen, amikor megroggyant a térde, és szép lassan kinyúlt a padlón. Dolly, miközben elnézte, megértette, mire célzott Mr. Twist az imént azzal, hogy John mintha egy biztosítótársaságot döntött volna anyagi romlásba. A legjobb, amit Alexander Twistről e pillanatban el lehetett mondani, az volt, hogy békésnek látszik. Dolly halkan felszisszent, majd, kibújván belőle a nő, egy párnát tett Csimpi feje alá.

Csak ekkor lépett a telefonhoz, és visszafogott hangon arra kérte a központost, kapcsolja neki Rudge Hallt.

- Szappan?
- Halló?

A fürgeség, amivel Szappan a csöngésre reagált, helyeslő mosolyt csalt Dolly ajkára. Férje, úgy látszik, a kagylóhoz tapasztott füllel várta a hívást.

- Ide figyelj, édesem.
- Hallgatlak, kicsim!
- Minden rendben.
- Elintézted a pasast?
- Hát persze, bogaram. És Csimpit is.
- Mi? Csimpit?

- Naná. Miért, hiányzik nekünk Csimpi azzal a hatvanöt-harmincöt dumájával? Csöppentettem párat a szódás whiskyjébe, és úgy alszik, mint a bunda. Várj egy percet - tette hozzá, miközben a vonal kitartóan zümmögött Mr. Molloy fojtott gratulációitól. - Halló? - mondta visszatérve.
- Mi volt az, szivi? Hallottál valamit?
- Nem. Csak egy csokor liliomot vettem észre egy vázában, és belenyomtam Csimpi markába. Valahogy természetesebbnek fest vele. Ide hallgass, Szappan. Most már nálad is minden rendben, úgyhogy csomagolj. Én ennek a Carrollnak a kocsiján lógok meg, és mivel nincs sok időm, ne kezdj nekem az időjárásról fecsegni. Egyenesen Londonba megyek, a Belvidere-be. Fogd a szajrét, és ott találkozunk. Oké?
- De kicsim!
- Most mi bajod?
- Hogy vigyem el a cuccot?
- Az isten áldjon meg! Kocsit csak tudsz vezetni? Az öreg Carmody kocsija kinn állt az istállóudvar előtt, amikor eljöttem. Gondolom, most is ott van. Fogd a cuccot, azután szólj a sofőrnek, hogy az öreg Carmody beszélni akar vele. Amikor felment, ülj be, és hajts Birminghambe. Hagyd a kocsit az állomás előtt, és szállj vonatra. Egyszerű, nem?

Hosszú szünet következett. A csodálat megfosztotta Mr. Molloyt a beszédkészségtől.

- Szivi - mondta végre -, ha sütnivaló kell, nálad mindig kapható. Szeretném, ha tudnád, hogy...
- Jól van, bébi - mondta Dolly. - Ezzel ráérünk. Sietnem kell.

TIZEDIK FEJEZET

SZAPPAN MOLLOY MUNKÁLKODÁSA

I

Szappan Molloy visszatette a kagylót, és azzal az elhatározással lépett ki a telefonszekrényből: fogja magát és csomagol, ahogy élete párja utasította. Mint minden jó férj, úgy érezte, felesége követendő példa és ihletforrás a számára. Domború homlokát törölgetve, mert meleg volt a csukott ajtajú telefonszekrény, máris a haditervet forgatta fejében.

Az óvatos ember, mielőtt olyan vállalkozásba kezd, melynek során előfordulhat, hogy leforrázott macskaként kell eliramodnia a tett színhelyéről, először is az iramodás útvonalát biztosítja. Mr. Molloy első lépése volt, hogy lement az istállóudvarra, és ellenőrizte, kinn van-e még a Dex-Mayo.

Kinn volt. A kavicson állt, várva, hogy valaki beugorjon a volán mögé, és elszáguldjon vele.

Eddig rendben. Igen ám, de meddig? A hadművelet legnehezebb része, Mr. Molloy kénytelen-kelletlen beismerte, még hátravolt. A kábítószeres fiola a mellényzsebében rejtőzött, felhasználásra készen, de ahhoz, hogy a dolog happy enddel végződjék, a szert, mint valami bűvésznek, még be is kell csempésznie Mr. Lester Carmody bensejébe. És Szappan fokozatosan csökkenő lelkesedéssel ráébredt, hogy fogalma sincs róla, hogy az ördögbe lehet ezt végrehajtani.

Egy embertársunk elkábítása igen bonyolult és kényes művelet. Oly sok múlik a szóban forgó egyed közreműködésén. Mielőtt a tettek mezejére léphetnénk, rá kell bírni az áldozatot, hogy igyék valamit. Az Egészségre Felben, ahogy Szappan az iménti telefonbeszélgetésből értesült, nem volt semmi probléma. Semmi sem állta útját a víg dáridónak. Rudge Hallban azonban, ez nyilvánvaló, korántsem ilyen egyszerű a helyzet.

Egy vendég nem nyomhat csak úgy a házigazda kezébe egy italt déli fél tizenkettőkor. Mr. Carmody ebédig biztosan nem is vesz magához italneműt, akkor pedig folyton ki-bejár majd a komornyik. Azonkívül ebédig még legalább két óra hátravan, holott a feladat lényege az, hogy gyorsan és tüstént hajtandó végre.

Mr. Molloy felnyögött. Kibotorkált a kertbe, egyre növekvő kétségbeeséssel töprengett a problémán, és már éppen arra a következtetésre jutott, hogy lelkileg képtelen a megoldásra, amikor a vizesárok falához érve olyasmit látott, amitől nekilódult a vére, és újra csupa napsütés és madárdal lett a világ.

A vizesárok közepén csónak ringatózott. A csónakban Mr. Carmody ült. És Mr. Carmody horgászbotot tartott a kezében.

Esztétikai szempontból, lévén hogy rózsaszínű inget viselt és egy olyan kalapot, amivel már rég meg kellett volna ajándékoznia egy jobb sorsra érdemes koldust, Mr. Carmody nem volt valami épületes látvány, de Szappan úgy érezte, sose látott szebbet. Ő maga nem pecázott, de ismerte a pecásokat. Monomániás mind. Ha a közvetlen közelükben megnyílik a föld, ha dinasztiák buknak el és pestis sújtja a hont, ők nyugodtan pecáznak tovább. Amíg nem harap a hal, Lester Carmody úgy fog ülni abban a csónakban, mint akit a gigájáig tömtek kábítószerrel. Szappan felvidult.

- Van-e kapás ? - kurjantotta.
- Vakknakkmakk - felelte Mr. Carmody kivehetetlenül.
- Kitartás - kiáltotta Szappan. - Türelem potykát terem!

Buzdítón integetve Mr. Carmodynak, besietett a házba. A probléma, amely az imént még megoldhatatlannak tetszett, most olyan könnyűnek rémlett, hogy egy gyerek is megbirkózott volna vele - egy olyan gyerek, persze, aki fel bír emelni egy baltát, és képes betörni egy fülke ajtaját.

- Elmondom madárnak, elmondom méhnek - zengte Szappan, berontva az előcsarnokba -, elmondom virágnak, elmondom szélnek, mennyire szeretlek.. .

- Uram? - mondta tiszteletteljesen Sturgis, aki mintha az égből pottyant volna oda.

Szappan hitetlenkedve meredt a komornyikra, és dévaj danája görcsös gurgulázásba fulladt. A kínos zavar mellett, mely akkor fogja el az embert, ha éneklésen kapják, még meg is rezzent, ahogyan Sturgis szokott. Egy másodperccel előbb tökéletesen komornyiktalan volt a hely, és el sem tudta képzelni, honnan bukkant elő ez a példány. Rudge Hall vén bútordarabja egyáltalán nem úgy festett, mint egy keljfeljancsi, de más magyarázatot nem talált váratlan megjelenésére.

Azután a fülke ajtaja mellett Szappan megpillantott egy másikat, egy zöld posztóval bontottat. Ez lesz a Sturgis odva.

- Semmi - mondta.
- Azt hittem, szólított, uram.
- Nem.
- Szép napunk van, uram.
- Gyönyörű - mondta Szappan.

Dülledt szemmel bámulta a kellemetlen vén kövületet. Újból árnyékba borult a világ, és Szappan ismét arra gondolt, milyen mély szakadék tátong a művészi elképzelés és a részletek kivitelezése között.

A művészi elképzelés, miszerint betöri a fülke ajtaját, és meglóg a cuccal, miközben Mr. Carmody a vizesárkon horgonyozva keszeg után kapkod, domolykóval domolyog, sügérrel sületlenkedik és egyéb gyengeelméjű dolgokat művel, elsőrangú volt. Merész, nagyvonalú, pompás. Csak amikor a részleteket vette szemügyre az ember, derült ki, hogy némi zajjal jár.

Ez volt a végzetes hibája - a zaj. Minél tovább tűnődött rajta Szappan, annál világosabban látta, hogy még aránylagos csendben se lehet végrehajtani. És a kalapács vagy balta vagy véső vagy akármi első csattanására előugrik zöld ajtaja mögül Matuzsálem kisöccse, és magyarázatot kér.

- A fene! - mondta Szappan.
- Uram?
- Semmi - mondta Szappan. - Csak gondolkodom.

Gondolkodott tovább, méghozzá oly hatásosan, hogy nemsokára eszébe is jutott valami. Kétségen kívül áll, hogy stresszhelyzetben az emberi agy néha ledobja a kiskabátot, felgyűri az ingujjat, és példátlan energiával lát dolognak. Ha az ügyet mint elméleti problémát vacsora után, borozgatás közben tárják Mr. Molloy elé, valószínűleg tanácstalanul tárta volna szét a karját. Most azonban, hogy ennyi minden forgott kockán, csak pár percébe telt, hogy rájöjjön: mivel csendben nem lehet betörni azt az ajtót, valami ürügyet kell találni, hogy zajt üthessen.

Tovább követte a gondolatmenetet. Olyan zajt, ami fa csapkodásával jár. Vajon az emberi tevékenységek mely körében csapkodhat az ember büntetlenül fát? A válasz egyszerű. Ácsolás közben. Miféle ácsolás közben? Hát, amikor az ember készít valamit. Hogy mit? Bármit. Igen, de mit? Mondjuk, nyúlketrecet. De miért éppen nyúlketrecet? Nos, tegyük fel, hogy van az embernek egy leánya, aki a maga bohó és impulzív módján úgy döntött, nyulat akar tartani. Hisz a Rudge Hall-i birtokon vannak is nyulak, nem? De mennyire hogy vannak. Szappan látta őket a park egyik kapuja körül.

A dolog egyre jobban festett. Már csak az volt hátra, hogy kiderítse, a megfelelő szellemben fogad-e Sturgis egy efféle bejelentést. A világ két emberfajtára osztható - olyanokra, akik elhiszik, ha egy szép nyári délelőtt fél tizenkettőkor közlöd velük, hogy nyúlketrecet akarsz ácsolni, és olyanokra, akik nem. Sturgis szemre az előbbi és sokkal szeretetreméltóbb osztályba tartozott. Olyannak tűnt, aki bármit elhisz.

- Ide hallgasson! - mondta Szappan.
- Uram?
- A lányom azt szeretné, hogy csináljak neki egy nyúlketrecet.
- Valóban, uram? Szappan megkönnyebbült. A másik tekintetében nem fészkelt hitetlenség - sőt ellenkezőleg, valami szenilis lelkesedés villant fel benne. Olyan komornyiknak nézett ki, aki jó híreket kapott hazulról.
- Van valami gyümölcsösládaféléje vagy ilyesmi? És egy baltája?
- Igen, uram.

- Hozza ide.
- Máris, uram. A komornyik eltűnt a zöld posztóval borított ajtó mögött, Szappan pedig, hogy múlassa az időt, szemügyre vette a fülkét. Nagyon hétköznapi fülkének látszott, olyannak, amit egy határozott férfi egyetlenjen irányzott ütéssel fel tud törni. Szappant elfogta az önelégültség. Noha elsősorban gondolkodó elme volt, örömére szolgált, hogy ha a sors úgy hozza, képes a tettek mezejére lépni.

Valahonnét nagy puffanások hallatszottak. Megjelent Sturgis, egyik kezében egy gyümölcsösládával, másikban kisbaltával, mint valami Noé, aki épp a bárkába készül bepakolni.
- Íme, uram.
- Kösz.
- Ifjúkoromban magam is tartottam nyulat, uram - mondta a komornyik. - Úgy bizony. Számtalan azon nyulak száma, akiket én megszelídítettem, uram. Nyulak és fehér egerek, ezek voltak a kedvenceim. Meg tarajos gőték, egy kis akváriumban.

Mosolyogva dőlt neki a falnak, és Szappan növekvő aggodalommal ébredt rá, hogy ez a múlt századi maradvány fecsegésre készül berendezkedni.
- Nem szeretném hátráltatni a munkájában - mondta Szappan.
- Nem hátráltat, uram. Az ezüstöt már megpucoltam, öröm lesz elnézni önt, uram. Talán egy-két hasznos tanáccsal is szolgálhatok, ha esetleg sosem ácsolt még nyúlketrecet, uram. Számtalan azon nyúlketrecek száma, amiket én hajdanán ácsoltam. Legénykoromban nagyon értettem az ilyesmihez.

Tompa elkeseredés vett erőt Szappanon. Most már világos, hogy botorul besétált egy unalomzsák csapdájába, aki nyilván évek óta arra vár, hogy felhalmozott társalgási készletét valakire rázúdítsa. Úgy ömlött a szó ebből a komornyikból, ahogy denevérek csüllednek a csűrből. Egész kiselőadást rögtönzött a nyúltémáról. Mesélt mindazon nyulakról, melyeket zabolátlan ifjúkorában megismert - viselkedésükről, szokásaikról, a naponta elfogyasztott salátamennyiségről. Olyasvalaki számára, akit érdekelnek a nyulak,

csak lusta felütni az enciklopédiát, a beszély lenyűgöző lett volna. Szappannak azonban úgy felszökött a láza, hogy már az ámokfutás környékezte. Az is megfordult a fejében, hogy a kisbalta nemcsak nyúlketrec előállítására való. Anglia igen közel állt ahhoz, hogy elveszítsen egy komornyikot.

Ekkor Szappannak váratlanul mentő ötlete támadt.

- Ide figyeljen - mondta. - Mi csak csépeljük itt a szót, s közben elfelejtettem, hogy Mr. Carmody kinn van a tavon.

- A vizesárkon, uram?

- Nevezze, aminek akarja. Szóval odakinn pecázik, és megkért, hogy szóljak magának, vigyen ki neki egy italt.

Sturgis, az előadó döbbenetes gyorsasággal alakult át Sturgisszé, a komornyikká. A fanatikus nyúlfény kihunyt a szemében.

- Igenis, uram.

- A maga helyében sietnék. Már lógott a nyelve, amikor otthagytam.

A komornyik egy pillanatig kísértést érzett. E szavak emlékezetébe idézték azt a kajla fülű szelídített őzet, amelynek furcsa szokása, hogy tudniillik kiöltötte a nyelvét és szaporán lihegett, oly sok aggodalmat okozott neki a múlt század hetvenes éveiben. De erőt vett magán. Agyában följegyezte, hogy később majd felkeresi új barátját, és az összes tényeket elébe tárja, azzal eltűnt a zöld posztós ajtó mögött.

A magára maradt Szappan nem habozott. Az elmúlt - és örökkévalóságnak tűnő - negyedóra során felhalmozódott összes feszültséget beleadva, meglendítette a baltát, és lesújtott. A deszkabetét szilánkokra hasadt, a zár kettétört. Az ajtó felpattant.

Volt a fülkében egy villanykapcsoló. Szappan felkattintotta, és tisztán látta a fülke belsejét. Hátrahőkölt, és ajkán azon sajnálatos szavak rebegtek, melyeket az ember egy New York, Philadelphia és Chicago faragatlanabb köreiben töltött élet során szed fel.

A fülke a következőket tartalmazta: egy ócska esőkabát, két kalap, egy rozsdás golfütő, hat krokettlabda, egy tenyészállatokról szóló értekezés, három esernyő, a helyi újság egy tavaly novemberi száma,

egy fél pár cipő, egy egér, valamint almaillat. Bőröndöt nem tartalmazott.

Ennyit Szappan már az első szörnyű, katasztrofális másodpercben fel tudott mérni.

Se táska, se doboz, se semmiféle néven nevezhető bőrönd.

II

De a remény sosem siet elhagyni az emberi kebelt. Az első bénító sokk után a legtöbben hajlamosak vagyunk elhitetni magunkkal, hogy a helyzet nem is olyan kétségbeejtő. Úgy érezzük, mindjárt kapunk valami magyarázatot, ami más megvilágításba helyezi az egész problémát. Így hát, néhány másodpercnyi dermedt álldogálás után, melynek során mindaz a kommentár kiszaladt a száján, amit a helyzet megkívánni látszott, Szappan is kissé jobb kedvre derült.

Ma délelőtt még nem is volt alkalma beszélni a házigazdával. Ha Mr. Carmody úgy döntött, hogy változtat a terven, és más rejtekhelyre telepíti a bőröndöt, mindezt tiszta szándékkal is cselekedhette. Könnyen lehet, hogy minden ok nélkül hordja el őt magában hájas, gülüszemű, aljas, szélhámos, tésztaképű, áruló júdásnak. Némileg megnyugodva, bár távolról sem minden aggodalom nélkül lépett ki a házból s indult a vizesárok felé.

A kertben félúton belebotlott az üres tálcával visszatérő Sturgisbe.

- Ön félreérthette Mr. Carmodyt, uram - mondta nyájasan a komornyik, mint egyik nyúlkedvelő a másiknak. - Azt mondja, nem kért italt. Mindazonáltal kijött a partra és elvette. Amennyiben őt keresi, a csónakházban fogja találni, uram.

És Mr. Carmody valóban ott volt a csónakházban, a csónak párnáin heverészve iszogatott egy magas pohárból.

- Hahó - mondta Mr. Carmody. - Szóval itt van.

Szappan leereszkedett a lépcsőn. Amit mondandó volt, azt okos ember nem messziről üvöltözi.

- Tudja - mondta halkan Szappan -, már reggel óta szeretnék beszélni magával. De az a nyüves rendőr folyton a sarkában volt.

- Bántja valami? - kérdezte derűsen Mr. Carmody. - Két sügért, egy keszeget meg egy pert fogtam - tette hozzá, látható élvezettel ürítve fenékig poharát.

Szappan idegrendszere olyan állapotban volt, hogy majdnem a pokolba küldte a sügért, keszeget és pert, ebben a sorrendben. De erőt vett magán. Most diplomatikusan kell viselkednie.

- Ide hallgasson - mondta. - Gondolkodtam.
- Igen?
- Az jutott eszembe, vajon biztonságos-e az a fülke, ahová a cuccot akarta dugni. Lehet - folytatta feszülten Szappan -, hogy ez a maga fejében is megfordult?
- Miért kérdi?
- Csak úgy felötlött bennem.
- Igen? Már azt hittem, be is kukkantott abba a fülkébe.

Szappan megnyalogatta kiszáradt ajkát.

- De hisz bezárta, nem?
- Igen, bezártam - felelte Mr. Carmody. - De az a sejtésem, hogy miután kiküldte hozzám a komornyikot egy pohár itallal, maga betörte az ajtaját.

A csendben, amely ezt a megsemmisítő kijelentést követte, hirtelen furcsa, gurgulázó nesz hallatszott, mint amikor lyukas ereszből csöpög a víz, és Szappan a házigazdára nézve döbbenten konstatálta, hogy görcsös nevetés rázza. Mr. Carmody hódszerű teste úgy rengett, mint a kocsonya. Szemét behunyva ringatta magát. Az az undorító zaj az ajkai közül tódult elő.

A remény, amely még az imént Szappant éltette, nem volt amolyan életerős, robusztus remény. Születése pillanatától betegeskedett. És most, e nevetést hallva, a szegény, gyenge teremtés egy utolsó hörgéssel kiadta lelkét.

- Ez jó! - mondta magához térve Mr. Carmody. - Ez nagyon jó. Nagyon vicces.
- Maga szerint ez vicces? - érdeklődött Szappan.
- Az - felelte őszintén Mr. Carmody. - Szerettem volna látni a képét, amikor benézett abba a fülkébe.

Szappannak nem volt mit mondania. Legyőzték, összezúzták, megfutamították, és ezt tudta is. Reménytelenül bámult ki a sivár világba. Odakinn váltig sütött a nap, de nem Szappan számára.

- Átláttam magán, jóember - folytatta Mr. Carmody az alkalomhoz nem illő gunyorossággal. - Azt nem mondanám, hogy mindjárt az elején, mert egy darabig tényleg elhittem, hogy az, akinek hazudja magát. Akkor fogtam gyanút, amikor táviratilag információt kértem New Yorkból egy Thomas G. Molloy nevű közismert pénzemberről, és megtudtam, hogy ilyen személy nem létezik.

Szappan nem szólt semmit, csupán keserűen elmélkedett. Tekintetét a túlnani fákra és virágokra függesztette, és mélységes megvetéssel sújtotta őket. A Természet igazán kitett magáért, de Szappan nem díjazta.

- Azután - folytatta Mr. Carmody - a dolgozószobám ablaka alól kihallgattam magukat, amikor a kis összeesküvésüket szőtték. Ha legközelebb igazgatótanácsi ülést tart, Mr. Molloy, ne feledje becsukni az ablakot, és beszéljen halkabban.

- Igen? - mondta Szappan.

Nem volt valami hatásos visszavágás, ezt maga is készséggel elismerte, de pillanatnyilag ennyi telt tőle. Főbe volt kólintva, és aki főbe van kólintva, az ritkán képes csörgőkígyószerű manőverekre.

- Végiggondolván a dolgot, úgy döntöttem, hagyom kifejlődni az eseményeket. Nagyot csalódtam, persze, amikor rájöttem, hogy nem zsebelhetek be magától egy- vagy két- vagy hány milliót. De - folytatta filozofikusan Mr. Carmody - még mindig ott van a biztosítás. Szép kis összeg lesz az is. Maga, aki nagy tranzakciókhoz szokott Mr. Schwabbal meg Pierpont Morgannal, természetesen nem nevezné ezt soknak, de nekem sokat jelent.

- Azt hiszi - krákogta Szappan -, azt hiszi, hogy be fogja söpörni a biztosítást?

- Hogyne.

- Akkor hadd mondjak magának valamit. A biztosítótársaság ki fog küldeni egy embert, hogy utánanézzen ennek az egésznek. És ha én kirukkolok a farbával?

- He?
- Ha elárulom neki, hogy a betörés csak kamu?
Mr. Carmody nyugalmasan elmosolyodott.
- A józan esze mást fog súgni. Hogyan hitethetné el ezt a történetet anélkül, hogy maga is bele ne keveredne? Azt hiszem, bízhatom a maga diszkrét hallgatásában, Mr. Molloy.
- Igen?
- Úgy vélem, igen.

Szappan némi tűnődés után maga is úgy vélte. A farbával való kirukkolás csak akkor élvezetes, ha kedvezők hozzá a viszonyok.

- Ki fogok tűzni egy kisebb jutalmat - mondta Mr. Carmody, miközben szelíden tolta ki a csónakot -, hogy természetesebbnek hasson a dolog. Ezer fontot fogok kínálni annak, aki segít az ellopott javakat visszaszerezni. Próbálkozzék meg vele. De nem akarnám henye fecsegessél tartóztatni. Biztosan sok a dolga.

A csónak kiúszott a napfénybe, és a csónakház teteje elfedte ezt a hájas, lelkiismeretlen embert Szappan elől. Valahonnét kintről, a nagy, szabad térségek felől evező hangja érkezett, amit gondtalan vidámsággal mártottak vízbe. Bármilyen volt is vendége lelkiállapota, Mr. Carmodynak láthatólag jókedve kerekedett.

Szappan enerváltan caplatott fel a lépcsőn. Még mindig szédelgett és reszketett az iménti konferencia után. Komoran merengett Lester Carmody sötét lelkének váratlan mélységei felett. Úgy érezte, ha Anglia felsőosztálya (amelynek példát kellene mutatnia) ilyen, akkor Nagy-Britannia nem remélheti, hogy még sokáig nagyhatalom marad, és kétségbeesésében is némi elégedettséggel töltötte el a gondolat, hogy ősei hajdanán lerázták a brit igát. Eddig azon kívül, hogy valamelyik július negyedikén, még gyerekkorában leperzselte a szemöldökét egy idő előtt robbant petárdával, nem sokat gondolt erre a hacacáréra, de most fellángolt benne a honfiúi tűz. Ha Washington tábornok abban a pillanatban ott tartózkodik, Szappan kezet ráz vele.

Céltalanul őgyelgett a napsütötte kertben. Az apró vigasz, amit az nyújtott, hogy százötven évvel ezelőtt az Amerikai Egyesült Államok

megszakította a kapcsolatokat egy olyan országgal, amely Lester Carmody-kat nevel, rég tovatűnt, és csak tátongó űrt hagyott maga mögött. Szappan pokoli kedvében volt; sürgős szüksége lett volna azon sokat reklámozott balzsamok egyikére, melyek állítólag megszüntetik az anémiát, agyvérszegénységet, kimerültséget, nyugtalanságot, szívdobogást, rosszullétet, búskomorságot, neuraszténiát, izomrenyheséget és depressziót. Ugyanis egyszerre támadta meg mind, főleg az agyvérszegénység és a búskomorság, és Sturgis hirtelen feltűnése, aki a kavicsösvényen lebegett feléje, sem hatott gyógyítólag panaszaira.

Úgy érezte, elegendő mennyiséget kapott már a komornyik társalgásából. A legösztönzőbb beszélgetőpartnerre is ráun előbb-utóbb az ember, és Szappannak félpercnyi Sturgis derekas felnőttadagnak rémlett. Menekült volna, de nem volt merre. Megvetette a lábát, és szigorú arcot vágott. Egy filmrendező úgy olvasott volna az arckifejezéséből, akár a könyvből. Szappan szilárd elhatározottságot tükrözött, hogy nem akar többet nyulakról hallani.

Ám pillanatnyilag, úgy tűnt, Sturgis félretette a nyulakat. Más dolgok foglalkoztatták.

- Bocsánatot kérek, uram - mondta -, nem látta véletlenül John úrfit?
- Kicsodát?
- John úrfit, uram.

Szappan olyan ideges volt, hogy a név nem mondott neki semmit.

- Mr. Carmody unokaöccsét, uram. Mr. Carrollt.
- Ja. Kikocsizott a lányommal.
- Hosszabb időre távozott, uram?

Erre Szappan történetesen tudta a választ.

- Egyhamar nem jön vissza - mondta.
- Tudja, uram, amikor ki vittem Mr. Carmodynak az italt, azt mondta, szóljak Boltnak, a sofőrnek, hogy adja ide a cédulát.
- Miféle cédulát? - kérdezte fáradtan Szappan.

A komornyik készséggel válaszolt. Már attól félt, hogy társalgásuk nem lesz hosszú életű, ám minden magyarázat időbe telik. Neki

pedig volt ideje bőven, most, hogy már tudta, fölösleges Johnt keresnie.
- A csomagmegőrzőét, ahová Mr. Carmody elküldött Bolttal egy táskát. A worcesteri Shrub Hill állomásra, ma reggel, uram. Az imént értesültem Bolttól, hogy John úrfinak adta át a cédulát, hogy adja át Mr. Carmodynak.
- Micsoda? - kiáltotta Szappan.
- John úrfi pedig szemlátomást anélkül távozott, hogy átadta volna. Persze a cédula kétségkívül biztonságban van. Sikerült némi előrehaladást elérni a nyúlketreccel, uram?
- He?
- A nyúlketreccel, uram.
- Mi?

Aggodalmas kifejezés telepedett Sturgis arcára. Társa meglehetősen furán viselkedett.
- Valami baj van, uram?
- He?
- Hozzak egy italt, uram?

Kevés férfi tud olyan szórakozott lenni, hogy ez a kérdés ne hatoljon el az agyáig. Szappan lázasan bólintott. A legjobban épp egy italra volt szüksége. Azonkívül a felszolgálása legalább egy időre megszabadítja egy olyan komornyik társaságától, aki személyében látszott vegyíteni a hámló vakolat és a kullancs főbb tulajdonságait.
- Igen - felelte.
- Tüstént, uram.

Szappan agya olyan volt, akár az örvény. Szinte érezte is, amint haragos óceánként hánykolódik és tajtékzik a fejében. Szóval ezt találta ki a vén csibész - vasúti csomagmegőrzőbe dugta a cuccot! Ha a körülmények lehetővé tették volna, hogy pártatlan és objektív álláspontot foglaljon el, Szappan csak csodálattal tudott volna adózni Mr. Carmody leleményességének és zsenialitásának. A csomagmegőrző ideális hely lopott javak elrejtésére, majdnem olyan jó, mint egy bank pincéjének mélységes mély páncélterme.

Mindazonáltal, noha számos érzelem kavargott a kebelében, a csodálat nem tartozott közéjük. Egy pillanatra átadta magát a legszomorúbbfajta tűnődésnek, amely a „mi lett volna, ha..." szavakkal kezdődik, tudta volna, hogy Johnnál van az a cédula...!

De Szappan gyakorlatias ember volt. Ritkán kínozta magát múlt kudarcok idézésével. Most a jövő kötötte le a figyelmét.

Mi a teendő?

Még nincs veszve minden. Nevetséges lenne elhitetni magával, hogy eszményien alakulnak a dolgok, de a katasztrófát még meg lehet előzni. Kellemetlen lesz ugyan Csimpi Twisttel találkozni a történtek után, de aki pénzt akar, az ilyesmivel ne törődjék. Az egyetlen ésszerű húzás, hogy átmegy az Egészségre Felbe, mindent elmond Csimpinek, és a közreműködésével megkaparintja Johntól a cédulát.

Szappan felvidult. Eszébe jutott ugyanis még egy lehetőség. Ha gyorsan cselekszik, talán Csimpit is és Johnt is ama páratlan csöppek hatása alatt találja, amely esetben egy magafajta ügyes férfiú biztosan hozzá tud férkőzni Johnhoz, hogy kiemelje a zsebéből azt a csomagmegőrző-cédulát.

De ehhez nem is gyorsan, hanem villámgyorsan kell cselekednie. A Dex-Mayóra lesz szükség. A Dex-Mayo az istállóudvar előtt áll, és csak őt várja. Szappan a tettek mezejére lépett. Évek óta nem kellett már nyakába szednie a lábát, de most úgy szaladt, ahogy utoljára huszonéves atléta korában. Amint nagy lihegve a ház mögé ért, az első, amit megpillantott, az autó hátulja volt, amint éppen eltűnt az istállóudvarban.

- Hé! - kiáltotta Szappan, maradék szuflája utolját használva fel e célra.

A Dex-Mayónak nyoma veszett. Szappan, ez a tökéletesen kifulladt ember már csak annyit látott az istállóudvar nyílásán, hogy Bolt, a sofőr zsebre vágja a garázskulcsot, miután bezárta a kaput.

Bolt gyönyörű látványt nyújtott. Fessen ragyogott a napon. Új kalapot viselt, ünneplőruhát, és sárga félcipőjét mintha magából a

napból hasították volna. Gomblyukában szegfű pompázott. Díszére vált volna egy kerti fogadásnak is a Buckingham-palotában.

Kíváncsian nézegette Szappant.

- Futni tetszett, uram?

- A kocsi! - hörögte Szappan.

- Épp most tettem el, uram. Mr. Carmody szabadnapot adott, hogy részt vehessek a feleségem unokahúgának az esküvőjén Upton Snodsburyben.

- Nekem kell az a kocsi.

- Épp most tettem el, uram - mondta Bolt szótagolva, ahogyan tanulatlan külföldieknek szokás elmagyarázni valamit. - Mr. Carmody szabadnapot adott. Mrs. Bolt unokahúgának ma lesz az esküvője Upton Snodsburyben. És milyen szép napja van hozzá - mondta a sofőr, akkora adag elégedettséggel nézve fel az égre, amekkorát egy sofőr csak megengedhet magának. - Boldog menyasszony, akire napsugár tűz, ahogyan a szólás tartja. Nem mintha én kivétel nélkül egyetértenék ezekkel a régi szólásokkal. Amikor Mrs. Bolttal egybekeltünk, úgy zuhogott, hogy csak na, mégis igen boldogok vagyunk. Már úgy általánosságban. Nem állítom, hogy nem civakodunk néha, de mindent tekintetbe véve...

Szappannak határozottan úgy rémlett, hogy az angol kastélyok személyzetét a társalgási hajlamuk alapján válogatják ki. Aki inassal eddig összehozta a balsors Rudge Hallban, azoknak be nem állt a szájuk. A komornyik, ha hagynák, éjt nappallá téve fecsegne a nyulakról, ez a sofőr meg szemlátomást azt képzeli, hogy az önéletrajzát diktálja. Miközben minden perc drága.

Vad erőfeszítéssel lélegzett egy nagyot.

- Szükségem van a kocsira, át akarok menni az Egészségre Felbe. Magam is tudok vezetni.

A sofőr modort váltott. Mostanáig maga volt a vidám klubférfiú, aki egy régi barátba botlott a dohányzószobában, és félrevonta egy kis meghitt csevegésre, de ettől az elképesztő gondolattól valósággal jéggé dermedt. Iszonyodó hitetlenkedéssel meredt Szappanra.

- Vezetni? A Dex-Mayót, uram? - csukladozta.

- Át akarok menni vele az Egészségre Felbe.

A krízis elmúlt. Bolt nyelt néhányat, és magához tért. Az ember, gondolta, legyen türelmes a civilekkel. Nem tudják, mit beszélnek. Amikor csak úgy odalépnek egy sofőrhöz, és sejteni engedik, hogy a mocskos kezükkel óhajtják érinteni az ő megszentelt kormánykerekét, nem akarnak neveletlenek lenni. Egyszerűen nem tudják, mit beszélnek.

- Attól tartok, ez lehetetlen, uram - mondta halvány, megrovó mosollyal.

- Azt hiszi, nem tudok vezetni?

- A Dex-Mayót nem is, uram. - Bolt nem udvariaskodott, mert nagyon megrázták az imént hallottak. - Mr. Carmody nem szereti, ha rajtam kívül más is a kocsihoz nyúl.

- De át kell mennem az Egészségre Felbe. Fontos. Üzleti ügy.

A sofőr elgondolkodott. Alapjában szelíd lélek volt, szerette végrehajtani a napi jó cselekedetét.

- Hát, uram, van nekem egy öreg bringám, valahol az istállóban hever. Azt odaadom, ha akarja. Kicsit rozsdás, mert régóta nem használom, de az Egészségre Felig kitart.

Szappan egy percig habozott. Elcsüggesztette a gondolat, hogy a húszmérföldes utat egy olyan masinán tegye meg, amelyről azt hitte, az ő térdnadrágos korával együtt kihalt. De a küldetéstudat erőt kölcsönzött neki. Elkeseredett-ember volt, és az elkeseredett emberek elkeseredett dolgokra képesek.

- Hozza elő! - mondta. Bolt előhozta, és Szappan újólag elcsüggedt.

- Ez volna az? - kérdezte tompán.

- Ez, uram - felelte a sofőr.

Csupán egyetlen jelző illett a masinára - „gonosz".

Romlott külleme, mint némely papagájoké és a züllöttebb macskáké, azt látszott sugallni, hogy a világ összes bűnével tegező viszonyban van. Sandának tűnt és sunyinak. A kormányszarva nem le-, hanem fölfelé hajlott, több küllője hiányzott, a pedáljai szégyentelenül, csupaszon meredeztek. Lumpenbicikli. Olyan, amelyik még a bokájához is odakap az embernek.

- Hm! - mondta Szappan, gondolataiba merülve.
- Igen - mondta Szappan a gondolatai mélyén.

Azután eszébe jutott, hogy milyen múlhatatlanul szükséges eljutnia az Egészségre Felbe.

- Nem bánom - mondta összerázkódva.

Felkepesztetett a masinára, egy fenséges dülöngélés-széria után kigurult a kapun a parkba, és bátran pedálozott tovább. Amint eltűnt szem elől, egy meggyötört „Jujj!" kiáltás szállt vissza az istállóudvar előtt állongó Bolthoz.

A sofőrök nem nevetnek, de nagy ritkán azért mosolyognak. Bolt mosolygott, őt is harapta már meg ez a bicikli.

III

Negyed kettő múlt öt perccel, amikor a kamrájában bóbiskoló Sturgist a telefon csengése riasztotta álmából. Háborítatlan szieszstában reménykedett, mert igen zavarba ejtő és fárasztó délelőtt volt mögötte. Először is, élete legfantasztikusabb éjszakája után, ott volt az az ideges izgalom, hogy rendőröket kellett látnia fel-alá mászkálni a kastélyban. Aztán az az amerikai úr, Mr. Molloy azt mondta, Mr. Carmody italt kér, Mr. Carmody azonban ezt tagadta. Majd Mr. Molloy kért egy italt, és tüstént nyoma veszett. Végül pedig a fülke. Mr. Molloy, miután úgy döntött, csinál egy nyúlketrecet, láthatólag felfüggesztette ezen műveletet, és helyette inkább a lépcső alatti fülke ajtaját törte darabokra. Sturgis nem értette az egészet, és mint a megállapodott férfiakat általában, őt is felkavarta, ha nem értett valamit.

Kiment a telefonhoz, és egy ezüstös hang szólt bele a kagylóba.

- Halló, kastély? Mr. Carroll-lal szeretnék beszélni. Sturgis felismerte a hangot.
- Miss Wyvern?
- Igen. Maga az, Sturgis? Mondja, Sturgis, mi van Mr. Caroll-lal? Már fél órája várom. Nem látta valahol?

- Nem sokkal reggeli után láttam utoljára, kisasszony. Úgy tudom, Miss Molloyjal hajtott el a kocsiján.
- Mi?
- Igen, kisasszony. Már elég régen.
Csend lett a vonal túlsó végén.
- Miss Molloyjal? - kérdezte az ezüstös hang tompán.
- Igen, kisasszony.
Újra csend.
- Nem mondta, hogy mikor ér vissza?
- Nem, kisasszony. De úgy tudom, hosszabb időre távozott.
Még nagyobb csend.
- Igen?
- Igen, kisasszony. Átadhatok valami üzenetet?
- Nem, köszönöm... Nem... Nem számít.
- Értem, kisasszony.
Sturgis visszatért a kamrájába. Pat letette a kagylót, és kiment a kertbe. Az arca merev volt, ajkát összeszorította.
Csiga haladt előtte az ösvényen. Nem taposott rá; mert jószívű lány volt, de rápillantott. Olyan pillantás volt ez, hogy ha Johnra esik, akinek szánta, hamuvá perzselte volna.
Pat kiballagott a kapuhoz, nekitámaszkodott, és mereven bámult maga elé.

TIZENEGYEDIK FEJEZET

RABKOSZTON

I

Dolly Molloy a Mr. Twisttel folytatott beszélgetés során kijelentette, hogy John, amikor magához tér a kábultságból, fejfájást fog érezni. Valóságos prófétának bizonyult.

John, ahogy illik is azokhoz, akik a fizikai erőnlétet sokra tartják, világéletében fölöttébb mértéktartó fiatalember volt. Bizonyos ritka alkalmakkor azonban - kivétel nélkül az Oxfordban töltött évei alatt - egy kicsit kieresztett. Példának okáért a huszonnegyedik születésnapja estéjén... vagy elsős korában, az Evezősverseny estéjén... és leginkább annak a futballmeccsnek az estéjén, amikor bekerült az oxfordi válogatottba, és neki is része lehetett a leglátványosabb győzelemben, amelyet Twickenhamben valaha is arattak. Ezen eseményeket megünneplendő, szigorú mércéjén lazított egy kicsit, és mindahányszor iszonyú, éles és nyilalló fájdalmakkal teli, szürke világra ébredt másnap. Ám ilyesmit, mint most, még sohasem tapasztalt.

Sejtette, hogy különös dolgok történhettek vele, hisz idegen ágyon feküdt, idegen szobában, de nem volt olyan állapotban, hogy hosszan gondolkodjék a helyzetén. Mozdulatlanul hevert, és minden összpontosító képességét igénybe vette a bonyolult feladat, hogy a feje kettérepedését megakadályozza.

Amikor végül, igen-igen lassan, lecsúszott az ágyról, és talpra állt, legelőször arra lett figyelmes, hogy a nap már jóformán vízszintesen süt be a szoba rácsos ablakán. Mi több, a sugarakat kísérő levegő hűvös illatából arra következtetett, hogy közel az este.

A költők a maguk idejében szép szavakkal szóltak e napszakról, de Johnból nem váltott ki romantikus gondolatokat. Semmit sem értett. Nem sokkal délelőtt tizenegy után indult el Rudge-ból, most meg késő délután van.

Úgy lépett oda az ablakhoz, mint egy húszesztendős álmából ébredő Rip van Winkle. A lüktető homlok körül játszó balzsamos levegő annyira magához térítette, hogy le tudott vonni bizonyos következtetéseket, és rádöbbent a valóságra. Utolsó emléke az volt, hogy az a Twist nevű személy egy magas poharat nyom a kezébe. Világosan látta már, hogy abban a pohárban ólálkodott minden bajának forrása. Mint valami félkegyelmű, elfeledkezve a legelemibb óvatosságról, ami megbocsáthatatlan az olyan ember esetében, aki falja a detektívregényeket, engedte, hogy elkábítsák.

Keserű gondolat, de nem adatott meg hosszan rágódnia rajta. Fokozatosan, minden egyebet kiűzve a fejéből, hatalmába kerítette a felismerés, hogy ha nem talál tüstént valamit, amivel égő szomját eloltsa, az öngyulladás végez vele. Egy kancsó állt a mosdóállványon; odatántorgott, és megkönnyebbülve látta, hogy színültig tele van. A következő pillanatokban minden egyéb léha megfontolást félresöpörve az a feladat kötötte le, hogy kiderítse, hányad részét képes a kancsó tartalmának legurítani a torkán lélegzetvétel nélkül.

Ezzel végezvén, ráérősen körülnézett, hogy felmérje helyzetét. Hogy rab, arra azonnal rájött, amint az ajtókilinccsel próbát tett. További bizonyítékul szolgált az ablakon levő rács. Bármi mást kétségbe vonhatott, de az az egy biztos volt, hogy mindaddig ebben a szobában marad, amíg nem jön valaki, hogy kieressze.

Első reakciója a bosszúság volt: micsoda ostoba dolog ez! Azt hiszi az a Twist nevű személy, hogy örökre befalazhat valakit a háza emeleti szobájába a békés Worcestershire ölén?

Azután ködös elméje fölserkent. Látta már, hogy Twist viselkedése nem is olyan gyerekes, mint hitte. Időre volt szüksége, hogy meglóghasson a zsákmánnyal; és John ráébredt, hogy volt is erre ideje. És minél tovább marad ő itt bezárva, annál nagyobb lesz a gaz-fickó diadala.

John megelevenedett. Újból odament az ajtóhoz, és tüzetesen megvizsgálta. Egy pillanat alatt belátta, hogy innen nem sok jót várhat. Hiába vetette neki erőteljesen a vállát, a vaskos tölgy meg se moccant.

Kipróbálta az ablakot is. A rács szilárd volt. Rángatással nem jutott semmire.

John úgy gondolta, már csak egyet tehet.

Elkiáltotta magát.

Bár ne tette volna. Nem repült le a feje teteje, de csak kicsi híja volt. Mindkét kezével odakapva hárította el a veszedelmet, és visszatámolygott az ágyhoz. Ott is maradt jó darabig, miközben láthatatlan kezek forró vasszegeket vertek a koponyájába.

Nemsokára enyhült az agónia. Képes volt újra felállni és odabotorkálni a kancsóhoz, amelyre most már úgy tekintett, mint egyetlen barátjára.

Éppen végzett a második non-stop csapolással, amikor a szeme sarkából látta, hogy a mellette levő ablak keretében egy fej és egy váll jelenik meg.

- Hoj! - jegyezte meg a fej olyan hangon, mint amikor egy vasmerevítőkkel rakott teherautó macskaköves utcán halad. - Hoztam magának egy csésze teát.

II

A fej vörös volt, és félúton egy nagy, impozáns, két végén viaszkozott bajusz díszítette. A váll széles és szögletes, a szem akár a fűrészes garnélaráké. Röviden: az egész jelenés, ezt első pillantásra meg lehetett állapítani, egy kiképző őrmester első részlete volt. És hacsak nem az égből szállt alá - s ez, amennyire John a kiképző őrmestereket ismerte, valószínűtlennek látszott -, az idegennek egy létra tetején kellett állnia.

Mint ahogy ez is volt a helyzet. Flannery őrmester, aki pedig nem volt akrobata, testi épségét kockáztatva mászott fel az ablakhoz, hogy megnézze, hogy van az ápolt, és hozzon neki egy kis frissítőt.

- Tessék, egy csésze tea, fiatalember - mondta Flannery.

A vendégszeretet azonban elkésett. Teaivásban John meglehetős hátránnyal indult volna, tekintve, hogy nemrég nyelt magába vagy egyharmad kancsó vizet. Nagyon sajnálta, de helyszűke miatt vissza kellett utasítania az ajánlatot. Viszont mivel emberi társaságra annál nagyobb szüksége volt, mohón lépett az ablakhoz.

- Ki maga? - kérdezte.
- Flannery a nevem, fiatalember.
- Hogy kerülök ide?
- A szobába?
- Igen.

- Én hoztam fel.
- Maga?! - mondta John. - Azonnal nyissa ki az ajtót, a fene magába!
A kiképző őrmester a fejét rázta.
- Micsoda stílus - mondta helytelenítőleg. - Káromkodással semmire se megy, fiatalember. Igya ki szépen a teáját, és ne bolondozzon. Ha erre kapott volna rá, és nem másra, most nem volna ilyen helyzetben, ha érti, mire gondolok.
- Kinyitja végre az ajtót?!
- Nem, uram. Nem nyitom ki az ajtót. Semmiféle ajtót nem nyitunk ki, amíg a viselkedését legalább egy teljes nap folyamán figyelemmel nem kísértük, és biztosak nem lehetünk benne, hogy nem nyúl erőszakhoz.
- Ide figyeljen - mondta John, visszafojtva a vágyát, hogy ledöfje ezt az embert a teáskanállal. - Nem tudom, ki maga...
- Flannery a nevem, uram, mint már említettem. Flannery kiképző őrmester.
- ... de nem hihetem, hogy részese ennek a disznóságnak ...
- De mennyire hogy az vagyok, uram. Én vagyok doktor Twist segédje.
- Az az ember egy bűnöző, maga idióta...
Flannery kiképző őrmester inkább megbántódott, semmint bosszankodott.
- Ugyan, ugyan, uram. Egy kis udvariasságot, ha kérhetném, ezzel a csökönyösséggel csak árt magának. Hát nem érti? Ne feledje, uram, hogy a mosolygás az élet sója.
- Ez a Twist az éjjel kirabolta a házunkat. És miközben maga bezárva tart engem, az a gazfickó megszökik.
- Valóban, uram? Melyik ház is volna az?
- Rudge Hall.
- Sose hallottam róla.
- Völgyi-Rudge közelében van. Innen húsz mérföldre. Mr. Lester Carmody kastélya.
- Azé a Mr. Lester Carmodyé, aki nálunk kúráltatta magát?

- Igen. Én az unokaöccse vagyok.
- Az unokaöccse, mi?
- Igen.
- Na ne bolondozzon.
- Micsoda?
- Véletlenül - mondta Mr. Flannery csendes elégedettséggel, és egyik kezét levette az ablakrácsról, hogy megsodorintsa a bajszát -, véletlenül láttam Mr. Carmody unokaöccsét. Magas, sovány, kellemes arcú fiatal fickó. Meglátogatta Mr. Carmodyt, amikor ideiglenesen a kezelésünk alatt állt.

Bármilyen fájdalmas volt is, John úgy érezte, egyszerűen muszáj összecsikorítania a fogát.

- Az Mr. Carmody másik unokaöccse volt.
- A másik unokaöccse, mi?
- Az unokatestvérem.
- Az unokatestvére, mi?
- Hugónak hívják.
- Hugónak, mi?
- Az istenfáját! - kiáltotta John. - Papagáj maga?

Mr. Flannery, ha történetesen nem egy létra tetején egyensúlyozik, dölyfösen egyenesedett volna ki a sértésre, de mivel nem érzett biztos talajt a lába alatt, csupán megbántott képet vágott.

- Nem, uram - felelte hozzá illő méltósággal -, kérdésére közlöm, hogy nem vagyok papagáj. Fizetett alkalmazott vagyok doktor Twist egészségügyi intézményében, és az a dolgom, hogy felügyeljek a páciensekre, távol tartsam őket a cigarettától, és gondom legyen rá, hogy megfelelően tornázzanak. És, mint az ifjú hölgynek is említettem, jól ismerem az emberi természetet, rajtam nem fog ki semmilyen kétszínűség. Sőt mi több, pont erre a fajta kétszínűségre hívta fel a figyelmemet az ifjú hölgy. „Legyen óvatos, őrmester úr", mondta, könyörgőn összekulcsolva a két kezét, „nehogy ez szerencsétlen fiatal ez-meg-az becsapja magát, mert azt fogja hazudni, hogy valami környékbeli família elrabolt örököse. Biztosan ezzel fog próbálkozni, nekem elhiheti, őrmester úr", mondta az ifjú

hölgy. Mire én azt feleltem: „Kisasszony", mondtam, „Egbert Flanneryt nem fogja átejteni, őt aztán nem. Találkoztam én épp elég ilyen esettel, kisasszony", mondtam. Mire az ifjú hölgy: „A kutyafáját, őrmester úr", azt mondja, „bárcsak többen lennének a maga fajtájából ezen a világon. Mennyivel jobb hely lenne, őrmester úr." - Elhallgatott. Majd, ráébredve, hogy valamit kihagyott, hozzátette: - Azt mondja.

John a lüktető fejéhez kapott.

- Ifjú hölgy? Miféle ifjú hölgy?
- Tudja maga nagyon jól, uram. Az az ifjú hölgy, aki idehozta és a gondjainkra bízta. Az az ifjú hölgy.
- Az az ifjú hölgy?
- Igen, uram. Aki idehozta.
- Idehozott?
- És a gondjainkra bízta.
- A gondjaikra bízott?
- Ejnye, ejnye, uram - mondta Mr. Flannery. - Hát papagáj ön?

Az ügyes visszavágás semmi hatást nem tett Johnra. Túlságosan elfoglalt volt az agya, hogy felismerje benne a legnagyobb szellemességet, amire őfelsége haderejének altisztjei képesek. Szörnyű gyanú vert fészket benne. Mit gyanú! Több volt ez gyanúnál. Ha Dolly Molloy kérésére zárták be ebbe az istenverte szobába, akkor, bármilyen bizarr is a gondolat, Dolly Molloynak köze van Twist gyalázatos tetteihez. Hogy mi köze, az nem világos, de a tény kétségtelen.

- Úgy érti... - hörögte.
- Úgy értem, hogy a húga, uram, aki idehozta az ő kis kocsiján.
- Mi? Az az én kocsim!
- Nem, nem, uram, az lehetetlen. Magam láttam elhajtani vele órákkal ezelőtt. Még integetett is nekem - mondta Mr. Flannery, megsimogatva a bajszát, és érzelmes tónus lopózott a hangjába. - Igen, uram! Hátrafordult, és integetett nekem.

John nem felelt. Nem talált szavakat. Noha egy biztosítótársaság számára jelentéktelen veszteség lett volna a Rudge Hallból

eltulajdonított értékes javakhoz képest, a kétüléses elrablása olyan csapás volt, amiből nem is remélhette, hogy felépül. Imádta a Widgeon Sevent, dajkálta, nevelte, olajozta, mosdatta, gyógyítgatta és babusgatta, mintha a kishúga lett volna. És most elrabolták.
- Ide hallgasson! - ordította lázasan. - Ki kell eresztenie innen. Azonnal!
- Nem, uram. Megígértem a húgának...
- De nem a húgom! Nincs is húgom! Az ég szerelmére, ember, hát nem érti... ?
- Nagyon is értem, uram. Kétszínűség! Felkészültem rá. - Flannery kiképző őrmester elhallgatott egy pillanatra. - Az ifjú hölgy - mondta álmodozva - attól is félt, hogy megpróbál majd megvesztegetni. Erre külön felhívta a figyelmemet.

John nem felelt. Az ő Widgeon Sevenjét! Elrabolták!
- Megvesztegetni! - ismételte tágra nyílt szemmel Flannery őrmester. Látni való volt, hogy már a gondolattól is émelyeg ez a derék ember. - Azt mondta, megpróbál majd megvesztegetni, hogy engedjem ki.
- Emiatt ne aggódjon - morogta John. - Nincs pénzem.

Csend lett. - Hömm! - fakadt ki röviden Mr. Flannery. Majd újra csend.

Végül a kiképző őrmester törte meg, moralizáló tónusban.
- Egyszerűen nem értem - mondta kissé nyűgösen -, hogy egy fiatalember, akinek ilyen gyönyörű húga van, hogyan süllyedhet erre a félállati szintre, ahogy mondani szokás. Mértékkel még csak lehet inni. De ez a gödényszerű vedelés meg a velejáró erőszakosság és kellemetlenkedés egészen más. Ha látta volna azokat a diákat, hogy mit művel az alkohol a májjal, rég abbahagyta volna, lefogadom. És akkor - folytatta nyafogósan a kiképző őrmester - nem verte volna el a pénzét. Ha nem dáridózik meg részegeskedik annyit, most tele lenne a zsebe, költhetne bármire. - Nagyot sóhajtott. - Kihűlt a teája - mondta mogorván.
- Nem kérek teát.

– Na, akkor én búcsúzom - mondta Mr. Flannery. - Ha bármire szüksége van, nyomja meg azt a gombot. Nem mintha sokra menne vele.

Óvatosan lemászott, a létra aljánál szemrehányóan megcsóválta a fejét, és eltűnt.

Johnnak nem hiányzott. Nem vágyott már társaságra. Egyedül akart maradni, hogy gondolkodhasson. Nem mintha kellemes gondolatokra számított volna. Minél többet merengett a Molloy família becstelenségén, annál nagyobb lett a haragja. Ha még egyszer az életben megadatik látnia Thomas G. Molloyt...

Ebben a pillanatban megadatott. Az ablakrácson át nézelődve a kocsibehajtó nagy részét áttekinthette. És a kocsibehajtóra, kitartóan küszködve, épp ekkor gördült rá Mr. Molloy egy biciklin.

Miközben John a nyakát nyújtogatva, égő szemmel figyelte, a sportférfiú leszállt a nyeregből, a masina pedig, mintha csak erre a pillanatra várt volna, a bal pedállal ügyesen bokán harapta. John messze volt ahhoz, hogy a szenvedő halk üvöltését meghallja, de az arcát látta. Kivörösödött, szederjes arc volt ez, melyet por lepett és fájdalom rántott görcsbe.

John visszament a kancsóhoz, és nagyot ivott. A látvány, melyben az imént része volt, valamennyire megvigasztalta.

TIZENKETTEDIK FEJEZET

KELLEMETLEN JELENET KÉT RÉGI BARÁT KÖZÖTT

I

Johnt odahagyva, Flannery kiképző őrmester első dolga volt, hogy a századirodán, ahogy ő nevezte, jelentést tegyen. Mindössze néhány perccel azután érkezett, hogy a benne tartózkodó magához tért.

Csimpi Twist éppen akkor nyitotta ki a szemét és tápászkodott fel, amikor a kiképző őrmester teával kínálta Johnt.

Mr. Twist első felfedezése, akárcsak Johné, az volt, hogy fáj a feje. Azután azt igyekezett meghatározni, hogy hol van. Agya valamennyire kitisztulván, úgy látta, hogy Angliában... mi több, a dolgozószobájában, az Egészségre Felben (azelőtt Graveney-kastély), Worcestershire-ben. Ekkor minden megvilágosodott előtte, s egyik kezével az asztalt markolva, másikban a liliomot szorongatva, csúf dolgokat gondolt a leleményes Mrs. Molloyról.

Még mindig ezekkel foglalatoskodott, amikor erőteljes kopogást hallott, és az ajtón belépett Flannery kiképző őrmester.

Csimpi elfehéredve kapaszkodott az asztalba. Úgy festett, mint az az ember, aki látja, hogy égő gyufát tartanak egy puskaporos hordóhoz, és várja a fülsiketítő robbanást. Vendégének ajkai megmozdultak, és Csimpi el tudta képzelni, milyen lesz ez a sztentori hang egy fejfájással sújtott gyengélkedő fülének.

- Khmmm... hrr - kezdte Mr. Flannery, és Csimpi éles jajkiáltással zuhant bele a székbe. Eszelős szemmel, összekucorodva pislogott a kiképző őrmesterre.

- Ühh! - bömbölte Mr. Flannery a szimptómákat látva. - Nincs jó formában, Mr. Twist.

Csimpi elejtette a liliomot, mert a másik kezére is szüksége volt. Úgy találta, ha mindkét tenyerét a szeme fölé illeszti és erőteljesen odatapasztja, némi megkönnyebbüléshez juthat.

- Megmondom én, mi a baj, uram - ordította együttérzően az őrmester. - Az a randa nátha meg láz a belsejére ment. A fejéből belsőleg áttevődött a belsejére. Bezzeg ha hallgat rám, és pimpimpáré-komló-főzetet...

- Menjen innen! - nyöszörögte Csimpi, és elhaló hangon az úticélt is megjelölte. Mr. Flannery szemrehányóan nézte.

- Azzal semmit se ér, Mr. Twist, ha engem a pokolba küld. Én csak azon egyszerű okból jöttem, hogy jelentsem, beszélgetést folytattam az erőszakos esettel, és az a véleményem, uram, már persze ha

egyetért, hogy még egy darabig elzárva kell tartanunk. Igaz, fizikailag nem próbált bántalmazni, föltehetőleg mivel közte és köztem ott volt a rács, de a viselkedése szerfelett különös, szinte már fura, úgyhogy azt ajánlom, egyelőre az ablakon keresztül kommunikáljunk vele.

- Csináljon, amit akar - pihegte Csimpi.

- Nem az a lényeg, hogy én mit akarok, uram - üvöltötte Mr. Flannery erényesen. - Az a lényeg, hogy ön mit akar és parancsol, mert én az alkalmazottja vagyok, aki tüstént teljesít minden parancsot és utasítást. És van itt még valami, uram. Mint talán tudja, az ifjú hölgy a kiskocsin távozott...

- Ne beszéljen nekem az ifjú hölgyről.

- Csak azt akartam mondani, Mr. Twist, hogy nyilván meg fogja lepni, miszerint az ifjú hölgy, noha innét a kiskocsin ment el, mégis úgy döntött, hogy vonattal folytatja az utat. A kiskocsit a lowicki állomáson hagyta azzal, hogy hozzák vissza. Az imént érkezett meg vele a Jakes kölyök, az állomásfőnök fia. Pimaszul rám dudált a nyavalyás, és fél koronát követelt. A magam felelősségére kupán vágtam, és hat pennyt adtam neki. Bármikor megtérítheti, uram. Tegyem garázsba a kiskocsit?

Csimpi azonmód beleegyezett a javaslatba. Bármilyen javaslatba beleegyezett volna, ami azzal kecsegtet, hogy ez az ember eltűnik a színről.

- Milyen fura, hogy az ifjú hölgy ott hagyta a kis kocsit az állomás előtt, uram - tűnődött Mr. Flannery, mire a csillár himbálózni kezdett. - Gondolom, pont akkor ért oda, amikor befutott a vonat, és hirtelen úgy döntött, nem fárasztja tovább gyenge karját a Londonba kocsikázással. Mert gondolom, Londonba igyekezett.

Csimpi is úgy gondolta. Lelki szemei előtt megjelent a metropoliszban mulatozó Dolly és Szappan képe, és a zsákmányé, amit nyilván úgy eldugtak, hogy ő sose fér hozzá. Felnyögött.

- Hol hasgat$_r$ uram? - kérdezte részvevően Mr Flannery.

- He?

- A fájdalom, uram. A kín. Úgy látom, ön szenved. Ha rám hallgat, azonnal lefekszik, és forró vizes palackot tesz a hasára. Azaz hogy a gyomrára, uram. Az majd kihúzza a mérget. Volt nekem egy nagynéném...
- Nem vagyok kíváncsi a nagynénjére.
- Igenis, uram. Parancsára.
- Majd máskor meséljen róla.
- Csak szóljon, ha ráér, uram - mondta nagylelkűen Mr. Flannery. - Hát akkor megyek is, beteszem a kiskocsit a garázsba.

Távozott, és Csimpi, levéve tenyerét a szeméről, gyötrő gondolatoknak adta át magát. Akit elkábítottak, és éppen magához térendő, az elég rossz színben látja a világot, de ha kicsattanó egészségnek örvend, Mr. Twist elmélkedései akkor se lettek volna kellemesebbek. Röviden összefoglalva, a körül a szenvedélyes vágy körül csoportosultak, akár Johnéi, hogy csak még egyszer kerüljön Szappan Molloy a szeme elé.

Éppen arra a következtetésre jutott, hogy ez aligha adatik meg neki, amikor újból nyílt az ajtó, és megjelent a szobalány.

- Mr. Molloy van itt, uram.

Csimpi megrázkódott.

- Küldje be - hörögte.

Csoszogó léptek hallatszottak, és az ajtóban feltűnt Szappan Molloy.

II

Mr. Molloy úgy hágta át Csimpi Twist dolgozószobájának küszöbét, mint a félholt futó, aki egy különösen megerőltető maratoni verseny végén szakítja el a célszalagot. Haja kócos, arcán por- és verejtékcsíkok, s a lába oly mértékben függetlenedett a testétől, hogy az embernek az a furcsa benyomása támadt, mintha egyszerre többfelé akarna indulni. Az elfogulatlan szemlélő csak sajnálni tudta volna ezt a valaha derekas tartású emberroncsot.

Csimpi nem volt elfogulatlan szemlélő. Nem sajnálta régi üzlettársát. Első pillantásra úgy tetszett, Szappan Molloyt valami masinán darálták át, utána pedig keresztülhajtott rajta több teherautó, és Csimpi ennek őszintén örült. Szívesen felkutatta volna a masina tulajdonosát és a sofőröket, hogy bőkezűen megjutalmazza őket.

- Szóval itt vagy! - mondta.

Mr. Molloy óvatosan csápolt egy karosszék felé. Nagy nehezen odaérve megmarkolta a karfákat, és végtelen kimerültséggel beleereszkedett. Amint a párnákhoz hozzáért, éles jajkiáltást hallatott. Majd pedig hátrahanyatlott, behunyta a szemét, és azonnal álomba merült.

Csimpi dühöngve bámulta, amitől csak még jobban sajgott a feje. Már az is felháborító, hogy Szappannak volt pofája idemerészkedni a történtek után. De hogy minden magyarázat vagy mentegetőzés nélkül hálószobának nevezze ki az ő dolgozószobáját, ezt Csimpi nem bírta elviselni. Felállt, belemarkolt öreg barátja dús sörényébe, és vadul rángatni kezdte.

Az eljárás hatásosnak bizonyult. Szappan felriadt.

- He? - kérdezte pislogva.
- Mi az, hogy he?
- Hogy?... Mi... Hol vagyok?
- Majd mindjárt megmondom, hol vagy.
- Á! - felelte Mr. Molloy, akinek lassan visszatért a felfogóképessége.

Újból visszahanyatlott a párnák közé. Most, hogy a kontaktus első kínján túl volt, mennyeinek találta puhaságukat. Aki húsz mérföldet kerekezett egy öreg bringán, az az ülések dolgában hajlamos a finnyásságra.

- Uh! Pokolian érzem magam - motyogta.

Természetes megjegyzés ez egy ilyen állapotban levő embertől, de társa máris imponáló testhőmérsékletéhez hozzájárult további pár fokkal. Az érzelmei közt hányódó Csimpi Twist nem talált szavakat, csak valami furcsa, fröcsögő zajra telt tőle.

- Nagyon - folytatta Mr. Molloy -, nagyon rosszul érzem magam. Egészen idáig bicikliztem, Csimpi, ezt képzeld el. A legjobban a lábszáramat viselte meg. És a lábfejemet. Bárcsak annyi dollárom lenne, ahány helyen az a rohadt pedál lenyúzott.
- És én? - kérdezte Csimpi, aki végre felhagyott a fröcsögéssel.
- Bizony - mondta vágyakozva Mr. Molloy -, nem bánnám, ha valaki akár csak ötven centet adna minden egyes kék-zöld foltomra. Úgy borítanak, akár a kiütés.
- Ha a te fejed úgy fájna, mint az enyém...
- A fejem is fáj, igen - mondta Mr. Molloy. - Biztosan napszúrást kaptam. Voltak pillanatok, amikor már azt hittem, feladom. Ha tudnád, hogy érzem magam.. .
- És én hogy érzem magam, mit gondolsz? - visította Mr. Twist, az önsajnálattól remegve. - Szépen elbánt velem a drágalátos feleséged! Így kitolni egy üzlettárssal! Kábítószert keverni az italába! Micsoda viselkedés ez?
Mr. Molloy elgondolkodott a kérdésen.
- A nejem kissé hirtelen természetű - ismerte be.
- És liliomot nyomott a markomba!
- Játékos kedély - magyarázta Mr. Molloy. - A lányok már csak ilyenek.
- Még hogy játékos!
Mr. Molloy úgy érezte, ideje rámutatni az erkölcsi tanulságra.
- A te hibád, Csimpi. Magadnak köszönheted, amiért olyan mohó voltál. Ha nem állítasz falhoz bennünket a hatvanöt-harmincöt százalékkal, ez az egész nem következett volna be. Egy olyan heves vérű lány, mint a nejem, az ilyesmit nem tudja elviselni. De hallgasd meg, miért jöttem. Ha hajlandó vagy elfelejteni a követelésedet, és tisztességes új alkut kötni - egyharmad nekem, egyharmad neked, egyharmad a nejemnek -, akkor olyat mondok, aminek örülni fogsz. Olyat, amitől dalra fogsz fakadni.
- Én annak örülnék - mondta udvariatlanul Csimpi -, ha leestél volna a bicikliről, és kitörted volna azt az undorító nyakadat.
Mr. Molloy megbántódott.

- Ez nem szép tőled, Csimpi.

Mr. Twist megkérdezte, vajon Mr. Molloy, tekintve a körülményeket, azt várja-e, hogy megcsókolja. Mr. Molloy azt felelte, hogy nem ezt várja, de mi értelme a veszekedésnek? Mi haszna a veszekedésnek? Profitálhat-e bárki is a veszekedésből?

- Ha a te fejed úgy fájna, mint az enyém, Csimpi - mondta Mr. Molloy szemrehányóan -, akkor tudnád, milyen érzés egy régi barát gyalázkodását hallgatni.

Csimpi egy darabig csak fuldokolni tudott dühében.

- Még hogy a te fejed? Mi a te fejfájásod az enyémhez képest?
- Az enyémnél rosszabb nem lehet, Csimpi.
- Ha tudni akarod, milyen az, amikor igazán fáj a fejed, vegyél be egy-két csöppet a kedvenc kábítószeredből.
- Akkor ezt hagyjuk - mondta Mr. Molloy, bölcsen berekesztve a vitát -, hadd adjam inkább elő, miért jöttem. Csimpi, ez a Carmody átejtett bennünket. Tudta, mire készülünk.
- Micsoda?
- Bizony. Tőle magától hallottam. És tudod, mit művelt? Kivette a cuccot a fülkéből, elküldte a sofőrjével Worcesterbe, és betette a csomagmegőrzőbe.
- Micsoda?
- Úgy bizony.
- Az angyalát! - mondta lenyűgözve Mr. Twist. - Ravasz. Szóval megfújta.
- Meg.

Mr. Twist nem számított rá, hogy akár aznap, akár a közeljövőben el lesz valamitől ragadtatva, de ezekre a szavakra eksztázisba esett. Kárörvendő nevetése azonban a fejébe hasító fájdalom miatt fojtott üvöltésbe csapott át.

- Szóval minden álnokságod ellenére - mondta, elvéve tenyerét halántékáról, amint a görcs alábbhagyott - ugyanúgy pórul jártál, mint én.
- Még semmi sincs veszve, Csimpi, ha gyorsan cselekszünk.

- Hogyhogy?
- Megmondom. A sofőr betette a cuccot a csomagmegőrzőbe, a cédulát pedig...
- ... nyilván átadta a vén Carmodynak. Mire megyünk ezzel?
- Dehogy! Nem Carmodynak adta át, hanem annak a Carroll nevű fickónak! - mondta Mr. Molloy.
Csimpi elbámult.
- Ennek a madárnak odafent?
- Odafent van?
- Naná. Bezártuk egy rácsos ablakú szobába. Nála van a cédula?
- Nála hát. Egyszerűen csak el kell vennünk tőle.
- És kész?
- És kész.
- És ha szabad kérdeznem - érdeklődött Csimpi -, hogyan?
Mr. Molloy nem felelt azonnal. Miközben a bokája után kapdosó pedált kerülgette, egész úton ezen törte a fejét. Abban reménykedett, hogy most, a pillanat szülte heveny lelkesedésében öreg barátja gondolkodás nélkül kiböki a megoldást, de ez hiú remény maradt.
- Biztos vagyok benne, hogy te szerét tudod ejteni, Csimpi - mondta kénytelen-kelletlen.
- Én? Igen?
- Te olyan okos vagy - mondta elismerően Mr. Molloy. - Az eszed akár a borotva. Ezt senki sem tagadja.
- Szóval én ejtsem szerét, miközben te kényelmesen ücsörögsz abban a székben? A részesedésem pedig...
- Csimpi! - jajongott Mr. Molloy. Tudta, mi következik.
- ... nyavalyás egyharmad. Ha kíváncsi vagy a véleményemre ...
- Jaj, Csimpi - mondta Mr. Molloy, csordulni kész könnyekkel a hangjában -, ne kezdjük újra. A feltételekben megegyeztünk. Minden meg van beszélve. Úri becsületszavunkat adtuk.
- Igen? Szállj le a felhők közül, mert halálra rémíted a madarakat. Ha megteszem, amire kérsz, és kihúzlak a slamasztikából, a részem hetven százalék.

- Hetven! - visszhangozta Mr. Molloy.
- És ha nem tetszik, ötöld ki magad, hogyan vegyük el a fickótól a cédulát. Teszem azt, menj fel hozzá, és beszélj a lelkére. Ha csak egy kicsit is úgy érzi magát, mint én, amikor magamhoz tértem, nagy örömmel fogad majd. Mit számít az neked, ha letépi a fejedet, és kihajítja az ablakon? Egyszer él az ember, nem igaz?

Mr. Molloy lesújtva bámult maga elé. Sose volt valami leleményes, de a hosszú bicikliút a maradék ötletességet is kirázta belőle. El kellett ismernie, hogy nincs kéznél semmilyen haditerve. Bezzeg ha a felesége itt volna! Dolly a cég esze. Csak úgy röpködnének a szájából a jobbnál jobb variációk.

- Nem tarthatjuk örökké bezárva - mondta boldogtalanul.
- Nem is kell - ha beleegyezel a hetven százalékba.
- Szóval találtál megoldást?
- Persze hogy találtam.

Mr. Molloy depressziója egyre mélyült. Tudta, mit jelent ez. Amint közli, hogy szabad a gazda, ez a nyomorult Csimpi biztosan valami olyan ötlettel hozakodik elő, ami neki is eszébe juthatott volna.

- Mi lesz? - kérdezte Csimpi. - Döntsél már. És ne feledd, hogy harminc százalék is több a semminél. És nehogy majd azt mondd nekem, hogy te is pont erre a megoldásra gondoltál.

Mr. Molloy még egyszer utoljára megnoszogatta fáradt agyát, de eredmény nélkül. Ő specialista volt. Mindenkinél jobban tudott nem létező olajkutakkal kapcsolatos részvényeket elpasszolni, de itt véget is ért a tudománya. A szakterületén kívül el volt veszve.

- Nem bánom - sóhajtotta, beletörődve az elkerülhetetlenbe.
- Hetven-harminc?
- Hetven-harminc. Bár hogy hogy adom ezt be a nejemnek, arról fogalmam sincs. Nem fog neki tetszeni, Csimpi. Nagyon le fogja sújtani, Csimpi.
- Remélem, megfullad mérgében - mondta lovagiatlanul Csimpi. - A liliomos teremtésit! Na szóval, a következőt fogjuk csinálni. Holnap, amikor Flannery felviszi ennek az alaknak a kávét meg a tojást, valami más is lesz a kávéban. Néhány csöpp a te híres-nevezetes

kábítószeredből. Utána egyszerűen felballagunk hozzá, és kihúzzuk a zsebéből a cédulát.

Mr. Molloy elgyötört kiáltást hallatott. Nem csalta meg az előérzete.

- Erre én is gondolhattam volna... - jajveszékelt.

- Persze hogy - mondta elégedetten Csimpi -, de neked sütőtök van ott, ahol más a fejét hordja. Az ilyen fejutánzat hosszú távon nem kifizetődő. Add el pár fillérért, és vegyél újat. De az új - mondta Csimpi - valamivel szebb legyen.

TIZENHARMADIK FEJEZET

MR. MOLLOY TELEFONÁL

I

Az eseménytelennek ígérkező nap szürke hajnallal köszöntött be az Egészségre Felbe. Hét óra tájt azonban a nap áttörte a ködöt, majd pontban nyolckor egyik sugara belopózott egy emeleti ablakon, és az álmában oly gyönyörű Flannery kiképző őrmesterre esett. Az őrmester nyögött egyet, kinyitotta a szemét, és látva, hogy újabb dolgos és felelősségteljes napra virradt, kiugrott az ágyból, majd néhány katonás tornagyakorlat után hozzákezdett egyszerű toalettjéhez. Ezzel végezvén, lement a konyhára, ahol csábító szalonna- és kávéillat jelentette, hogy várja a reggeli.

Lakomázótársai, Rosa, a szobalány és Mrs. Evans, a szakácsnő azzal a tiszteletteli melegséggel köszöntötték, ami magas állásának és tudásának kijárt. Lett légyen bármily népszerűtlen Mr. Flannery az Egészségre Fel bennlakó páciensei között - Sir James Rigby-Rudd tengernagy például többször kifejezte abbeli véleményét, hogy elevenen kéne megnyúzni -, az alagsorban mindig számíthatott a szívélyes fogadtatásra. Rosa rajongott a bajszáért, Mrs. Evans pedig a társalgásában lelt örömet.

Ma azonban csak a bajusz volt jelen a maga teljes pompájában, a társalgás elmaradni látszott. Mr. Flannery rendszerint még az első tojás felnyársalása előtt szórakoztató megfigyeléseket tett a várható időjárásról, vagy pedig lenyűgözően és részletesen ecsetelte, mit álmodott az éjjel, de ma reggel méla csendben ült - már ha a táplálkozási műveletét leszámítjuk.
- Milyen hallgatag, Mr. Flannery - mondta sértetten Mrs. Evans.
Az őrmester összerezzent. Rádöbbent, hogy elhanyagolta kötelességét.
- Azon tépelődöm, asszonyom - mondta, és kezében megállt a szalonnával rakott villa -, hogy milyen szomorú is az élet.
- Az bizony szomorú - helyeselt Mrs. Evans.
- Ah! - mondta Rosa, a szobalány, akinek, lévén szerfelett ifjú hajadon, nem is lett volna szabad véleményt nyilvánítania e jelentős szimpóziumokon.
- Ez az erőszakos eset odafönt - folytatta Mr. Flannery, lenyelve a szalonnát, és újabb adagot szúrva fel. - Vérzik az ember szíve, ha szabad ilyen kifejezést használni a reggeliasztalnál. Minden bizonnyal boldog és virágos jövő várta élete hajnalán. Jó család, jó iskolák, minden. De mivel ilyen mélyre süllyedt, lakat alá került, ahogy mondani szokás.
- Nem tud kiszabadulni? - kérdezte Rosa.
E témát, rémülten suttogva, az éjszakába nyúlóan vitatták a szakácsnővel.
Mr. Flannery felvonta a szemöldökét.
- Nem tud kiszabadulni. De ha ki tudna, kegyedéknek akkor sem kell félniük, hiszen itt vagyok én.
- Bizony nagy megnyugvás, hogy maga itt van, Mr. Flannery - bólogatott Mrs. Evans.
- Majdnem ugyanezekkel a szavakkal élt ennek a fiatalembernek a húga is - dörögte önelégülten Mr. Flannery. - Azt mondta nekem: „őrmester úr", azt mondta, „olyan megkönnyebbülés tudni, hogy maga itt van, őrmester úr", azt mondta. „Biztosra veszem, hogy maga minden helyzetben megállja a helyét", azt mondta. - Mr.

Flannery felsóhajtott. - Éppen rá gondolva fogja el a szomorúság a férfiember szívét, ugye bár. Itt ez a szép fiatal teremtés, akinek csupa gyötrelem az élete, ahogy mondani szokás, mert ez a haszontalan bátyja...

- Szerintem nem is olyan szép - mondta Rosa.

Rettenetes csend követte e szavakat, olyan csend, ami a Kulcsárnői Szobára ereszkedne, ha - amennyiben ez egyáltalán elképzelhető - holmi siheder második lakáj ellentmondani merészelne a komornyiknak. Flannery kiképző őrmester kimeresztette a szemét, igen jelentőségteljesen kortyintott a kávéjából.

- Ne beszéljen butaságokat, leányom - mondta pattogó hangon.

- Egy lány már nem is szólhat? Egy lány már nem is tehet megjegyzést?

- Természetesen szólhat - felelte Mr. Flannery. Természetszerűleg megjegyzést is tehet. De - fűzte hozzá zordonan - annak legyen veleje. Az ifjú hölgy a legszebb, akit életemben láttam. A szemei - tapogatózott megfelelő hasonlat után -, a szemei - folytatta lelkesen - akár két csillag. - Mrs. Evanshoz fordult. - Amikor az eset reggelije elkészül, lesz szíves kiküldeni hozzám valakivel a kertbe, én majd fölviszem. A csalitosban fogok pipázni.

- Csak nem megy máris, Mr. Flannery?

- De igen, asszonyom.

- Még be se fejezte a reggelit.

- Befejeztem, asszonyom - mondta Flannery kiképző őrmester. - Többet nem kívánok fogyasztani.

Azzal visszavonult. Rosa könyörgő tekintetére szándékosan ügyet sem vetett. Tudatában volt, micso*da romboló* hatással van a hüvelyk- és mutatóujja közt *fészkelő* bajusz a lány szívére, de nagyon helyesen azt a nézetet vallotta, hogy ha néha nem utasítjuk rendre a fehérszemélyeket, ugyan hová jutunk? Rosa takaros teremtés, de még a takaros teremtések se fitymálhatnak büntetlenül istennőket.

A konyhai társalgás ezalatt Mrs. Evans monológjává zsugorodott a Mai Lányok tárgykörében. Részletesen fölösleges róla

beszámolnunk, mert a Mai Lányokról Mrs. Evans ugyanúgy gondolkodott, mint az idősebb nemzedék többi tagja a szószéken meg a sajtóban. Röviden szólva tehát Mrs. Evans nem is értette, hogy lehetnek ilyen elvetemültek a Mai Lányok. Tiszteletlenül belekotyognak följebbvalóik beszédébe. Nincs bennük illemtudás. Előtérbe tolakodnak. Úgy felbosszantanak derék férfiakat, hogy azok félbe-szerbe hagyják a reggelit. Hogy mit szólt volna Mrs. Evans anyja, ha Mrs. Evans lánykorában úgy viselkedett volna, mint az imént Rosa, erre a kérdésre, Mrs. Evansnak őszintén be kellett vallania, hamarjában nem is talál választ.

Mindennek végén Rosától csak annyi telt, hogy elismételte azt a megjegyzést, amelynek következtében Flannery kiképző őrmester a szokásos adagjánál egy tojással és egy szelet szalonnával kevesebbnek a bekebelezése után állt fel az asztaltól.

- Szerintem nem is olyan szép - mondta Rosa, felvetve kurtára nyírt gesztenyevörös hajjal ékes fejét.

Hogy e minősíthetetlen magatartás szavát szegte volna-e Mrs. Evansnak, vagy pedig újult energiával kezdett volna megint a fönti szónoklatba, sohasem fogjuk megtudni, mert ebben a pillanatban a tálalóasztal fölött megcsörrent a csengő.

- Ez Ő - mondta Mrs. Evans. - Eridj, nézd meg, mit akar. - E nagybetűs névmással szokta ugyanis emlegetni az Egészségre Fel tulajdonosát, mert noha találó voltát elismerte, módfelett helytelenítette beosztottja leleményét, a Vén Majmot. - Ha a reggelijét kéri, mondd, hogy mindjárt kész. Rosa távozott.

- Nem a reggelijét kéri - jött vissza hamarosan Az eset reggelijét akarja látni a Vén Majom, mielőtt fölviszik neki.

- Ne nevezd Vén Majomnak.

- Miért, nem úgy néz ki?

- Akkor se - felelte Mrs. Evans, és tovább elmélkedett azon, hogy mit szólt volna az anyja.

- Szalonnát, tojást, pirítóst meg kávét kell neki adni - mondta Rosa, feltűnően kevés érdeklődést mutatva Mrs. Evans anyja iránt. - És a vén Lord Twist látni akarja, mielőtt fölviszik neki. Attól függ, mit tart

az ember szépnek - folytatta Rosa. - Mert ha a föstött haj meg azok a vámpírszemek, amiket a filmeken látni...
- Ebből elég - mondta Mrs. Evans.

Csend lett a konyhában, melyet csak a szalonna sercegése és egy olyan mai lány hümmögése tört meg, aki korántsem ért egyet feljebbvalóival a női szépséget illetően.
- Kész - mondta végül Mrs. Evans. - Add a tálcát meg a borsot, sót, mustárt, és vigyázz, hogy el ne ejtsd.
- Miért ejteném el?
- Hát csak azért.
- Volt egy nő a *Férfiszívek-ben,* akinek pont olyan szemei voltak - mondta Rosa a tálcát egyensúlyozva, azzal a megvetéssel, amellyel az erényes nők viseltetnek megtévedt nővéreik iránt. - Hogy az miket művelt! Fontos iratokat lopott el egy találmány...
- Ki fogod lötyögtetni a kávét.
- Nem fogom.
- Hát ne is - mondta Mrs. Evans.

Kinn a kertben, mindazok tekintete elől rejtve, akik ha megpillantanák, munkára fognák, Flannery kiképző őrmester a csalitosban pihent, reggeli utáni pipáját szíva. Még most is ingerült volt, mert Dolly mély benyomást tett rá, és minden olyan megjegyzést, ami arra utalt, hogy a lány nem a szépség megtestesülése, istenkáromlásnak érzett.

No persze, mélázott, Rosa mentségére, szemtelen szavai magyarázatául fel lehet hozni, hogy a földet is imádja, ahová ő lép, és bizonyára a mardosó féltékenység sarkallta ilyen tiszteletlenségre. Ebből a szemszögből nézve megjegyzése már-már megbocsáthatónak tetszett, és Mr. Flannery a dohány jótékony hatása alatt azt tapasztalta, hogy neheztelése fokozatosan gyöngédségbe vált át.

Ha jobban meggondoljuk, Rosát inkább sajnálni kell, mint megróni. A fiatal lányokat persze nem árt néha helyre tenni és a saját érdekükben megfegyelmezni, ha megfeledkeznek magukról, de az is kétségtelen, hogy a szituáció nagy megpróbáltatás lehetett a

számára. Hallani, amint nemének egy másik képviselőjét dicséri égre-földre az a férfi, akiért ő rajong, nos, ez bármelyik lányt fölpaprikázná. Röviden szólva, Rosa kitörése amolyan bókféle inkább, és a végképp lecsillapult Flannery őrmester hajlandó volt megbocsátani neki.

E pillanatban lépteket hallott a csalitost szegélyező kavicsösvényen, és tüstént éber lett és elővigyázatos. Az Egészségre Fel udvarán és kertjében ugyanis nem volt szabad dohányozni, mert a látvány ingerelné a pácienseket. Kiverte pipáját, és óvatosan kilesett az ágak közt. Rájött, hogy fölösleges volt az ijedelme.

Csak Rosa az. Háttal állt neki, megrakott tálcával a kezében. Mr. Flannerynek eszébe jutott, hogy megparancsolta, hozzák ki az Eset reggelijét, mert ő akarja felvinni.

- Mr. Flanneryyy! - kiáltotta Rosa a látóhatárt fürkészve.

Flannery kiképző őrmester ritkán ragadtatta magát csibészségekre, de meditációja a csalitosban, valamint a dohány

nyugtató hatása szokatlan jókedvre hangolta. Sötött a nap, daloltak a kismadarak, és Mr. Flannery újra fiatalnak érezte magát. Pipáját zsebre vágva odaosont a lány mögé, és gyengéden a fülébe súgta: - Bú!

A nagy embereknek is vannak korlátaik. Ez megváltoztathatatlan tény, nem is hányjuk a szemükre. Így hát nem annyira megrovólag, inkább csak történelmi tényként szögezzük le, hogy a gyengéd suttogás nem volt Flannery kiképző őrmester erőssége. A szándék és a végrehajtás között, amikor Mr. Flannery gyengéd suttogásra készült, feneketlen szakadék tátongott. A hangot, amelyet produkált, ahhoz lehetne hasonlítani, amikor egy óceánjáró megszólaltatja a ködkürtöt, vagy amikor egy áldomásmester rohamot kap egy kazánműhelyben. Lévén pedig, hogy mindez Rosa fülének közvetlen közelében zajlott le, pontosan olyan hatást tett a lányra, mint Wyvern ezredesre az, amikor krónikánk elején John Carroll váratlanul elordította magát Chas. Bywater, Patikus, boltja előtt. Jelentéktelen okok ugrásszerűen nőnek nagy eseményekké. Rosa vagy egy métert ugrott. Éles sikítással elejtette a tálcát. Majd szívéhez szorított kézzel, pihegve állt.

Flannery kiképző őrmester azonmód rájött, hogy helytelenül viselkedett. Elragadta nagylelkű jelleme. Ő csupán közölni akarta Rosával, hogy minden meg van bocsátva, de ehhez a legcélszerűbb az lett volna, ha kilép a bokrok mögül, és néhány keresetlen szóval szemtől szemben fogalmazza meg. Azzal, hogy lopva, mint egy testetlen hang cselekedett, jó nagy felfordulást csinált. A felfordulásban, egymás egyén-hátán, a következők szerepeltek: egy bögre kávé, egy kancsó tej, egy tálka cukor, egy vajtartó, só, mustár, bors, több szelet pirítós és egy tányérra való szalonnás tojás. Mindezen tételek a pázsitot rondították, s a bokrok közül előlépve, Mr. Flannery bánatosan nézegette őket.

- Ühh! - mondta az őrmester.

Társnéján fura módon inkább megkönnyebbülés, mint harag látszott. Ha volt valaha alkalom, amikor egy lány joggal mondhat olyasmiket, amiket a mai lányok oly ékesszólón tudnak kifejteni, ez

az az alkalom volt. Ám Rosa mindössze hálásan lihegett az őrmesterre.
- Már azt hittem, a Fönti Eset az! - dadogta. - Amikor azt a szörnyű hangot hallottam a fülemben, azt hittem, hogy kiszabadult.
- Semmi baj, leányom - mondta Mr. Flannery. - Hiszen itt vagyok én.
- Jaj, Mr. Flannery!
- Jól van, jól van! - mondta az őrmester.

Noha úgy érezte, kissé elkapkodja a dolgot, a lány derekára fűzte masszív karját. Sőt meg is csókolta Rosát. Nem állt szándékában ilyen határozottan elkötelezni magát, de úgy érezte, pillanatnyilag nem tehet mást.

Rosa megnyugodott.
- Elejtettem a tálcát - mondta.
- Igen - mondta Mr. Flannery, aki jó megfigyelő volt.
- Megyek, és szólok neki.
- Mr. Twistnek?
- Muszáj, nem?

Mr. Flannery ebben tamás volt. Ha szól Mr. Twistnek, akkor magyarázatot is kell adnia, márpedig a magyarázat csak akkor lehet meggyőző, ha őt, Mr. Flanneryt nem éppen méltóságteli fényben tünteti fel. Tudomást szerezvén a tényekről, Mr. Twist még úgy döntene, hogy kirúgja az olyan segédet, aki, bármily logikus okoktól vezérelve, bokrok közt bujkál, és ráijeszt a cselédségre.
- Hallgass ide, leányom - tanácsolta. - Mr. Twist elfoglalt ember, akinek sok a kötelessége és sok a tennivalója. Nem érdeklik őt holmi elejtett tálcák. Szaladj csak vissza a konyhára, és szólj Mrs. Evansnak, hogy készítsen egy másik adagot. A kávéskanna eltört, de a csésze nem, a tányér nem, és a mustáros-borsos-sós készlet sem. Mindjárt fölszedegetem, szépen visszaviszed őket, és nem árulkodsz senkinek. Én közben elföldelem a tojás maradványait.
- De Mr. Twist tett valamit abba a kávéba.
- Mi?
- Amikor az előbb bevittem hozzá a tálcát, azt mondta: „A fönti eset reggelije?", mire én, hogy az, mire a Vén Majom valami aszpirinfélét

ejtett a kávéba. Biztos valami orvosságot, hogy lecsillapodjon tőle, és ki ne törjön, és le ne mészároljon mindnyájunkat.

Mr. Flannery elnézően mosolygott.

- A fönti esetnek nincs szüksége ilyesmire, amíg én itt vagyok - mondta. - Doktor Twist olyan, mint a többi civil. Folyton idegeskedik. Nem érti meg, hogy semmi szükség vagy szükséglet az ilyen nyugtatókra, ha egyszer itt vagyok én, hogy megakadályozzak mindenféle erőszakot. Azonkívül a túlzott gyógyszerezés ártalmas. Ez az eset tegnap is kapott altatót: még megártana neki. Úgyhogy ha Mr. Twist megkérdezi, megitta-e az eset a kávéját, te csak jelentsd feszesen és tisztelettudóan, hogy „Igen, uram", és én is ugyanezt fogom tenni. Senki nem tud meg semmit.

Mr. Flannerynek mintegy negyedóra múlva nyílt alkalma, hogy ugyanazt tegye. Felmászott a létrán, beadta Johnnak a reggeli javított változatát, és visszafelé összetalálkozott munkáltatójával a hallban.

- Izé, Mr. Flannery - mondta Mr. Twist.
- Uram?
- Izé... az az erőszakos eset... megette a reggelijét?
- Csak úgy falta, uram, amikor öt perce otthagytam.

Csimpi hallgatott egy sort.

- Kiitta a kávét is? - kérdezte hanyagul.
- Igen, uram - jelentette Flannery kiképző őrmester feszesen és tisztelettudóan.
- Értem. Köszönöm.
- Parancsára, uram - mondta Flannery kiképző őrmester.

II

Amikor Flannery kiképző őrmester azt mondta, hogy John csak úgy falta a reggelit, nem állított valótlant. Ez a szerencsétlen fiatalember hajszálra így látott neki a szalonnás tojásnak és a kávénak, amit börtönőre a rácsok közt nyújtott be. Sem a Mr. Flanneryvel szembeni, immár meggyökeresedett ellenszenve, sem a szégyen, hogy úgy

fogad el ételt, mint valami ritka példány az állatkertben, nem kelhetett versenyre az étvágyával, amely csendben nőtt-növekedett benne az éji virrasztás alatt. Fejfájása elmúlt, de olyan éhséget hagyott maga után, hogy a farkasok is megirigyelhették volna. Az első tojást még azelőtt eltüntette, hogy az őrmester annyit mondhatott volna: „Ühh!", majd belapátolta a másikat, a szalonnát, a pirítóst, a vajat, a tejet és a kávét is, utána pedig felemelte a tányért, hogy megnézze, nem bujkál-e alatta néhány morzsa. Nem bujkált, úgyhogy John nagy szomorúan befejezettnek nyilvánította az étkezést.

Máris sokkal jobban érezte magát. Az étel és ital visszaszorította azt az állati mohóságot, amitől az ember csak ételre és italra tud gondolni, s végre más ügyeken is futtathatta elméjét. Miután megtalált és lenyelt egy darab kockacukrot, amely a szalvéta redői közt bujkált, odament az ágyhoz, és lefeküdt. Az olyan embernek, aki töprengeni készül, vízszintes helyzetben könnyebb a dolga. John tehát az ágyon hevert, a plafont bámulta, és tűnődött.

Annyi gondolkodnivalója volt, hogy nem is tudta, hol kezdje. Minél többet meditált jelenlegi helyzetén, annál kevésbé értette. Hogy az a Twist nevű gazember, menekülését a Rudge Hall-i zsákmánnyal elősegítendő, bebörtönözte őt ebbe a szobába, még csak felfogható lett volna. John maga sohasem vetemedett volna ilyesmire, de stratégiai lépésként nem talált benne kivetnivalót.

Ám Twist nem menekült el. Flannery kiképző őrmester szerint változatlanul a házban tartózkodik, akárcsak tettestársa, a sötétlelkű Molloy. De miért? Hogy képzelik ezt? Mit gondolnak, meddig tarthatnak bezárva egy tekintélyes polgárt, még ha annak nincs is más eszköze a külvilággal való érintkezésre, mint egy átlagon felül tökkelütött kiképző őrmester? John meg volt rökönyödve.

Ezt követőleg Patre terelődtek gondolatai, és lázas aggodalom vett rajta erőt. Itt már baj van, nagy baj. Mit fog hinni Pat? Megígérte, hogy tegnap egykor lemegy érte a Widgeon Sevennel. Pat arra fog gyanakodni, hogy elfelejtette. Azt fogja képzelni...

Jó sokáig gyötörte volna magát, ha ebben a pillanatban éles, csattanó hangot nem hall. Arra emlékeztetett, amikor kulcs fordul a zárban, és valószínűleg az egyetlen hang volt a föld kerekén, amelyre efféle meditációk közben is felfigyelt.

Fölemelte a fejét, és körülnézett. Igen, nyílik az ajtó. Mi több, pontosan azon az undorító, lassú, álnok és lopakodó módon, mintha az a Twist nevű leprás markolná a kilincset.

Ennek a Twist nevű dögvésznek az elmeműködését illetően John most már a legnagyobb zavarban volt. Ez a pasas egyszerűen nem normális. A menekülés volna az egyetlen lehetősége, de ő nem menekül - sőt kábítószerekkel, bebörtönzéssel, és kiképző őrmesterek csevegésével ámokfutó hangulatba ringatva egy izmos fiatalembert, láthatólag tiszteletét akarja tenni ugyanennél a fiatalembernél.

De mit érdekli őt ennek a majomképű, viaszkozott bajszú, idióta bűnözőnek az elmeállapota? Ki kell használnia a félkegyelműségét. Itt ravaszságra és cselre lesz szükség, úgyhogy John a párnára ejtve fejét, ravaszul behunyta a szemét, és cselesen horkolni kezdett.

A trükk bevált. Pillanatnyi csend után megnyikordult egy deszka. Majd megnyikordult egy másik. Végül az ajtó irányából suttogást hallott. Halvány emlék ködlött fel az évek távolából. Ez a suttogás... ez emlékeztet valamire.

Eszébe jutott. Valamikor régen... gyerekkorában... karácsony este... Apja és anyja, amint az ajtóban leselkednek, hogy elaludt-e, azután odaosonnak az ágyhoz, és a harisnyájába dugják az ajándékokat.

John felbátorodott. Ilyet csinált már, ennek ismeri a technikáját. Sosem aludt ő azokon a hajdani karácsony estéken, de az ajándékozók ezt még csak nem is gyanították, és John elszánta magát, hogy ha maradt valami a régi színészi képességeiből, Twist és Molloy urak sem fogják gyanítani. Valóságos asztmatikus felhangot vegyített a horkolásába.

- Minden rendben - mondta Mr. Twist hangja.
- Oké? - kérdezte Mr. Molloy hangja.
- Oké - felelte Mr. Twist hangja.

A két alak merészen és minden további osonkodás nélkül közelítette meg az ágyat.
- Gondolom, kiitta az egész kannát - mondta Mr. Twist.
John most már végképp nem értette ennek az embernek az esze járását. Nyilván a kávéskannára céloz, de hogy annak tartalma miért hatott volna rá álmosítólag, el nem képzelhette.
- Szappan - mondta Mr. Twist -, te menj ki, és állj az ajtó elé.
- Miért? - érdeklődött Mr. Molloy, méghozzá Johnnak úgy rémlett, elég hidegen.
- Hogy észrevedd, ha valaki közeleg, természetesen.
- Igen? - mondta Mr. Molloy, ezúttal eltéveszthetetlenül szárazon. - Aztán majd utánam jössz, és közlöd, hogy össze vagy törve, de nem találtad meg a zsebében a cédulát?
- Csak nem képzeled... ?
- De igenis képzelem.
- Ha ennyire sem bízol bennem...
- Csimpi - mondta Mr. Molloy -, én körülbelül annyira bízom benned, mint a mongúz a kobrában. Akkor se hinnék neked, ha tudnám, hogy igazat szólsz.
- Hát, ha így érzel... - mondta Mr. Twist sértődötten. Mr. Molloy barátságtalan hangon biztosította, hogy így érez. Csend lett.
- Rendben - mondta végül Mr. Twist.
John tanácstalansága egyre nőtt. Nem tudott mit kezdeni ezzel a céduladologgal. Neki csak egyetlen cédula van a birtokában, az, amit Bolttól, a sofőrtől vett át, hogy továbbadja a nagybátyjának - valami táskáról volt szó, amit betettek a Shrub Hill-i csomagmegőrzőbe. De miért érdekli ezeket az alakokat...
Egyszerre csak ujjak tapogatóztak a kabátja belső zsebe felé. John úgy döntött, hogy ideje cselekedni.
Hátizmait megfeszítve leugrott az ágyról, egy akrobatikus szökelléssel az ajtónál termett, és kecsesen nekitámaszkodott.

III

A csendben, amely e mutatványt követte, John előtt, aki vállát a tölgydeszkáknak vetve, zordon tekintettel méregette a két kincskeresőt, hamarosan nyilvánvalóvá vált, hogy ha a jelenetet érdekes társalgással akarja fűszerezni, a dialógust neki kell elindítania, mert társai egy darabig még nem lesznek beszédképes állapotban. Csimpi Twist úgy festett, mint egy majom, amelyik pudvás dióba harapott, Szappan Molloy pedig úgy, mint egy amerikai szenátor, aki az alábbi névtelen táviratot kapta: „Minden kitudódott. Menekülj." Ez a váratlan sürgölődés olyasvalaki részéről, akit hitük szerint Chicago legjobb kábítószerével altattak el, olyan hatást tett rájuk, mint amilyet egy orvoscsoportra tenne az, ha a műtőasztalon fekvő páciens felpattanna, és víg charlestont lejtene.

Így hát John szólalt meg elsőnek.

- Na? - mondta John. - Mi van?

A kérdés szónoki volt, nem is kapott rá választ. Mr. Molloy furcsa, fuldokló hangot produkált, mint egy távoli macska, amelynek halcsont akadt a torkán. Csimpi viaszkozott bajszának hegyei pedig lekonyultak. Most tűnt csak fel mindkettőjüknek, milyen izmos, jókötésű fiatalember is John. Az is megfordult a fejükben, hogy vannak kivételek azon szabály alól, miszerint a nagydarab emberek mindig jó kedélyűek. Nem kerülhette el a figyelmüket, hogy John úgy fest, mint egy évek óta edzésben levő tömeggyilkos.

- Legszívesebben kitekerném a nyakukat - mondta John.

E kellemetlen szavakra Mr. Molloy megelevenedni látszott: hátralépett, s ezáltal üzlettársánál messzebb került a veszélyzónától. Szigorúan az üzleti etika szellemében cselekedett. Mr. Molloy úgy érvelt magában, hogy Csimpi hetven százalékot követel a profitból, illő hát, hogy a hátrányokból is arányosan részesedjék. A dolog pillanatnyilag csupa hátrányokból állt, és Mr. Molloy ezt örömmel kész volt hetven-harminc arányban megosztani. Elbújt Csimpi mögött, és e bástya takarásából - noha vaskosabb bástyát is el tudott volna képzelni - pislogott ki Johnra.

John, miután vágyálmát fölskiccelte, kénytelen volt a praktikum mezejére lépni. Bármily boldogan ütötte volna össze a két fickó fejét, rájött, hogy ezzel csak eltérne a tárgytól. A legfontosabb, hogy megtudja, mit csináltak a zsákmánnyal, ezért ebbe az irányba terelte a beszélgetést.

- Hol a holmi? - kérdezte.
- Holmi? - mondta Csimpi.
- Tudja maga nagyon jól. Azok a dolgok, amiket a kastélyból lopott el.

Csimpi, aki csak most döbbent rá, hogy Mr. Molloy és John között áll, fürgén hátraugrott. Ennek következtében Mr. Molloy is hátraugrott. John gyilkos rosszallással nézte ezt az elevenséget.

- Ne pattogjanak! - mondta.

Csimpi nem pattogott. Mr. Molloy, akinek sikerült ismét a háta mögé bújni, a legkevésbé sem pattogott.

Még a gyászos csatatéren, a legmegsemmisítőbb vereség után is, a legyőzött hadvezér habozik egy cseppet, mielőtt átnyújtja a kardját. Így hát, noha nyilvánvaló volt, hogy nincs más hátra, mint vallomást tenni, Csimpi és Szappan hallgatott egy sort. Csimpi kapta el először John tekintetét, úgyhogy ő bökte ki sietve:

- Worcesterben.
- Hol Worcesterben?
- Az állomáson.
- Miféle állomáson?
- Csak egy van, nem?
- A vasútállomáson?
- A holmi a worcesteri vasútállomás csomagmegőrzőjében van - mondta Mr. Molloy. Majdnem vidám volt a hangja, mert hirtelen rájött, hogy nincs veszve minden, egy út még nyitva a békés megoldáshoz. - A cédula pedig a maga zsebében található.

John elbámult.

- Az a cédula egy táskára szól, amit a nagybátyám küldött be a sofőrrel Shrub Hillbe.
- Pontosan. A holmi a táskában van.
- Hogyhogy?

- Megmagyarázom - mondta Mr. Molloy.
- Na hál' isten! - nyögött fel Csimpi.

Az ő szeme előtt is megjelent egy reménysugár. Lerogyott az ágyra, és olyan mélységes volt a megkönnyebbülése, hogy még a bajuszvégei is életre keltek.

- Igen, uram - mondta Mr. Molloy -, tüstént megmagyarázom. Ideje, hogy megtudja: a maga bácsikája a legnagyobb hóhányó a tajtékos Atlanti-óceán innenső felén. Benne volt ebben az egészben, elejétől fogva. Azt mondta, ezekből a családi ereklyékből sose volt haszna, és ideje, hogy valami pénzt hozzanak neki. Elterveztük, hogy Csimpi megfújja őket, én kiállítok az öregnek egy csekket, azonkívül besöpri a biztosítást is. Ez persze még akkor volt, amikor azt hitte, milliomos amerikai múzeumtulajdonos vagyok, és régiségeket veszek. De aztán rájött a turpisságra, és átejtett bennünket. Kivette a cuccot onnan, ahová rejtettük, és beküldte a worcesteri csomagmegőrzőbe, azzal a szándékkal, hogy ha majd elül a vihar, visszahozza őket. De a sofőr magának adta oda a cédulát, maga átjött ide, Csimpi pedig elkábította és bezárta.
- És nem tehet ellenünk semmit - mondta Csimpi.
- Nem bizony, uram - helyeselt Mr. Molloy -, hacsak nem akarja belekeverni a nagybátyját is, ha nem akarja, hogy velünk egy börtönben törje a követ.
- Bár én elnézném, amint követ tör a vén csibész - tűnődött Csimpi.
- Én is elnézném, amint követ tör - tódította Mr. Molloy. - Mi sem lenne nagyobb öröm a számomra. De nem azon az áron, hogy én is követ törjek.
- Meg én is - mondta Csimpi.
- Meg te is - mondta némi húzódozás után Mr. Molloy. - Hát ez a helyzet, Mr. Carroll. Dutyiba csukathat bennünket, de ne feledje, hogy akkor botrány lesz az előkelő társaságban. Az újságok címoldalára kerül egyenest.
- Azt lefogadhatja - mondta Csimpi.
- Igen, uram, azt lefogadhatja - mondta Mr. Molloy.
- Bezony - mondta Csimpi.

- Bezony, uram - mondta Mr. Molloy.

Ezzel az üzlettársak, előadván a tényállást, elhallgattak, és várakozóan tekintettek Johnra.

John nem reagált kedvezően e leleplezésre. Tetterős fiatalemberek nem szeretik, ha meg kell kukulniuk, és egy ősi család tagja számára nem valami szívderítő felfedezés, hogy a családfő bűnözőkkel szövetkezett, és általában úgy viselkedett, hogy annak logikusan csak kőtörés lehet a vége.

Egy percig sem kételkedett a történetben. Noha Twist és Molloy urak szavát minden józan elme fenntartással fogadta volna, ez alkalommal nyilvánvaló volt, hogy igazat beszélnek.

- Hé, hé! - kiáltotta riadtan Csimpi. John arcát nézte, és nem tetszett neki, amit látott. - Ne izéljen már!

John számára azonban Csimpi és társa megszűnt létezni; az arcára kiülő harag, mely igen kellemetlenül érintette a vele egy szobában tartózkodó két békeszerető férfiút, kizárólag Lester bácsi ellen irányult. Rudge Hall és kincsei szentek voltak John előtt, és a gondolat, hogy Mr. Carmody, akire időlegesen bízattak, ilyen sötét merényt szőtt a ház kifosztására, szinte elviselhetetlennek bizonyult.

- Ne miránk rúgjon ki - unszolta Mr. Molloy. - Hanem a nagybátyjára.

- Az ám - mondta Csimpi.

- Az ám - visszhangozta Mr. Molloy. Ő és öreg barátja régen értettek ennyire egyet valamiben. - Az ő gigáját szorongassa meg.

- Bezony - mondta Csimpi.

- Bezony - mondta Mr. Molloy. - Ide figyeljen, elárulok még valamit. Ettől megvigasztalódhat. Történetesen tudom, hogy az öreg Carmody azzal akarja átrázni a biztosítót, hogy jutalmat tűz ki a cucc megtalálójának. Ezer fontot. Tőle magától hallottam. Ha ki akar tolni vele, hajtsa be rajta. Muszáj lesz tejelnie.

- De mennyire - mondta Csimpi.

- De mennyire - visszhangozta Mr. Molloy. - És hogy fog dühöngeni!

- De hogy! - mondta Csimpi.

- De hogy! - visszhangozta Mr. Molloy.

- Megüti a guta - mondta Csimpi.
- De meg ám! - tódította Mr. Molloy.

Ez az önzetlen lelkesedés megtette a hatását. John tekintetéből eltűnt a vadság. Valami mosolyféle suhant át az arcán, mintha tetszetős gondolata támadt volna. Mr. Molloy megnyugodott, és végre lélegzetet vett. Csimpi megkönnyebbülten emelte bajszához a kezét.

- Értem - mondta John lassan.

Tűnődve simogatta borostás állát.

- Van kocsi a garázsban? - kérdezte.
- Naná hogy van kocsi a garázsban - mondta Csimpi. - A magáé.
- Mi?
- Hát.
- De hisz az a lány elvitte.
- De visszaküldte.

John úgy megörült e hírnek, hogy már-már kedvtelve nézegette Csimpit. Biztonságban a kocsija. Arabs ménje! Widgeon Sevenje!

Úgy érezte, e fantasztikus bejelentés után prózai lenne minden további szó. Az ajtóhoz rontott, és már ott sem volt, s a két üzlettárs elképedve bámult utána.

- Nahát! - mondta Csimpi.

Mr. Molloy kommentárja nem hangzott el, mert épp a száját nyitotta volna, hogy kétségkívül érdekfeszítő beszédet tartson, amikor a folyosóról egy mennydörgő „Ühh!" hallatszott, majd valami csattanás, és végül ahhoz fogható zaj, mintha egy tonna szenet borítottak volna ki.

Mr. Molloy Csimpire nézett. Csimpi Mr. Molloyra nézett.

- Atyavilág! - mondta lenyűgözve Csimpi.
- Atyavilág! - visszhangozta Mr. Molloy.
- Ez Flannery volt! - mondta Csimpi fölöslegesen.
- A kulcsszó - mondta Mr. Molloy -, az, hogy „volt".

Nem rohantak a vizsgálat - avagy a titáni zuhanásból ítélve a halottkémi szemle - megejtésére. Amikor végül sápadtan kióvakodtak a lépcső tetejére, valami olyasmit láttak lenn heverni a

padlón, ami a nyögésekből ítélve még elevennek volt mondható. Aztán a tárgy szétszálalta magát és fölkelt, és Flannery kiképző őrmester alakját öltötte.

Mr. Flannery feldúltnak rémlett.

- Ön tette, uram? - érdeklődött mélységes szemrehányással a hangjában. - Ön nyitotta ki az Eset ajtaját?

- Beszélni akartam vele - mondta Csimpi a lépcsőn lemenőben, miközben bűntudatosan bámult segédjére.

- Van szerencsém közölni önnel - jelentette Mr. Flannery -, hogy az Eset meglógott.

- Nem sérült meg?

- Kérdésére válaszolva, uram - jelentett tovább Mr. Flannery -, igenis megsérültem.

Az, hogy az őrmester igazat mond, még a felületes szemlélőnek is feltűnt volna. Hogyan sikerült Johnnak a rendelkezésére álló rövid idő alatt ennyi mindent véghezvinnie, ezt sem Csimpi, sem társa nem értette. A kiképző őrmester homlokán hegyfokként meredezett egy tojás alakú dudor, a szeme körül pedig rohamosan borult feketébe a világ. A gondolatra, hogy Isten kegyelméből ő mindezt megúszta, akkora boldogság fogta el az Egészségre Fel tulajdonosát, hogy meg kellett kapaszkodnia a korlátban.

Hasonló érzelem kerítette hatalmába Mr. Molloyt is. Bezárva egy szobában egy olyan emberrel, aki erre képes, mi több, egy olyan emberrel, aki jogosan neheztel rá, és mégis sértetlenül keveredni ki onnét - nos, az ilyesmi ünneplést kíván. Araszolni kezdett a dolgozószoba felé. Inni akart egyet, méghozzá gyorsan.

Mr. Flannery sérült szemére szorította tenyerét, a másikkal azonban a helyére szögezte Csimpit. E szemének pillantása erősen emlékeztetett a Vén Tengerészére, úgyhogy Csimpi meg se próbált elmozdulni.

- Ha megfogadta volna a tanácsomat, uram - szólt hidegen Mr. Flannery -, erre nem került volna sor. Mondtam vagy nem mondtam, Mr. Twist, mondtam vagy nem mondtam újra és újra, hogy alapvetően és múlhatatlanul szükséges az Eset lakat alatt tartása?

Ön azonban se szó, se beszéd, ukmukfukk kinyitja az ajtaját, és lehetővé teszi, hogy kedve szerint randalírozzon a házban, és meglógjon, ha arra szottyan kedve. Épp felértem a lépcső tetejére, amikor megláttam. „Ühh", mondtam, azzal futólépésben indultam teljesíteni a kötelességemet, hiszen ezért húzom a fizetést, mire egy óriásit kaptam a szemem közé, és már gurultunk is le összekapaszkodva a lépcsőn. Beütöttem a fejem a legalsó fokba, vagy talán abba a ládába amott, és minden elsötétült előttem. - Mr. Flannery hallgatott egy sort. - Minden elsötétült előttem - ismételte meg a tetszetős kifejezést. - Amikor magamhoz tértem, ahogy mondani szokás, az Esetnek híre-hamva sem volt. Ki tudja, hol jár azóta, Mr. Twist! Lehet, hogy éppen most mészárolja le a pácienseket...

Elhallgatott. Odakinn, a behajtón távolodó gépkocsi motorja bőgött.

- Ez ő - mondta Mr. Flannery. - Megszökött! Borongott egyet.

- Megszökött! - folytatta. - Ámokfutást fog rendezni, s mire a nap lenyugszik, fél tucat gyilkosság is terheli majd a lelkét. És ezért ön lesz a felelős, Mr. Twist. Azon a Szörnyű Végső Napon, Mr. Twist, amikor ön és én és mindnyájan az ítélőszékhez járulunk, tudja, mi fog történni? Megmondom. Így szól majd a Mindenható Úristen, haragszomformán: „Ki a felelős ezekért a hullákért, akiket szerte heverni látok?" Azután merőn magára néz, és maga vigyázzba áll, és így felel: „Én, Uram! Én vagyok a felelős ezekért a hullákért. Ha megteszem, amit Flannery kiképző őrmester újra és újra elmondott, ha lakat alatt őrzöm az Esetet, ezek a szegény ürgék nem pusztulnak el." Bizony, ezt feleli majd vigyázzban állva, Mr. Twist. És most magára hagyom uram, és a konyhába indulok, ahol az ifjú Rosa borogatást tesz fájó sebeimre. Ha van valami parancsa a számomra, Mr. Twist, boldogan teljesítem. Ha nincs, utána felmegyek a szobámba, és lefekszem. Jó napot, uram.

A kiképző őrmester végzett mondanivalójával. Az előzetesen kiszemelt retirálási útvonalon visszavonult. Csimpi pedig, akinek egyszeriben ugyanaz az ötlete támadt, amely Szappant már az imént a dolgozószobába vezérelte, lassan végigballagott a folyosón.

A dolgozószobában a némileg felfrissült Mr. Molloy a telefon mellett ült.
- Mit csinálsz? - kérdezte Csimpi.
- Riadót fújok - vetette oda Mr. Molloy.
- Kinek telefonálsz?
- Dollynak, ha mindenáron tudni akarod. Közölnöm kell vele, hogy az egész ügynek lőttek, nem? Valahogy fel kell világosítanom, hogy hiába minden munkája és fáradozása, egy fitying nem sok, annyi se üti a markát, nem?

Csimpi savanyúan nézte vendégét. Azt kívánta, bárcsak sose látta volna Mr. Molloyt. Azt kívánta, bárcsak sose látná többé. Azt kívánta, bárcsak most se látná.
- Eridj föl Londonba, és mondd meg neki személyesen. Húsz perc múlva indul egy vonat.
- Telefonon biztonságosabb - felelte Mr. Molloy.

TIZENNEGYEDIK FEJEZET

JOHN HÍREKET HALL

I

A nap, melynek sugarai aznap reggel felébresztették szendergéséből Flannery őrmestert az Egészségre Felben, ilyen szolgálatot nem tehetett Lester Carmody-nak Rudge Hallban. Jóllehet hajnalig nem bírt elaludni, Mr. Carmody korán ébredt. Az aggódó léleknél nincs jobb ébresztőóra.

Mr. Carmody lelke pedig szerfelett aggódott. Előző este csapás csapás után érte, és egyik megrendítőbb volt, mint a másik. Először Bolt, a sofőr hozta tudomására, hogy a végzetes cédulát Johnnak adta át. Majd Sturgis dödrögte el, hogy Mr. Molloy tudja, hogy Johnnál van a cédula, és azt is kibökte, hogy a fiatalembert utoljára Dolly Molloy társaságában látták. És végül John nemcsak hogy

vacsorára nem futott be, de még éjféltájt se bukkant fel a kastély területén.

Miután régi szokásának fittyet hányva, kapkodva és hebehurgyán megreggelizett, Mr. Carmody, aki tegnap egészen éjfélig kísértett az istállóudvaron, újra odament, attól a halvány reménytől indíttatva, hogy unokaöccse közben visszatért. Emilyn kívül azonban, aki megugatta, senkit se talált John szobájában. Mr. Carmody kitámolygott a kertbe, és egyre növekvő csüggedéssel félóra hosszat rótta a kavicsösvényeket. Amikor pedig elgyötört idegei nem bírták tovább az egyik alkertész viselkedését, aki feudális megrögzöttségében újra és újra megbökte a kalapját, valahányszor kenyéradója elhaladt mellette, bemenekült a dolgozószobába.

Itt talált rá félóra múlva John.

Rég elveszett unokaöccsét megpillantva, Mr. Carmody első reakciója a túláradó megkönnyebbülés volt.

- John! - kiáltotta felpattanva.

Azután eszébe jutott, hogy talán nincs is oka az örvendezésre. John valószínűleg egyszerűen csak hazajött, miután elkábították, és elvették tőle a cédulát. Miért is tartották volna tovább fogva azok a gazemberek? Amint a cédulát megkaparintották, Johnnak már nem vehették hasznát.

- Hol jártál? - kérdezte higgadtabban.

Különös mosoly suhant át John arcán.

- Az Egészségre Felben töltöttem az éjszakát - mondta. - Aggódtál értem?

- Nagyon aggódtam.

- Sajnálom. Doktor Twist vendégszerető ember. Nem akart elengedni.

Mr. Carmody bölcsen befogta a száját. Rádöbbent, hogy kényes helyzetbe került. Ha nem akarja elárulni - márpedig nem akarta -, hogy tud egyet-mást az ügyről, nem szabad idegeskednie. Annak a szemében, aki semmit sem tud az ügyről, Mr. Twist, Mr. Molloy és Dolly tisztességes-becsületes emberek, így hát fölösleges azon mérgelődnie, hogy John az Egészségre Felben töltötte az éjszakát.

- Valóban? - kérdezte óvatosan.
- Valóban - mondta John. - Nagyon vendégszerető. Én mégse kedvelem.
- Nem-e?
- Nem. Valószínűleg azért táplálok iránta ellenszenvet, mert a minap kirabolta a kastélyt.

Mr. Carmody, akárcsak bizonyára Ronnie Fish a faluünnepen, egyre inkább úgy érezte, hogy nem tud felnőni a szerepéhez. Szerepe most azt diktálta, hogy ámuljon el, és amennyire tőle telt, ezt meg is tette. Ám a szisszenés, amelyet produkált, oly kevéssé volt meggyőző, hogy sietett szavakkal kiegészíteni.
- Mi? Mit mondasz? Doktor Twist?
- Doktor Twist.
- De... De...!
- Meg vagy lepve, mi? - mondta John.

És a párbeszéd kezdete óta Mr. Carmody most figyelt fel rá először, hogy unokaöccse modorában van valami furcsa. Lehet persze, hogy csak a borostás álla és a karikás szeme kelti ezt a benyomást. Talán csak a külseje baljós a fiúnak. De Mr. Carmody ezt maga se hitte. John szeme nemcsak karikás volt, hanem villogott is. A tekintete vádolt. A fiatalember minden kétséget kizáróan igen kellemetlen arckifejezéssel meredt rá.
- Jut eszembe - mondta John -, Bolt megkért tegnap, hogy adjam át neked ezt a cédulát. El is feledkeztem róla.

Az a viszonylag jelentéktelen probléma, hogy különös pillantással méregeti-e őt az unokaöccse vagy sem, megszűnt létezni Mr. Carmody számára. Egész lényét valami fojtogató boldogság járta át. Kinyújtotta reszkető kezét.
- Á, igen - hallotta a tulajdon hangját. - A cédula. Hát persze. Bolt betett nekem egy táskát a Shrub Hill-i megőrzőbe.
- Úgy van.
- Kérem a cédulát.
- Egy pillanat - mondta John, és zsebre vágta a papirost.

Mr. Carmody boldogsága szertefoszlott. Nem lehetett nem észrevenni azt a különös pillantást a fiú szemében. Bősz pillantás volt. Kemény, vádoló pillantás. Egyáltalán nem az a fajta pillantás, aminek egy érzékeny lelkiismeretű ember szívesen teszi ki magát.

- Hogy... hogy érted ezt ?

John továbbra is kellemetlenül merev tekintettel méregette.

- Úgy hallom, ezer font jutalmat tűztél ki az ellopott holmik előkerítőjének, Lester bácsi.

- öö... igen. Igen.

- Kérem a jutalmamat.

- Micsoda?

- Lester bácsi - mondta John, és a hangja tökéletesen passzolt a tekintetéhez -, mielőtt eljöttem az Egészségre Felből, elbeszélgettem egy kicsit Mr. Twisttel és a barátjával, Mr. Molloyjal. Sok érdekes dolgot meséltek. Érted, mire célzok, vagy fogalmazzak világosabban?

Mr. Carmody, akit egy másodpercre elfogott a fösvény dühe, amikor csekk-könyvét veszélyeztetve látja, úgy ereszkedett vissza a székébe, akár a földet érő léggömb.

- Helyes - mondta John. - Állítsd ki a csekket Wyvern ezredes nevére.

- Wyvern nevére?

- Övé lesz a jutalom. Alapos okom van rá, hogy beszüntessem ezt a köztetek dúló ostoba viszályt, és azt hiszem, így el tudom érni. Az ezredes csak arra vár, hogy megelőlegezd neki a bizalmat. Úgyhogy meg fogod előlegezni - mégpedig ezer fonttal.

Mr. Carmody nyelt egyet.

- Nem lenne elég ötszáz?

- Ezer.

- Az rengeteg pénz.

- Szép kerek summa - mondta John.

Mr. Carmody nem osztotta unokaöccsének egy summa szépségéről és kerekségéről vallott nézeteit, de nem szólt semmit. Sóhajtva kivette a fiókból a csekk-könyvét.

Úgy érezte, valami rosszindulatú fátum lebegett fölötte, amióta csak ebbe az ügybe belekeveredett. Az egész nem volt egyéb, mint érvágások végtelen sora. A Molloy család etetése-itatása, nem is szólva az elviselhetetlen Ronnie Fishről... A kocsifuvarok az Egészségre Fel és Rudge Hall között, utanként hat shilling... Az ötszáz font, amit arra dobott ki, hogy Hugó eltakarodjon a házból... És most ez az iszonyú, roskasztó summa. Csak úgy úszik a pénz! Pénz... pénz... pénz... És mind semmiért!

Felitatta és John felé nyújtotta a csekket.

- Ne nekem add - mondta John. - Azonnal velem jössz Wyvern ezredeshez, és neki adod át személyesen, egy kis szónoklat kíséretében.

- Nem tudom, mit mondhatnék neki.

- Majd én betanítalak. És mostantól - mondta John - olyanok lesztek, mint egy turbékoló gerlepár. - Az asztalra csapott. - Világos? Mint egy turbékoló gerlepár.

- Rendben van.

Volt valami a boldogtalan ember hangszínében, valami csüggeteg és reményvesztett, amitől John meglágyult kissé. Megállt az ajtóban. Eszébe jutott, hogy talán felvidíthatná a nagybátyját.

- Lester bácsi - mondta -, milyen viszonyban voltál Flannery őrmesterrel az Egészségre Felben?

Mr. Carmody arca megrándult. Kellemetlen emlékek rohanhatták meg.

- Mielőtt eljöttem - mondta John -, a szeme közé csaptam, aztán legurultunk a lépcsőn.

- A lépcsőn?

- Végig egy egész lépcsősoron. Az alján bevágta a fejét egy tölgyfa ládába.

Mr. Carmody nyúzott arcán halvány mosoly jelent meg.

- Gondoltam, hogy örülni fogsz neki - mondta John.

II

Wyvern ezredes tömör masszába ugrasztotta ünnepelt szemöldökét az orra tetején, és csúnya tekintetet vetett Jane-re, a szobalányra. Jane az imént lépett be a szalonba, ahol az ezredes épp heves párbeszédet folytatott leányával, Patriciával, és azt az elképesztő bejelentést tette, hogy Mr. Carmody várakozik az előszobában.

- Kicsoda? - mennydörögte Wyvern ezredes. - Jaj, uram, kérem, uram, Mr. Carmody.

- Mr. Carmody?

- És Mr. Carroll, uram.

Pat, aki a franciaablaknál állt, szép fehér fogacskáit összekoccantva szívta be a levegőt.

- Kéretjük őket, Jane - mondta.

- Igenis, kisasszony.

- Nem fogadom azt a vén gengsztert - mondta Wyvern ezredes.

- Kéretjük őket, Jane - ismételte Pat szilárdan. - Fogadnod kell, apa - mondta, amint az ajtó becsukódott. - Lehet, hogy bocsánatot akar kérni azért a dinamitos merényletért.

- Valószínűbb, hogy a te dolgodban jár. Közöltem már, és újra közlöm, hogy amíg én élek, soha...

- Jól van, apa. Ezt később is megbeszélhetjük. Kinn leszek a kertben, ha kellenék.

Kilépett a franciaablakon, és csaknem ugyanabban a pillanatban nyílt az ajtó, s belépett John meg a bácsikája.

John megállt az ajtóban, és mohón nézett a kert felé.

- Pat volt az? - kérdezte.

- Na de kérem - mondta Wyvern ezredes.

- Pat volt az, aki kiment?

- Leányom az imént távozott a kertbe - felelte hidegen és kimérten Wyvern ezredes.

- Igen? - mondta John. Már eredt is volna utána, amikor a ház urának hirtelen vakkantása megállította.

- Nos? - szólt Wyvern ezredes, és e szó úgy hatott, mint a pisztolylövés. John magához tért álmodozásából, s ráébredt, hogy az élet szigorú és az élet komoly.
- Ja, igen - mondta.
- Hogy érti azt, hogy ja, igen?

John az asztal felé indult, és rezzenéstelen szemmel viszonozta az ezredes pillantását. Ha valakit elkábítanak és bezárnak egy szobába, ahol még az ételt is rácson keresztül kapja, méghozzá olyan kiképző őrmester kezéből, akit csak egy anya szerethet - az ilyen, egyébként félénk és szégyellős fiatalembert az efféle élmény kiválóan felkészíti az élet harcaira. Amikor ez a bozontos szemöldökű férfiú és John utoljára találkozott, John behódolt. Most azonban egy merő szemöldök semmit sem jelentett neki. Megkeményedett, mint akit nemrég vettek ki a kohóból.
- Gondolom, meglepi, hogy itt lát bennünket.
- Inkább meglep, mint örömmel tölt el.
- A bácsikám szeretne néhány szót szólni önhöz.
- Én viszont nem óhajtok...
- Hadd magyarázzam meg...
- Ismétlem, nem óhajtok...
- ÜLJÖN LE! - mondta John.

Wyvern ezredes úgy ült le, mint az inaszakadt. Tette teljességgel gépies volt, annak az önkéntelen engedelmességi reflexnek az eredménye, mely a legtöbbünknél fellép, ha valaki igen hangosan és ellentmondást nem tűrően szól ránk. Ám meghunyászkodása pillanatnyi volt csupán, és már kezdett is volna érdeklődni, hogy mi az ördögöt képzel John, de az nem hagyott neki időt.
- Bácsikámat nagyon feldúlta - folytatta John - az a néhány héttel ezelőtti szerencsétlen eset a parkban. Nem is tud másra gondolni.

A vágy, hogy valami embertelenül szarkasztikusat mondjon, valamint az, hogy hamarjában nem talált szavakat, ismét megakadályozta az ezredest abban, hogy közbeszóljon. Ami maró gúnyként hangzott volna el, fröcsögő habogássá silányult.

- Úgy érzi, hogy csúnyán viselkedett önnel. Beismeri, hogy amikor derékon ragadta és maga meg a dinamit közé helyezte önt, olyan ösztön hatására cselekedett, amelynek nem lett volna szabad engednie. Azóta is azon töri a fejét, hogyan tehetné jóvá a viselkedését. Ugye, Lester bácsi?
Mr. Carmody nagyot nyelt.
- Igen.
- Azt mondja, hogy igen - továbbította John az információt a vevőállomásnak. - Mindig is ön volt a legjobb barátja, és ez az elhidegülés feldúlta a lelki békéjét. Végül nem bírta tovább, és ma reggel tanácsot kért tőlem. Boldogan álltam szolgálatára. És még boldogabb vagyok, hogy megfogadta a tanácsomat. És most a bácsikám fog szólni önhöz... Lester bácsi!

Mr. Carmody talpra vergődött. Olyan ember volt ő, aki mindjárt meg fog válni ezer kemény fonttól, és úgy is festett. Az arca elgyötört, hangja, amikor végre meg tudott szólalni, vékony és reszketeg.
- Wyvern, én...
- .. .arra gondoltam... - súgott John.
- Arra gondoltam - mondta Mr. Carmody -, hogy tekintve a körülményeket...
- Az lesz a leghelyesebb...
- Az lesz a leghelyesebb, ha...

A szavak - pedig még hatvanhárom hátravolt - cserbenhagyták Mr. Carmodyt. Egy papírszeletet csúsztatott az asztalra, és szenvedő képpel visszazöttyent a székbe.
- Fel nem fogom... - kezdte Wyvern ezredes. Azután a papírszeletre esett a tekintete, és úgy röppent el belőle a dölyf, mint lehelet a zsilettpengéről. - Mi... mi... ? - hebegte.
- Az erkölcsi és intellektuális károkért - mondta John. - Bácsikám úgy érzi, tartozik ezzel önnek.

Csend lett a szobában. Az ezredes felkapta a csekket, és úgy nézegette, mint a természetbúvár, akinek valami egészen ritka példány akadt az útjába. Szemöldökei szétváltak és külön-külön

ugrottak fel a megdöbbenéstől, amit nem is igyekezett palástolni. A csekkről Mr. Carmodyra bámult, majd megint a csekkre.
- Jóságos Isten! - mondta Wyvern ezredes.
Hirtelen mozdulattal kettészakította a papirost, és harsogó nevetéssel nyújtott kezet.
- Jóságos Isten! - kiáltotta joviálisán. - Azt hiszed, pénzt akarok? Én csak annyit akartam, hogy ismerd be, hogy gyilkos vén gazember vagy, és ezt meg is tetted. Ha tudnád, milyen magányos voltam ebben az istenverte házban... senki, akivel egy szivart elszívhatnék. ..
Mr. Carmody az olyan ember tekintetével emelkedett föl, aki vizionál és csodákat lát. Lenyűgözve meredt öreg cimborájára. Hiába, hogy oly régóta barátok, azt a nemes lelkét csak most ismerhette meg igazán.
- Wyvern!
- Carmody - mondta Wyvern ezredes -, hogy vannak a csukák?
- Csukák? - pislogott kábán Mr. Carmody. - Csukák?
- A vizesárokban. Kifogtad már a nagyot?
- Nem, még nem.
- Akkor délután átugrok, és próbát teszünk vele, hm?
- Igen.
- Azt mondja, hogy igen - tolmácsolt John.
- És én még leteremtettem a lányomat - mondta Wyvern ezredes -, amiért be akar házasodni a családodba!
- Micsoda? - kiáltotta Mr. Carmody, John pedig megkapaszkodott az asztal szélében. Szíve őrülten vert, és forgott vele az egész szoba.
- Úgy bizony - mondta Wyvern ezredes. Újra harsogó nevetésben tört ki, és John önkéntelenül is eltűnődött, honnan vehette Pat azokat az ezüstcsengettyűket, amelyek derűs pillanataiban a segítségére vannak. Nem apai ágon örökölte őket, az fix.
- Az áldóját! - mondta Mr. Carmody.
- Igen - mondta Wyvern ezredes. - Nem sokkal az érkezésetek előtt lepett meg azzal, hogy feleségül akar menni az unokaöcsédhez, Hugóhoz.

TIZENÖTÖDIK FEJEZET

EGY ŐS KERESETLEN SZAVAI

I

Több évvel ezelőtt mint az angol rögbiválogatott tagjának, Johnnak egy esős dublini délután épp abban a pillanatban kellett rávetnie magát a labdára, amikor öt vagy hat izmos ír hátvéd hamisítatlan kelta buzgalommal odébb akarta rúgni. Egészen eddig a pillanatig ezt tekintette élete legkellemetlenebb, legmegsemmisítőbb élményének.

Ujjai még erősebben szorították az asztalt. Hálás volt e bútordarabnak a támogatásért. Pislantott egy gyorsat, mint akit orron vágtak, majd egy másodikat is pislantott, ezúttal lassabban.

- Hugóhoz? - kérdezte.

Úgy lebénult, akárcsak aznap Dublinban, amikor úgy érezte, egy egész falka, megvasalt cipőt viselő százlábú sürgölődik a testén. Nem kapott levegőt, és noha inkább valami tompa sokk kerítette hatalmába, tudta, hogy mindjárt lecsap a vad fájdalom is.

- Hugóhoz? - kérdezte.

A fülében doboló vértől épp csak hallotta a nagybátyja szavait. Mr. Carmody kijelentette, hogy el van ragadtatva. Annak tökéletes lehetetlensége, hogy egy szobában maradjon valakivel, aki el van ragadtatva a hírtől, miszerint Pat eljegyezkedett Hugóval, úgy árasztotta el Johnt, akár a hullám. Elengedve az asztal szélét, megcélozta a franciaablakot, és kitámolygott a kertbe.

Pat a pázsiton sétálgatott, és a látványra Johnról lehullott a bénultság, összerezzenve tért magához, és mindenféle érzelmek rohanták meg; ezek egy darabig haboztak és fortyogtak benne, majd egyetleneggyé, őrjöngő dühvé kristályosodtak.

Fájt és sajgott egész valója, de olyan mérges volt, hogy ezt csak tudat alatt érzékelte. Pat annyira nyugodtnak és összeszedettnek és vonzónak tetszett - mint akinek semmi lelkifurdalást nem okoz, hogy

bolondot csinált egy jóravaló férfiból, reményekre jogosította, csak hogy kiábrándítsa, álmodozásra serkentette, csak hogy összezúzza álmait -, hogy John valósággal gyűlölte.

Amint John kilépett a fűre, a lány megfordult, és egy pillanatig csendben nézték egymást. Azután John a maga számára is idegen hangon azt mondta: - Jó reggelt.

- Jó reggelt - mondta Pat, s azzal újra csend lett.

A lány nem is próbálta kerülni a tekintetét, holott John úgy érezte, az adott helyzetben ez volna a legkevesebb. Pat azonban nyíltan a szemébe nézett, és dac volt a pillantásában. Állát felszegte. A modorából ítélve Johnt nem olyan férfinak tartotta, akiben ő léha reményeket keltett azzal, hogy megcsókolta a Skirme mentén, hanem csak egy kellemetlen, tolakodó fráternek, aki édes álmodozásában zavarja.

- Szóval előkerültél? - kérdezte Pat.

John lenyelte a mellkasában fészkelő akadálytömeget. Szeretett volna mondani valamit, de félt, hogy dadogás lesz a vége. És egy férfi ilyen esetekben nem szívesen árulja el dadogással a tényt, hogy a kedélye nem felhőtlen, a boldogsága nem teljes, és apró-cseprő gondjai is akadnak.

- Hallom, eljegyezkedtél Hugóval - mondta lassan, szótagolva, nehogy a tülekedő szavak egymásba szaladjanak.

- Igen.

- Gratulálok.

- Gratulálni neki kell. Nekem elég annyit mondanod, hogy reméled, boldog leszek.

- Remélem, boldog leszel - mondta John, elfogadva az Illemtankönyv e szabályát.

- Köszönöm.

- Nagyon boldog.

- Köszönöm. Szünet következett.

- Egy... egy kicsit váratlan, nem?

- Igen?

- Mikor jött vissza Hugo?

- Ma reggel. A levele az első postával érkezett, ő meg jóformán utánaesett.
- Levele?
- Igen. Levélileg kért, hogy legyek a felesége.
- Igen?

Pat arabeszket rajzolt cipője orrával a fűbe.

- Nagyon szép levél volt.
- Tényleg?
- Nagyon. Nem hittem volna, hogy Hugo ilyeneket tud írni.

John egy pillanatig nem jutott szóhoz. Gondtalan és felhőtlen megjegyzések után kutatott az agyában, de úgy találta, hogy kifogyott belőlük.

- Hugo pompás fickó.
- Igen.
- Igen... olyan okos!
- Igen.
- És jóképű.
- Igen.
- Nagyszerű ember.
- Igen.

John úgy érezte, hogy kimentette Hugó jó tulajdonságainak témáját. Szürke hallgatásba süppedt, és már-már arra gondolt, hogy eltapossa azt a felháborítóan virgonc hernyót, amely a cipője mellett szemtelenkedett.

Pat elnyomott egy kisebbfajta ásítást.

- Jól mulattál tegnap? - kérdezte hanyagul.
- Nem mondhatnám - felelte John. - Talán hallottad, hogy betörtek hozzánk. A bűnözők után vetettem magam, de elkaptak.
- Micsoda?
- Ostoba fejjel hagytam, hogy elkábítsanak, és bezárjanak egy rácsos ablakú szobába. Alig egy órája szabadultam ki.
- Johnnie!

- Mindenesetre jól végződött a dolog. Visszaszereztem az ellopott holmit.
- De Johnnie! Én azt hittem, azzal a Molloy lánnyal piknikezel.
- Lehet, hogy ő így képzeli a pikniket, ő is tagja a bandának. Sőt a szellemi vezére, gondolom.

Lecsüggesztette a fejét, és újra eltűnődött, ne végezzen-e mégis avval a hernyóval, amikor furcsa, fuldokló hangot hallott. Pat elnyílt szájjal, elkerekedő szemmel nézett rá. Ha volt is valaha szebb vagy csodálatosabb, John nem emlékezett ilyen esetre. Valami torkon ragadta, és a kert, noha most csak ködösen látta, tétova tánclépéseket lejtett körülötte, mintha egy új amerikai hóbortot akarna kipróbálni.

Aztán felszállt a köd, és John ráébredt, hogy ő és Pat nincsenek egyedül. Egy cserzett képű, bozontos egyén állt mellette rosszul szabott medvebőrben, és John azonnal felismerte Kőkori Ősét, aki a minap jó tanáccsal szolgált neki a csónakházhoz vezető ösvényen.

Az Ős szemrehányóan nézegette. Külsőleg meglehetősen emlékeztetett Flannery kiképző őrmesterre, és amikor megszólalt, olyan volt a hangja is.
- Ühh - mondta az ős, nyűgösen lóbálva kovakő baltáját -, hát most láthatod, fiatalember, mi történt vagy mi következett be, vagy hogyan alakultak a dolgok, ahogy mondani szokás, mivel nem hallgattál rám. Biztattalak és noszogattalak, vagy nem biztattalak és noszogattalak újra és újra, hogy úgy viselkedj ezzel a lánnyal, ahogy rég bevált és helyesnek találtatott az én és többi ősünk gyakorlatában, amikor még férfiak voltak a férfiak, és tudták, hogyan kell intézni az efféle ügyeket? Lám, elveszítetted, pedig, ha megfogadod a tanácsomat...
- Állj! - mondta egy halk, angyali hang, és John észrevette, hogy egy újabb forma ölt alakot előtte.
- De talán még most se késő...
- Nem, nem - mondta az újonnan jött, és John most már látta is, hogy ez az ő Jobbik Énje -, ez ellen tiltakoznom kell. Kérem, kérem,

legyünk csak visszafogottak és szerények. Én megvetem az ilyen erőszakos javaslatokat.
- Amelyek azonban beváltak és helyesnek bizonyultak... - szúrta közbe az Ős. - Én jó tanácsot adok neki, vedd tudomásul. A követendő eljárásra mutatok rá.
- A te tanácsod mélységesen felforgató - mondta a Jobbik Én hidegen -, eljárásaid pedig kifogásolhatók. E fiatalember számára az egyetlen helyes út az adott helyzetben, ha úriemberként viselkedik. A lány eljegyezkedett egy másik férfival, egy jóképű, okos fiatalemberrel, egy nagy birtok örökösével...
- A pattintott kiskésit! - fakadt ki a Kőkori ős. - Kapd el a lányt, fiam, ragadd derékon, és el se ereszd, ahogy mondani szokás, és ne törődj azzal, hogy hány okos meg jóképű fiatalembernek a jegyese! A kutyafáját! Az én koromban én bizony nem haboztam volna. Fogadd meg a tanácsomat, gyerek, nem fogod megbánni. Állj vigyázzba, és kapd el két marokkal, katonásan.
- Jaj, Johnnie, Johnnie, Johnnie! - jajongott Pat.

Szeme csak úgy csillogott a kétségbeeséstől, és tehetetlenül repdeső keze már magában döntésre bírhatta az olyan férfit, aki egyébként is hajlott a régi szép idők metódusaira, amikor még barlanglakók voltak a barlanglakók.

John nem habozott tovább. Pukkadjon meg Hugo! Pukkadjon meg a Jobbik Énje! Pukkadjon meg minden és mindenki, kivéve ezt a derék, aranyos öregurat, aki ugyan jobb szabónál is varrathatna, de a tudás valóságos tárházát kínálja a tanácstalan fiatalembernek. Mélyet lélegezve vigyázzba vágta magát, katonásan kitárta a karját, és Pat már repült is felé, mint a vihar után kikötőbe siető vitorlás. Elhaló sóhaj tudatta, hogy a Jobbik Én csüggedten visszavonult, sóhaját azonban elnyomta az ős diadalmas ujjongása.
- Ühh! - mennydörögte az ős.
- Szóval ilyen érzés! - motyogta magában John.
- Jaj, Johnnie! - mondta Pat.

A kert közben megtanulta a táncot. Tulajdonképpen egész egyszerű, csak a kezdőlépéseket kell eltalálni. Ha fa vagy, akkor

fel-alá ugrálsz, ha gyep, akkor körbe-körbe forogsz. Tehát a fák fel-alá ugráltak, a gyep körbe-körbe forgott, John meg csak állt mindennek közepette, és gyönyörködött.
- Jaj, Johnnie - mondta Pat. - Most mit csináljak?
- Maradj így, ahogy vagy.
- De Hugo?
Hugo? Hugo? John koncentrált. Igen, mintha tényleg lett volna egy kis bibi Hugoval. Mi is volt az? Ja, igen.
- Pat - mondta. - Szeretlek. Te is szeretsz?
- Igen.
- Akkor - mondta John indignáltan - mi a fenének jegyezkedtél el Hugóval?
Egy kissé szigorúan beszélt, mert rejtélyes módon nyomát sem érezte annak a megilletődöttségnek, ami a lány jelenlétében éveken át elfogta. Kisebbségi komplexusa szertefoszlott. És mindez egyedül és kizárólag annak köszönhető, hogy a karjaiban tartja és csókolgatja. Az elmúlt fél tucat év során bármikor alkalmazhatta volna ezt a gyerekesen egyszerű gyógymódot, de mindig elpuskázta. Nem értette, hogy lehetett ilyen teszetosza, és túláradó hálával gondolt kitérdesedett medvebőrt viselő ősére, aki a helyes útra rávezette.
- De én azt hittem, egyáltalán nem érdekellek -hüppögte Pat.
John elbámult.
- Kit, engem?
- Igen.
- Hogy te nem érdekelsz engem?
- Igen.
- Azt hitted, hogy nem érdekelsz engem?
- Megígérted, hogy kiviszel Wenlock Edge-be, de nem jöttél, és aztán megtudtam, hogy azzal a Molloy lánnyal hajtottál el. Természetesen azt gondoltam...
- Rosszul gondoltad.

- Hát persze. És amikor- megjött Hugó levele, itt volt az alkalom, hogy a tudtodra adjam, te sem érdekelsz engem. Most mit csináljak? Mit mondjak Hugónak?

Johnt bosszantotta, hogy az élet fontos kérdéseim ilyen jelentéktelenségek terelik el a figyelmét, mint ez az abszurd Hugo-ügy, de úgy döntött, már csak Pat megnyugtatása érdekében is foglalkozik vele egy keveset.

- Hugo azt képzeli, hogy a jegyese vagy?
- Igen.
- Hát nem vagy az.
- Nem.
- Akkor - mondta John, aki egészen tisztán látta a helyzetet - közöljük vele, és kész.
- Mintha az olyan egyszerű lenne!
- Persze hogy az. Hol a probléma?
- Bárcsak te mondhatnád meg neki helyettem!
- Persze hogy én mondom meg neki - felelte John. Egészen megdöbbentette, hogy Pat számára ez nem világos. Hisz csak természetes, hogy ha egy nagy, erős férfi eljegyez egy félénk, gyámoltalan kislányt, akkor a gondjaiba is veszi, és a maga erélyes, férfias módján intéz el helyette minden apró-cseprő kellemetlenséget.
- Tényleg megtennéd, Johnnie?
- Meg hát.
- Én nem tudok az arcába nézni.
- Nem vesztesz sokat. Hol van Hugo?
- A falu irányába indult.
- Vagyis a Carmody Címerbe - diagnosztizálta John. - Megyek, és tüstént megmondom neki. - Azzal erős, birtokosi léptekkel elhagyta a kertet.

Hugo azonban nem a Carmody Címerben tartózkodott. A Skirme hídján állt, a mellvédre könyökölve, és a vizet fixírozta. Mint udvarló, akinek csak az imént mondott igent szíve hölgye, furcsán levertnek

tetszett. Amikor nevét hallva megfordult, szeme egy olyan hal szeme volt, aki bajba került.
- Hahó, John, öregfiú - mondta színtelen hangon. John tapintatosan akarta megközelíteni a tárgyat.
- Szép napunk van - mondta.
- Kinek?
- Nekünk.
- Örülök, hogy így érzed. John - mondta Hugo, komoran belekapaszkodva unokatestvére kabátujjába -, adj tanácsot. Unalmas egy józan istenverése tudsz lenni néha, de nem vagy buta, úgyhogy adj tanácsot. Az a helyzet, John, hogy hülyét csináltam magamból.
- Hogyhogy?
- Képzeld, eljegyeztem Patet.
Felrobbantva a bombát, Hugo a mellvédnek dőlt, és borongó elégedettséggel nézett unokatestvérére.
- Igen? - mondta John.
- Nem is vagy meglepve - mondta csalódottan Hugo.
- Ó, nem jutok szóhoz - mondta John. - Hogy történt?
Hugo, aki közben eleresztette John kabátujját, most megint utánakapott. Mintha inspirációt merített volna belőle.
- Annak a Bessemer nevű ürgének az esküvője az oka - mondta. - Emlékszel, meséltem neked Ronnie inasáról, Bessemerről.
- Emlékszem. Terjedelmes fülei vannak.
- Akár a repülőgépszárny. Ennek ellenére tegnap megházasodott. Az esküvői menet Ronnie lakásából indult.
- Igen?
Hugo felsóhajtott.
- Hát, tudod, hogy van ez, John, öregfiú. Egy esküvő, még egy ilyen vízköpő fazoné is, mint Bessemer, szentimentálissá teszi az embert. Persze lehet, hogy a citromos vörösbor volt a ludas. Én figyelmeztettem Ronnie-t a citromos vörösbor veszélyeire. Undorító lötty. De ő kijelentette - és ebben van egy adag igazság -, hogy ha azt hiszem, pezsgőt fog pazarolni egy olyan alakra, aki egyetlen csepp

könny hullajtása nélkül faképnél hagyja, akkor mélységesen tévedek. Úgyhogy fürödtünk a citromos vörösborban, és a lakodalom még egy órája se tarthatott, amikor valami megrohant.

- Micsoda?

- Valami fájó, gyötrő érzés. A világ minden bánata ott hevert előttem egy tömör masszában.

- Az a homár lehetett.

- Lehet, hogy a homártól volt - engedte meg Hugo. - De állítom, hogy a citromos vörösbor is besegített. Szóval, csak ültem ott, majd szétvetett a sajnálat az emberi nem iránt, aztán egyszerre, villámcsapásszerűen, ez az egész Patre koncentrálódott.

- Szétvetett a sajnálat Pat iránt?

- Igen. Tudod, hirtelen eszembe jutott valami. Rád gondoltam meg Patre, meg arra, hogy Pat minden igyekezetem ellenére kutyába se vesz téged, és egyszerre villámcsapásszerűen megvilágosodott előttem minden. Valami azt súgta, Pat azért nem vesz téged észre, még nagyítóval se, mert titkon évek óta utánam epekedik.

- Hogy az ördögbe hihetted ezt?
- Hát így visszatekintve, tiszta és józan fejjel végiggondolva, a citromos vörösbor lehetett az oka. Meg az a hátborzongató, nyálas esküvői hangulat. John, öregfiú, én nekiültem, és levelet írtam Patnek, és megkértem, hogy legyen a feleségem. Valami földöntúli szánalom fogott el a szegény lány iránt.
- Mért nevezed szegény lánynak? Még nem a feleséged.
- Aztán egy pillanatra magamhoz tértem, és úgy döntöttem, mielőtt postára adnám, sétálok egyet, és még egyszer átgondolom. A levelet Ronnie asztalán hagytam, fogtam a kalapomat, és fordultam egyet a Hyde Parkban, a Serpentine-tó körül. És hát a friss levegő meg minden hamarosan visszaültette trónusára a józan észt. Rájöttem, hogy kis híján úgy viselkedtem, mint egy idióta. Itt állok, gondoltam magamban, a karrier küszöbén, amikor mindenféle köteléket kerülni kell, és csak az élet munkájára szabad koncentrálni, erre majdnem igába hajtom a fejem. Nincs énnekem egy rossz szavam Patre. Nehogy azt hidd. Mindig jó pajtások voltunk, és ha sarokba szorítanának, és mindenáron meg kéne nősülnöm, csakis őt választanám. Elvileg volt tévedés az egész, ha érted, mire gondolok. Kötelékek. Nekem nem szabad kötelékekbe gabalyodnom.

Hugo elhallgatott, és úgy nézett le a Skirme vizére, mint aki mindjárt beleveti magát. Azután folytatta.

- Éppen az esküvői torta maradékával hajigáltam a Serpentine kacsáit, amikor megvilágosodott az elmém, úgyhogy rohantam is vissza megsemmisíteni a levelet. Csakhogy a levél eltűnt. Az ara mamája, egy köpcös öreg hölgy, aki a bal szemére kancsal, még mindig ott lófrált a konyhában, a lakoma utolját kebelezte be, és szilárd hangon, majonézes homárral teli szájjal közölte velem, hogy odaadta a levelet Bessemernek, az majd bedobja az állomásra menet.

- Pech - mondta John.

- Az - helyeselt Hugo. - Tudtam, hogy a boldog pár Bexhillbe készül nászútra, úgyhogy kiszáguldottam, taxit fogtam, és dupla tarifát ígértem a pasasnak, ha öt perc alatt a Viktória pályaudvarra repít. Néhány másodperccel még belül is voltunk az időn, mégis elkéstünk.

A peronra érve még megpillanthattam a kihúzó bexhilli vonatot. Az egyik első kocsiban láthatóvá vált Bessemer feje. Az ablakon kihajolva egy szaténcipellőn babrált, amit valamelyik áldozatos jóbarátja kötött az ajtókilincsre. Én ráhanyatlottam egy elhaladó hordárra, és tudtam, hogy ez a vég.

- Mit csináltál ekkor?

- Visszamentem Ronnie lakására, hogy kikeressem a rudge-i vonatokat. Tudod-e, John, hogy ennek a helynek a legrohadtabb a vonatközlekedése egész Angliában? Az öt-tizenhatos után, amit már nem érhettem el, mindjárt a kilenc-húszas következik. És persze ennyi gond közepette, meg hogy vacsoráznom is kellett, és nem néztem folyton az órát, lekéstem azt is. Végül a hajnali háromkor induló vicinálisra kellett fanyalodnom. Nem festem le neked azt a pokoli utat, elég az hozzá, hogy megérkeztem Rudge-ba, és akár a nyúl cikáztam Patékhez. Valami olyasmi motoszkált az agyamban, hogy elcsípem a postást, és visszakérem tőle a levelemet.

- Nem adta volna oda.

- Ez már sose fog kiderülni. Épp akkor lépett ki a házból, amikor odaértem - már kézbesítette. Azt hiszem, akkor ott álltomban elaludtam. Arra riadtam, hogy Paték kapufélfáját támogatom, és ott van Pat is, és csak néz rám, mire én azt mondtam, „Hahó!", mire ő is azt mondta, hogy „Hahó!", aztán elég furcsa hangon hozzátette, hogy megkapta a levelemet, elolvasta, és szívesen lesz a feleségem.

- És?

- Hát, én erre valami olyasmit feleltem, hogy „Irtóra kösz", azzal elhúztam a Carmody Címerbe, hogy magamhoz vegyek egy-két falatot. Nagy szükségem volt rá, öregfiú. Aztán megint elaludhattam, mert legközelebb azon kaptam magam, hogy Judwin, a kávézó öreg pincérlegénye próbálja kirángatni a fejem a narancslekvárból. Utána idejöttem, és megálltam a hídon, hogy átgondoljam a dolgokat. És most tőled kérdezem, John, tőled kérdezem, hogy mit csináljak.

John eltöprengett.

- Kellemetlen eset.

- Rohadtul. Egyszerűen muszáj kimásznom belőle, de annak a szegény lánynak se akarom összetörni a szívét.
- Hát, ezt alaposan meg kell hányni-vetni.
- Igen.
John újból eltöprengett.
- Lássuk csak - mondta hirtelen -, mikor is jegyezkedtél el Pattel?
- Úgy kilenc körül, azt hiszem.
- Biztos vagy benne?
- Nagyjából akkor jön meg az első posta, nem?
- Igen, de azt mondtad, hogy a postást látva elaludtál.
- Igaz. De mit számít ez?
- Nagyon is sokat. Idesüss, több mint tíz perccel ezelőtt történt, nem?
- Persze.
John arca felderült.
- Akkor minden rendben - mondta. - Mert tíz perccel ezelőtt Pat velem jegyezte el magát.

III

Könnyű szellő fújdogált a kertben, amikor John visszaért, a napsugarakkal játszott Pat hajában. A lány ott állt a levendulasövény mellett.
- Na? - kérdezte mohón.
- Minden rendben - mondta John.
- Közölted vele?
- Igen.
Csend lett. Méhek dönögtek a levendulák közt.
- Nagyon... ?
- Lesújtotta?
- Igen.
- Nagyon - felelte halkan John. - De úgy fogadta, mint egy igazi sportember. Amikor otthagytam, már szinte vidám volt.

Többet is mondott volna, de ebben a pillanatban csiklandást érzett a jobb lábán. Johnt elfogta a gyanú, hogy az egyik méh, beleunván az örökös levendulába, a bokája körül tesz felfedezőutat. Már emelte is a tenyerét, hogy odacsap, amikor megszólalt Pat:

- Johnnie.
- Hahó?
- Á, semmi. Csak elgondolkodtam.

John gyanúja egyre erősödött. Olyan, mint egy méh. Sőt biztos, hogy méh.

- Min gondolkodtál?
- Terajtad.
- Énrajtam?
- Igen.
- És mi jutott az eszedbe?
- Csak az, hogy te vagy a legcsodálatosabb férfi a világon.
- Pat!
- Így van, hidd el - mondta Pat, miközben műértő szemmel nézegette. - Nem tudom, hogy miért, azt meg el se tudom képzelni, hogy csak ennyi év után jöttem rá, de te vagy a legdrágább, legaranyosabb, legangyalibb...
- Folytasd - mondta John.

Karjaiba zárta a lányt, és megállt az idő.

- Pat! - suttogta John.

Méh, az fix, gondolta, és az is fix, hogy már csak azt keresi, hol csípjen bele. De nem mozdult. Ahhoz túlságosan szent volt a pillanat.

És különben is: a méhcsípés jó a reumára.